

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

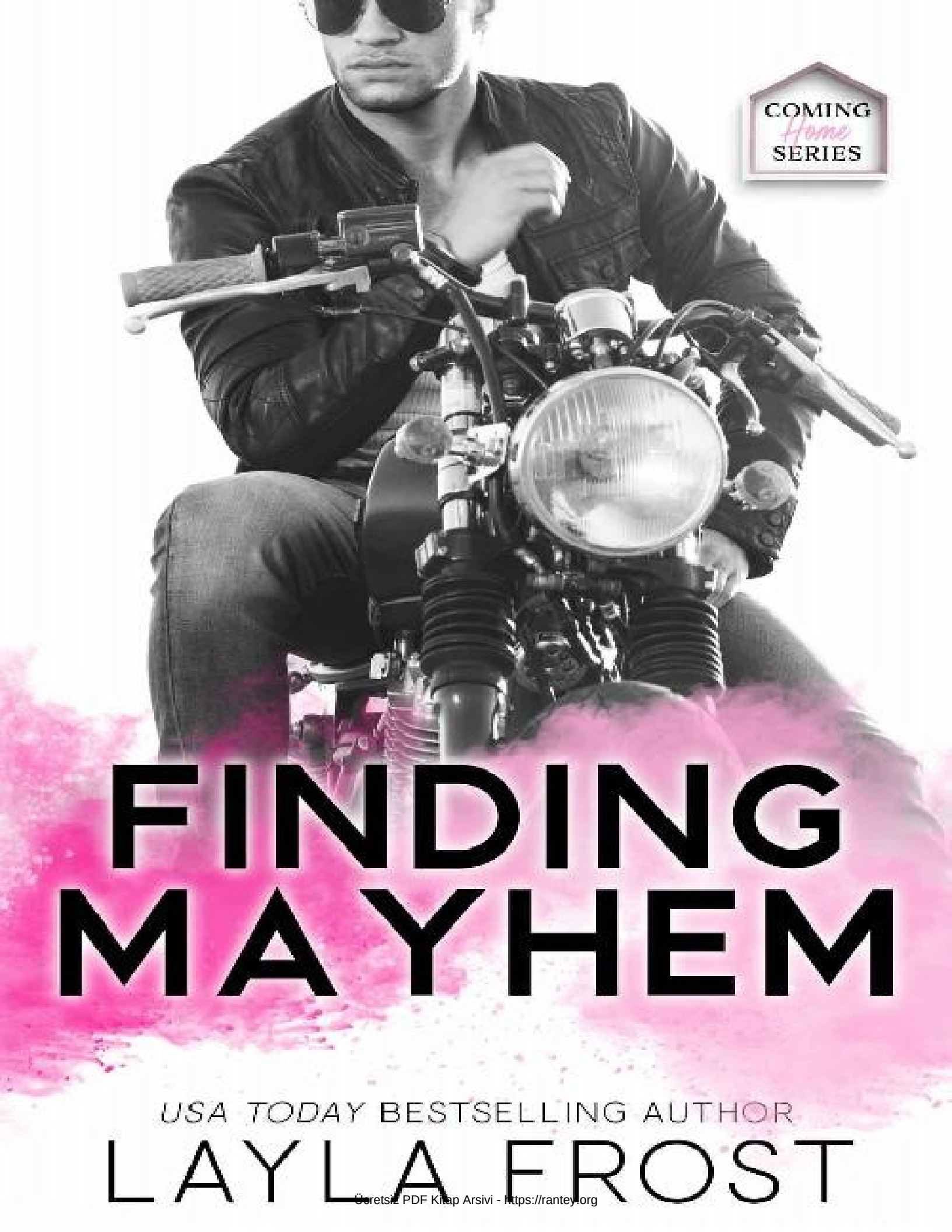
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

COMING
Home
SERIES

FINDING MAYHEM

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LAYLA FROST

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

FINDING MAYHEM

ABD T>^DA Y BE STSEL LING YAZAR
LAYLA FROST

© 2022 Layla Frost

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

[Yazarın Notu](#)

[Yazarın Sapık Kalbinden](#)

[Önsöz](#)

1. [Bir Ön Bahçe Steroid Skandalı](#)
2. [Evine Hoş Geldin, Noodle Arms](#)
3. [Makasla Koş, Douche](#)
4. [Özverili Waffle Tüketimi](#)
5. Olfactory [Barbecue'da Koklayabileceğiniz Her Şey](#)
6. [Gülüşmeler, Yoldaşlık, Mutluluk, Peynir](#)
7. [Bayan Butterworth, Hala Bir Şurup Sürtüğü](#)
8. [Turşular, Ayılar, Pürmüzle Yeniden Dekorasyon](#)
9. [Gerçek Suç, Karnabahar Sürümü](#)
10. [İntikam Bir Kaltaktır... Ya da Bir Biftek](#)
11. [Seri Katiller Haşlanmış Yumurtayı Tercih Ediyor](#)
12. [Tüm Üzüntüler İçin Özür Dilerim](#)
13. [Bip](#)
14. [Sonunda](#)
15. [Sen Ne Dersen O](#)
16. [Atıştırmalıkların Gücünü Asla Küçümsemeyin](#)
17. [Yardım et, komşu](#)
18. Oyuncak [Ayılar Her Zaman Gözetliyor](#)
19. [Onu Kapatıp Tekrar Açmayı Denediniz mi?](#)
20. [Zevkli Memeler](#)
21. [Biraz Daha Hafif Kaçırma](#)
22. [En İyi Uyandırma Çağrısı](#)
23. [90'lar Nostalji Atıştırmalığı](#)
24. [Kimse Bir Çocuk Kadar Dürüst Olamaz](#)
25. [Karma Koşmayı Seviyor](#)
26. [Perili](#)
27. [Kötü Günleri Boşver](#)
28. [İyi Tarihler Deri ve Kafa İçerir](#)
29. [Fanteziler Gerçek Olabilir](#)
30. [Sıradan Bir Cinayete Teşebbüs](#)
31. [Bip Bölüm İki](#)
32. [Umut Zamanı](#)
33. [Krom ve Çelik Üzerine Şövalyeler](#)
34. [Güçlü](#)
35. [Düğmelere Basmak](#)

Sonsöz

Hyde and Seek

Layla Frost Kurun Layla

Frostun Başlıkları ile

Bağlantı 'Yazar Hakkında

YAZARIN NOTU:

Kinayelerin ve CW'lerin bir listesi için lütfen yazarın web sitesini ziyaret edin

YAZARIN SAPIK KALBİNDEN

Layla Frost's Cupcakes'e, siz olduğunuz için teşekkür ederim. Onca web sitesi arasından gününüzün bir bölümünü benimle geçirmeyi seçtiğiniz için çok şanslıyım. Sözlerimi okuyarak hayallerimi yaşamama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Layla'nın Yaramaz İnceleme Ekibine her zaman akışa bıraktıkları ve bana karşı esnek oldukları için teşekkür ederim. Bir gün iyi bir yetişkin olacağım. Belki de...

Muhteşem redaksiyon becerileri için **Beth'e**, güzel kapak için www.karimarch.com adresinden ve sıkı çalışma için www.editing4indies.com adresinden **Jenny Sims!Kari March'a** 'e teşekkür ederiz

Her zaman olduğu gibi, **Brynne Asher** ve **Sarah Curtis'e** inanılmaz derecede destekleyici arkadaşlar oldukları için teşekkür ederim.

M'ye- Sürekli ilham, cesaretlendirme, kahve ve penis için teşekkür ederim... Ve bu sırayla olması gerekmiyor.

*Tamamen parçalanma tehlikesiyle karşı karşıya olan çatlak
vazolara... Düşündüğünüzden daha güçlüsünüz.*

PROLOGUE

MAC

ON DOKUZ HAFTA ÖNCE

(Buna inanamıyorum.

Nasıl?

Ben

sadece...

Ne?

Kendimi

kötü

hissettim.

Yorgunum.

Hayır. Yorgunum.

Geçirdiğim herhangi bir mide rahatsızlığı ya da gribin çok ötesinde bir şekilde midem bulanıyordu.

Bu mide bulantısı neler olduğuna dair iyi bir gösterge olmalıydı, ancak sabaha özel olmadığı için aklıma gelmemişti.

Sabah bulantılarının sadece sabahları olması gerekmiyor muydu?

Görünüşe göre değilmiş.

Dünyada en sevmediğim yerlerden biri olan doktor muayenehanesine gitmek için zaman ayırmadan önce, belirtilerimi Dr. Google'a danışmaya karar verdim. Neredeyse her sonuç aynı teşhisi koyuyordu.

Hiçbir yolu olmadığını

düşünmüştüm. Yanılmışlar.

Bu imkansızdı.

Yine de titreyen ellerimdeki beyaz çubuğa baktığımda bunun inkâr edilemez kanıtını gördüm.

Ben bile... Bu...

Ona nasıl söyleyeceğim?

Sanki onu düşüncelerimden çağırmışım gibi, nişanım banyo kapısından içeri daldı. Telaştan kilitlemeyi unutmuş olmalıyım.

Aptal.

Elimdeki şeyi saklamaya bile zahmet etmedim. Bakışları çoktan ona odaklanmıştı.

"Ee?" diye sordu, yüzü dikkatle boştu.

Görebileceği şekilde çevirdim.

İki pembe çizgi.

İki çok koyu pembe çizgi.

"Tatlım," diye mırıldandı ama yüz ifadesinden bir şey anlamadım.

Kalbim sıkıştı ve midemde bir boşluk hissettim -her ne kadar hamilelik testi öyle *olmadığını* doğrulasa da.

İşe gitmesi gerekmesi önemli değildi -çoktan gittiğini sanmıştım- Eddie aramızdaki mesafeyi kapattı. Kıyafetlerinin nasıl yırtılacağını umursamadan aniden önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde sarsıldım. İri elleri yanlarımı sarmış, başparmakları hâlâ düz olan karnımı okşuyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı karnıma ve göğsüm patlayacakmış gibi hissettirdi. Bu his, ela gözleri bana baktığında daha da arttı. "Mutlu musun?"

Planlanmamıştı. Tam bir şoktu. Aklımdan pek çok düşünce ve duygu geçti ama mutluluk da vardı. Hem de çok fazla.

Bir bebeğim olacak.

Elimi saçlarında gezdirdim, şakaklarında biberle karışmış daha fazla tuz gördüm. Bu onun yakışıklı yüz hatlarını daha da belirginleştiriyordu. Ona gülümseyerek başımı salladım, kelimeleri boğarcasına söyleyemeyecek kadar bunalmıştım.

"Güzel, tatlım," diye fısıldadı bana sırtımdan önce. "Yani, iyi, anne."

Anne.

Karnıma bir öpücük konduran Eddie ayağa kalktı ve yanaklarımı kavramadan önce kıyafetlerini düzeltti. Beni kendine çekti, böylece beni uzun, sert ve talepkâr bir şekilde öpebilecekti-her zaman talepkâr. "Bunun sadece bir mesele olduğunu biliyordum.

zaman. Bu en iyi haber. Bu," elleri tekrar karnıma gitti, "her şey."

Son bir öpücükle beni bıraktı ve yürümeye başladı. Kapı aralığında durdu, omzunun üzerinden beklentiyle bakıyordu.

Her gittiğinde söylediğim sözleri tekrarladım. "Güvende kal."

"Güvende olacağım..." Sırıttı. "Anne."

Anne.

Anne olacağım.

BÖLÜM 1

ÖN BAHÇEDE STEROID SKANDALI

HOLLYWOOD

(KAHRETSİN, YORGUNDUM.

Sadece fiziksel olarak değil - gerçi bundan da emindim.

Maine sahiline, oradan da Kuzey Carolina'ya gidip
İki gün içinde Massachusetts'e dönmek herkesi yıpratır.

Bisikletle geçirdiğim onca saatten sonra kığım ağrıyordu. Kalçalarım binlerce squat yapmışım gibi ağrıyordu. Kol kaslarım hala seğiriyordu. Vücudumu besleyen tek şey zehirli enerji içecekleri ve boktan benzin istasyonu kahvesiydi.

Ama beni etkileyen fiziksel yorgunluk değildi. Zihinsel
olanıydı.

Korkaklık ediyordum. Bunu biliyordum. Sahiplenmişim. Bu durum benim ve kardeşlerim için zor olabilirdi ama kabuslarından kaçmalarına yardım ettiğimiz insanlar için çok daha kötüydü. Canavarlarından.

Ve her zaman insanlar vardı.

Her zaman kabuslar.

Her zaman lanet canavarlar.

İşte bu yüzden yorgunluk iliklerime kadar işlemiş, beni yenik düşürmüştü. Cesaretim kırılmıştı. Kasıklarına tekme yedim ve yüzüme tükürdüler.

Çünkü hiç bitmiyordu.

Yavaşça bisikletimden inip evime doğru ilerlerken gözüme bir şey takıldı. Yandaki kaldırıma park etmiş bir kamyonet görmek için baktım. Normalde her şeye burnunu sokan biriydim ama umursamayacak kadar yorgundum. Çantamı koluma taktım ve ön merdivenlerden yukarı çıktım.

Yaşlı Bayan Anderson'ın evine kimin taşındığı umurumda bile değildi. Ta ki elinde büyük bir kutu tutan bir kadın görene kadar.

Lanet olsun.

Silinmiş olabilirdim ama ölmemiştim. Uzaktan bile çok seksi olduğunu görebiliyordum. Ufak tefek bir şeydi - başının üstündeki dağınık siyah saç topuzunu da hesaba katarsam belki beş-üç yaşlarındaydı.

Bayan Anderson gördüğünde benden nefret eden ve bunu göstermekten çekinmeyen tiz sesli yaşlı bir kaltaktı. Harley'imın çok gürültülü olmasından çimlerimin çok yeşil olmasına kadar algılanan her hafiflik için bana polis çağırmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, *doğal olmayan* yeşil çimlerin ön bahçede steroid skandalı gibi kimyasallar kullandığımın kanıtı olduğunu iddia etmişti.

Ne zaman kardeşlerim gelse işler daha da kötüye gidiyordu. Özellikle de kardeş olan kardeşim. Beni arka bahçemde siyah bir motorcuyla içki içerken görmek otomatik olarak kötü bir şeyler planladığımız anlamına geliyordu. Uyuşturucu kaçakçılığı, kadınları dövmek, ev soymak ve diğer saçma sapan suçlamalar.

Evlerimiz tek katlı ve bahçelerimizi ayıran uzun ahşap bir çit olduğundan, beni gözetlemek için o çelimsiz kışını merdivene tırmandırmak zorunda kalıyordu.

Kaçık.

Öldüğünü duyduğumda üzülüğümü söyleyemezdim. Ancak içinde yandığı cehennem her neyse ona kızdığımı söyleyebilirdim. Şansa ihtiyaçları vardı.

Sonra da onun değerli gül fidanının içine işedim.

Son duyduğumda evi yeğenine bırakmıştı ve avukat onun ne yapacağından emin değildi. Evi rekor bir sürede sattığına dair bir işaret olmadığına göre, yeğeninin taşınmaya karar vermiş olması muhtemeldi.

Seksi ya da değil, eğer teyzesine benziyorsa, uzak dururdum. Yan tarafa döndüğünde kararım kesinleşti.

Ya çok güzel bir bebeği var ya da hamile.

Hamileliğin nasıl ortaya çıktığını bilmiyordum, özellikle de bu kadar küçük bir bedende. Bildiğim kadarıyla hamileliğini yarılama ya da patlamaya hazır olabilirdi. Verandaya çıkıp görüş alanımdan çıkarken yükünü beceriksizce kaydırdı.

O şeyin içini pamuk ve tüy doldursa da fark etmez... Erkeği parmağını kıpırdatmasına izin verecek kadar aptal.

Ama bu beni ilgilendirmez.

Kapımı açarak evime girdim ve çantamı koltuğuma bıraktım.

Ve sonra bana bağıldılar.

"Kahretsin, özür dilerim." Tüylü bir yüzün bana bakabilmesi için çantayı yana çektim.

Yavru kedilerin ters ters bakabildiğini bilmiyordum ama Dumpster bakabiliyordu. Ve her fırsatta bakıyordu.

Elbette, az önce çantamı üzerine düşürdüğüm için öfkesi haklıydı. "Nasıl gitti?"

Bir yanıt beklemiyordum. Özellikle de sözlü bir cevap.

Ama sorum üzerine Dumpster mutlu bir mırıltı çıkardı ve uykuya dalmadan önce cılız gri bedenini gerdi.

"Kendi başınıza iyi iş çıkardığınızı kabul edin."

Daha önce hiç evcil hayvanım olmamıştı. Japon balığım bile olmamıştı. Bir kedi bırakma protokolünden emin değildim ama Ophelia - başkanımın yeni eşi - kedilerin köpekler gibi olmadığını açıkladı. Az bakım gerektiriyorlardı. Bir süreliğine gitmeyeceksem, pansiyoner ya da kedi bakıcısıyla uğraşmaya gerek yoktu. Sadece fazladan su ve mama bırakırsanız, ona bir şey olmazdı.

O'nun da dediği gibi, Dumpster iyiydi.

Kaybolduğumu fark ettiğinden bile emin değildim.

Bira almak için mutfığa geçtiğimde düşüncelerim yolculuk, yaklaşan haftam ve Dumpster arasında bölünmüştü. Oturma odasına döndüğümde, yavru kedimle birlikte kanepeye yayılmadım.

Beni hiç ilgilendirmeyen komşuyu izlemek için pencereye doğru ilerledim. Ben biramdan uzun bir yudum alırken onun daha küçük bir kutu taşıdığını gördüm.

Tadı damağımda kalan koyu bira ve o gece kendi yatağımda uyuyacağımı bilmek beynime evde olduğumu ve mesaimin bittiğini işaret etmiş olmalı. Kaslarım gevşedi ve omuzlarım rahatladı.

Ve sonra lanet telefonum çaldı.

Ekranda Yargıç'ın adını görmeden önce yoksay tuşuna basmak için cebimden çıkardım.

Kan bağımlı olmasa da kardeşim ve motosiklet kulübü başkanım. Kaza yapmak için eve geldiğimi biliyordu.

Siparişi veren oydu.

Eğer arıyorsa, bu önemliydi.

Cevap vermek için parmağımı kaydırdım ama ben daha bir şey söyleyemeden Yargıç, "Sık kafalı," diye gürledi.

"Sen de siktir git," dedim. "Telefonu kapatıp anımla kestirmeye gideceğim."

"Dumpster'a amcığın deme," diye ısırđı ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Bu konuda iyiydim.

İnsanları gülümsetmek. Onları neşelendirmek. Yardım etmek. "Belki de bir kadını kastetmiştim," dedim.

"Bir saat önce ayakta duracak halin yoktu. Hızlı çalıştığını biliyorum ama barda uyuyakalırsan olmaz."

Ayaklarımın üzerinde duramadığım konusunda haklıydı.

O haldeyken bir kadını tavlayamayacağım konusunda yanılıyordu. Onları tavlayamayacak kadar sarhoş, uçmuş ya da yorgun olmam fark etmezdi. Bana asılmak için inisiyatif alırlardı. Ben de onları kabul etmezdim. En iyi oyunumu sergilemediğim sürece bir kadınla onların evine - ya da tuvalet kabinine, sokağa, arabanın arka koltuğuna, kulüp binasına - gitmezdim.

Standartlarım ve bir itibarım vardı, lanet olsun.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Danes'i ziyaret etmen gerekiyor."

Lanet olsun.

İnsanların canavarlarından kaçmalarına yardım etmek, Kargaşa Mahkemesi MC'sinin yapmayı sevdiği şeydi.

Ama faturaları ödeyen şey bu değildi.

MayCo güvenliği çalıştı. Sistemleri kurmak. Görünür kas olmak. Sapıkların, şantajcıların ya da çalınan eşyaların izini sürmek. Bazı özel dedektiflik işleri.

Gizlice yapılan kaliteli işler için tonlarca para ödeyen kodamanlar için özel işler.

Her şey yolunda gittiğinden değil. İşimizde çok iyi olduğumuz için kulaktan kulağa yayılan söylentiler sayesinde kayıt dışı çalışabiliyorduk. Ve bazen bu, kişisel ahlaki pusulalarımızın doğru tarafında ama yasaların yanlış tarafında olmak anlamına geliyordu.

Bu bizim tatlı noktamızdı.

Ve genelde bundan zevk

alırdım.

Ama o iş söz konusu olduğunda değil.

Müşterilerimizi seçiyorduk, ancak fiyat doğruysa veya iş ilginçse, baş belası müşterileri kabul ediyorduk. Korkmuş. Paranoyak. Egoist kalleşler.

Elliot Danes bunların hepsi ve daha fazlasıydı.

İşe daha bir hafta önce başlamıştık ama o süre içinde Glitch ve benim karısına asıldığımızı iddia etmişti. Sonra da karısını

bize kahve ikram ettiğinde.

Bayan Danes çok hoş bir hanımefendiydi ama tam bir banliyö annesiydi - güzel, sağlıklı, minivan kullanan, gençleri için organik elma dilimleri kesen, kutsanmış olmakla ilgili tişörtler giyen, hepsi bu. Bunda yanlış bir şey yok ama tam olarak benim tipim değildi.

Ve biz de onun tipi değildik. Motosiklet kulübü tavşanı değildi. Bir motorcu Eyfel Kulesi'nde *yaşamaya, gülmeye, sevmeye* çalışmadığı da kesindi.

Paranın insanları yozlaştırdığını ve paranoyaklaştırdığını söyledim ama bu doğru değildi.

Para insanlara gerçekte oldukları kişi olma cesaretini veriyordu. Ve çoğu insan gerçekten sik kafalıydı.

"Gelecek haftaya kadar programımda yok."

"Planlar değişti. Bugün aradı. Defalarca."

Danes'in yanında dilimi ısırarak giderek zorlaşıyordu, ben de "Glitch'i gönder" dedim.

"Yapamam," diye karşılık verdi Yargıç. "Glitch'in artık bu işe karışmasını istemiyor."

Karısını becermeye çalışmasıyla ilgili bir şey." "Ne saçmalık ama."

"Glitch'in Bayan Danes'in mantıklı ayakkabılarını çıkarmak istemediğini mi söylüyorsun?"

"Hey, mantıklı ayakkabıların hiçbir sakıncası yok," dediğini duydum O'nun. "Onları işte giyiyorum ve bu boktan ayakkabıların aksine su toplamama neden olmuyorlar."

Ophelia, Yargıç onu 'geçici olarak kısıtlamadan' önce lüks bir emeklilik tesisinde hemşire olarak çalışıyordu.

Kaçırıldı.

Onu kaçırmıştı.

Hayatında bir kez Mayhem'in tadını aldıktan sonra, bizim zavallı kızılarımızla ilgilenmeyi bırakacaktı.

Kendi adıma, etrafta bir hemşire olmasından memnundum. Haze ve ben gizemli bir şekilde bir barın dışına atladığımızda bizi iyileştirmişti. En iyi akşamdan kalma ilaçları ondaydı. Yolda oluşan kızarıklıkları ve kırılan eklemleri onarmak için kardeşlerin hepsinden daha iyi bir başucu terbiyesine sahipti.

Ve bir hastanenin soracağından daha az soru sordu.

"Sus be kadın," dedi Yargıç. "O topuklularla ve geçen hafta benim için giydiğin o seksi kıyafetle çalıştın. Fanteziyi mahvetme."

Ophelia yumuşak bir kakhaha attı. "Senin fantezin benim bunu başkalarının yanında giymem-"

"Harika. Her şey mahvoldu prenses," dedi Yargıç. "Bu senin suçun, psikopat."

Onların ileri geri konuşmalarına alışmıştım. Hepimiz öyleydik. Kargaşa Mahkemesi olduğumuz sürece Yargıç kulüpte yaşamış ve nefes almıştı - ta ki Ophelia'ya kadar. Kafasını takacağı başka bir şey olduğu için mutluyduk.

Ama bu, konuşmalarının kaçınılmaz olarak nereye varacağını duymak istediğim anlamına gelmiyordu.

"Ben giderim," diye araya girdim.

"Ha?" Yargıç yoluna geri dönmeden önce dikkati dağılmış bir şekilde mırıldandı. "Doğru. Takdir edin. Yeni açılar bulmaya çalışın. Herhangi bir sorun olursa beni arayın."

Pencereden dışarı baktığımda yeni komşumun minibüsün arkasından bir poşet çıkarmaya çalıştığını gördüm. Yürüyüş yolunda bir adam görmeyi bekliyordum ama kimse yoktu.

Orada bir sapık gibi dikildiğim süre boyunca başka kimse yoktu.

"Bana bir saat verebilir misin?"

"Ona haber veririm," dedi Yargıç, ben telefonu kapatırken. Aşağı inmem gereken bir yürüyüş yolu vardı.

BÖLÜM 2

EVINE HOŞ GELDİN, NOODLE ARMS.

MAC

I^{HURT}.

Kollarım erişte gibi.

Bacaklarım erişte gibi.

Harika, şimdi erişte istiyorum.

Her yerimi saran ağrıyı görmezden gelmeye çalışarak
Vücudum, aniden canımın erişte çekmesi ve çantanın kamyonetten ayrılmaması
nedeniyle kimseyi fark etmedim.

Ta ki ben sinirli bir şekilde dönüp duvara çarpana kadar.

Yolda olduğum için, birinin aniden bir duvar inşa etmesi için garip bir yer
gibi görünüyordu. Tabii çizgi filmdeki bir çakal bir Roadrunner'ı kandırmak için
inşa etmediyse.

Duvarların, ben onlardan kaçmadan önce uzanıp beni sabitlemeye çalışan
kolları olmadığından bahsetmiyorum bile.

Ayrıca katı kaslardan da yapılmamışlardı.

"İyi misin?" diye sordu duvar, sesi inanılmaz derecede derin ve sertti.

Cevap vermek yerine özür dilemek için acele ettim. "Sana çarpan bendim. İyi
misin? Çok özür dilerim, orada olduğunu fark etmemiştim."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı, derin bir çukur oluştu. "Ben
iyiyim." "Emin misin?"

Gülümsemesi -ve *iki gamzesi*- büyüdü. "Evet, eminim."

Endişemin onu neden eğlendirdiğini anlayabiliyordum. Cüssesi göz önüne
alındığında, kendimi tüm gücümle ona doğru fırlatabilirdim ve muhtemelen bir
tüy tarafından vurulmuş gibi hissederdim.

Her şeyi göz önüne alındığında, çeşitli nedenlerle kendimi ona fırlatabilirim.

Varsayımsal olarak, gerçekte değil.

Aslında *asla*.

Sadece hormonlar konuşuyordu.

Tamam, bir de bir derginin kapağından fırlamış bir erkek modele benzediği gerçeği var - delicesine uzun, daha da delicesine kaslı, karmakarışık sarı saçları ve büyüleyici mavi gözleri.

Belki bir dergi değildir. Şu deri yeleklerden giydiğine göre, belki de cesur bir motosiklet dizisinin setinden çıkmıştır.

Duvarın bakışları bana dönmeden önce evime doğru hareket etti. "Nerede o?"

Buralarda çalışan başka bir model var mı? Çünkü bu tür bir manzara gül çalılarından çok daha fazla hoşuma giderdi.

Uzaktan tabii ki.

"Kim?" Ben

sordum. "Senin

adının."

Küstahça ve küstahça sorduğu soru karşısında hazırlıksız yakalandım ve göğsüme bir sızı saplandı. Ciğerlerimdeki havayı ve aklımı başımdan aldı. "Ben... Ben... O... gitti." demeden önce düşünmek için durmadım.

Kelimeler ağzımdan kırık bir barajdan akan su gibi çıkar çıkmaz pişmanlık da peşinden geldi.

Aptalcaydı.

Aptalın tekiydim.

Sadece boğazımı aniden tıkayan istem dışı duygu gösterisi yüzünden değil.

Ama aynı zamanda kabulümün ne kadar dikkatsiz olduğu için.

Kas duvarından ibaret değildi. Görünür dövmeleleri bu sonuca varmama neden olmadı. Mesele onun bir *erkek* olmasıydı. Dev bir yabancıydı ve az önce tamamen yalnız olduğumu ağzımdan kaçırmıştım.

Kimse kaybolduğumu fark etmeyecekti.

Kendimi koruma duygum yok.

Ben yürüyen bir gerçek suç podcast'i yapımcısıyım.

Yalan söylemek ve birinin öğle yemeği yediğini söylemek için ağzımı açtım, ama kayıp söz barajım aniden kendini onarmaya karar verdi. Kelimeleri çıkaramadım.

Yine de fark etmezdi. Sempatı içinde yumuşayan duvarın yüz ifadesinde kötü niyet yoktu.

Bana bakışı neredeyse şeytani ya da huysuz olmasından daha kötüydü.

Pek sayılmaz, ama iyi hissettirmede.

Sesi yüzündeki ifadeden bile daha yumuşaktı. "Git otur anne."

"Neden?"

Ama cevap vermek yerine, anlamadığım bir emre seçenekler sunmaya devam etti. "İçeride rahat hissetmiyorsan, beklerken benim evimde dinlenebilirsin. Arka bahçemde harika bir düzenim var. Ya da minibüsünde oturabilirsin. Fark etmez, hızlı olacağım."

Kaybolmuştum. Tamamen. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım ve neden bahsettiğini anlamaya çalıştım. "Ne ile hızlı?"

"Kamyonetini boşaltıyorum."

Nazik teklifi karşısında göğsümde bir sıcaklık girdabı oluşurken bile şaşkınlıkla geri çekildim. Yine de kabul edemedim. "Ben zaten yapıyorum."

"Ama olmamalısın."

Arkadaşça sıcaklık yerini buz gibi bir sıcaklığa bıraktı ve ona buzul gibi bir bakış fırlattım. "Hamileyim, aciz değilim. Kutu taşıyabilirim."

Bir çeşit.

Minibüste fazla bir şey yoktu ama yolculuk beklediğimden daha zor geçmişti. Kollarım ve bacaklarım yorulmuştu ve varlığından bile haberdar olmadığım kaslarım sadece oturmaktan ağrıyordu.

Ama başka bir gün için kiralamıştım. Acele etmeyebilirdim.

"Yapamayacağını hiç söylemedim," diye karşılık verdi. "Hamile olmanla hiçbir ilgisi yok."

"Sonra ne olacak?"

"Bir şeyi yapabiliyor olman, yapmak zorunda olduğun anlamına gelmez." Çenesini eve doğru kaldırdı. "Git otur anne."

Bana ikinci kez böyle sesleniyordu ve bu ikinci seslenişinde de içimde çok fazla duygu dalgalanıyordu. Hormonlar bunu yeterince yapıyordu, onun da bu kargaşaya katkıda bulunmasına izin veremezdim.

"Mac," diye ağızımdan kaçırdım, sonra düzelttim, "benim adım Mac." "Hollywood," dedi tuhaf bir şekilde.

"Uh, Vegas?" Onun sırtışı karşısında kendi ağzımın daha küçük de olsa aynı şekilde kapandığını hissettim.

Ben zorlamadan bunun en son ne zaman olduğunu bile hatırlayamıyordum.

"Rastgele şehirlerin isimlerini vermiyor muyuz?" diye sordum. Başını salladı. "İnsanlar beni böyle çağırıyor."

"Adın Hollywood mu?"

"Benim isim o Koğuş ama ve sadece insanlar kim Ara Ben o tele-pazarlamacılar ve polislerdir."

Gözlerim o kadar büyüdü ki kafamdan fırlayacak sandım. Sonra boğulmaya başladım.

Kendi tükürüğümle.

Bu ölmek için harika bir yol. Hollywood'a giden Ward adında seksi bir adamın önünde kendi tükürüğümle boğularak ölmek.

Mükemmel.

Ben orada durup yaşam ve ölüm şansına şükrederken Hollywood mutlu değildi. Panik içindeki bakışları karnıma kaydı, sanki bebeğim torpido tarzında içimden fırlayana kadar öksürecekmişim gibi. "Su."

Kolumu kavradığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Öksüren benliğimi güve topları ve ölü çiçekler gibi kokan küçük evin içine sürükledi. Beni doğruca mutfığa götürmeden önce hiç tereddüt etmedi. Devasa bir ev olduğundan değil, ama neyin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden onun yön bulma kolaylığı şaşırtıcıydı.

Geride bırakılan bardakları bulması için birkaç dolap değiştirmesi gerekti. Lavabodan bir tane doldurup bana doğru itti.

Suyu aldım ve içtim. İğrençti.

Zaten sade suyun en büyük hayranı değildim. Babamın dediği gibi, balıklar içine işerdi. Ama ılık su en kötüsüydü. Acı sos içmeyi tercih ederdim.

Hollywood, evdeki yüzeylerin yüzde sekseniyle aynı dantel örtülerle kaplı ahşap bir mutfak sandalyesi çıkardı. "Otur."

"Bütün gün oturdum. Ayakta durmak iyi hissettiriyor."

Ön kapıya doğru ilerlemeden önce çenesini kaldırdı. Durakladı, alarm paneline dokunduktan sonra mırıldandı: "Banka kasalarına rakip olacak bir güvenlik sistemi ve kapı zili kamerası olmasına şaşırmadım."

"İyi mi?"

"Mevcut en iyilerden biri. En hızlı tepki süresi." Dudaklarını bükerek "Piyasada bulunanlar için" diye düzeltti.

*Benim ve Squish için
güvenli. Tam ihtiyacım
olan şey.*

"Şifre sende mi?" diye sordu.

Nasıl sıfırlanacağına dair talimatlar vardı ama temelde aynı şeydi, bu yüzden başımı salladım.

Dışarı çıktı ve benim onu takip etme girişimim derhal engellendi. Önce bir *bakışla*, sonra da bana yardımı kabul etmemi ve baş belası olmayı bırakmamı söyleyerek.

Bunu gamzeli gülümsemesini sırtırken söyledi, bu yüzden aslında üzgün görünmüyordu, ama uyarıyı aldım ve kapının yanında bekledim. Geri çekilen sırtını inceledim, özellikle de deri yeleğindeki amblemi. Bir kafatası ve üzerinde *Kargaşa Mahkemesi* yazan çapraz gaveller.

Motorcu kulüpleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama havalı bir isim ve çok uyumlu bir tasarımı.

Bana çok sorun çıkaran çantayla geri döndüğünde ona sanatsal tasarım hakkındaki düşüncelerimi söyleme zahmetine girmedim.

"Bunu nerede istiyorsun?"

Oturma odasını işaret ettim. "Her şey buraya girebilir." Bir *bakış* daha. "Nereye?"

"Hiçbir şeyin içinde ne olduğundan bile emin değilim, bu yüzden gerçekten burası iyi."

Bir kez olsun dinledi ve yükü yere bıraktı. Ama sadece benim incelemem için açabilsin diye. Çeşitli desen ve renkleri görmek için şöyle bir baktım.

"Yatak odası," dedim.

Bir sonraki yükte katlanabilir bir bebek beşiği ve küçük bebek kıyafetlerinden oluşan küçük bir çanta vardı. Ona yine yatak odasını işaret ettim.

Neredeyse kendi tükürüğümde boğuluyordum. Duygularımda da boğulmama gerek yoktu.

Bu şekilde devam ettik ve uyumsuz kargoyu hızlıca boşalttık.

Hollywood birkaç pembe alışveriş torbasıyla içeri girdiğinde işimizin bittiğini sanmıştım. Nereye gittiklerini sormak için durmadı. Boş bir yüzle onları yatak odasına taşıdı ve yatağın üzerine bıraktıktan sonra hızla oradan uzaklaştı.

Geniş bedeninin etrafına baktığımda dantel ve saten yığınının yamalı yorganın üzerine döküldüğünü gördüm. Yüzüm anında ısındı ama ikimiz de bu konuda konuşmadık.

Tanrı'ya şükür.

"Bu arkadakilerin sonuncusuydu," dedi boğazını temizlemeden önce. "Ön tarafta birkaç şey gördüm. Onları da alıp işimi bitireceğim."

"Hayır!" O anın gerektirdiğinden çok daha büyük bir acelelilikle bağırdım. Özellikle de yeni ve kullanılmamış olsalar bile iç çamaşırlarımı torbalara doldurmuşken. "Onu ben alabilirim."

Bıraktı. "Mobilya falan getiren başka bir kamyonun mu var?" "Ne sen ne demek istiyorsun?" Ben elimle tüm dantel karyola çiçek işaret ettim.

her şey, eski kumaşlar ve ürkütücü ayıcıklar. "Bunlar benim eşyalarım."

Hollywood benim şaka girişimime gülmedi. Ve bu bir şakaydı çünkü evdeki mobilyalar benden daha eski ve günah kadar çirkindi. Ama çılgınca bir şekilde, *sabah bulantılarımdan* daha kötü kusmak isteyene kadar midemde dönen duyguları görebiliyor gibiydi.

Bakışlarında aynı yumuşaklık vardı. Bu beni rahatsız etti.

Bana öyle bakmayı kessin diye, "Yeni eşyalar alıyorum," dedim. "Seçene kadar buradakileri kullanıyorum."

Büyük elini plastik kaplı kanepenin üzerinde gezdirirken şaka yapma sırası ondaydı. "En azından teyzen mobilyalarını temiz tutmuş." Yine de bana baktığında mavi gözlerinde bir şey vardı. Bir sınır. "Siz ikiniz yakın mısınız?"

Yalan söylemeyi düşündüm. Takip eden soruları cevaplamaktan daha kolay olurdu.

Ama ben basit tuttum ve ona gerçeği söyledim. "O bir yabancıydı."

Onu tanımıyor olabilirdim ama insanları okumakta iyiydim. Bu benim işim ve yaşam çizgimdi. Cevabım karşısında omuzlarının nasıl gevşediğini gördüm. Dudaklarında nasıl bir gülümseme belirdiğini.

İhtiyatlıydı ama cevabım onu biraz rahatlatmıştı. Sadece nedeninden emin değildim.

Ayrıca umurumda da değildi.

Sessiz bir işaretle açık kapıya doğru ilerleyerek ona gülümsedim. "Yardımanız için teşekkür ederim."

Gözleri karnıma kaydığında, bilinçsizce ovuşturduğumu fark etmeden önce ima ettiği için kafasını ısırmak istedim.

Endişe yakışıklı yüz hatlarını sıkılaştırmıştı ve bundan sempatiden daha çok nefret ettiğime emindim. "İyi misin?"

Yumuşak bir sesle sorduğu soru üzerine onayımı aldım.

Evet.

Kesinlikle daha çok nefret ediyorum.

"Sadece gergin kaslar ve uzun bir gün," dedim daha büyük bir gülümsemeye zorlayarak. Bu konuda iyiydim.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Ama birden kendimden o kadar da emin değildim çünkü Hollywood'un bakışları ağızıma odaklandı ve kendi bakışları küçük bir kaş çatmaya dönüştü.

Git.

Git.

Çık dışarı!

Göz açıp kapayıncaya kadar, aramızdaki mesafeyi kapatırken tuhaf bakışı kayboldu.

Ve kapı ile aramdaki mesafeyi kapattım, beni çok iyi okuyabilen bu belalı duvardan alabileceğim tüm boşluğa ihtiyacım vardı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, hemen yan taraftayım. Başkanımın yaşlı karısı hemşiredir.

Gündüz ya da gece. Anladın mı?"

Pek sayılmaz.

Eleştirel düşünme yeteneğim vardı, bu yüzden ülkenin başkanından değil, Kargaşa Mahkemesi başkanından bahsettiğini anladım. Kamyonetlerin boşaltılmasına yardım eden ve ara sıra selam vermekten fazlasını yapan dost canlısı komşularım hiç olmamıştı.

"Bir kez daha söylüyorum, ben sadece hamileyim, ölümcül hasta değilim." "Sadece utanç verici derecede formsuzum" diye eklerken küçük bir kahkaha attım.

Bir motor sesi duydum ve irkildim. Bakışlarım dışarıya fırladı ve küçük kırmızı bir arabanın hızla geçtiğini gördüm, arkası spoilerler, kanatçıklar ve insanlar arabalarının susturucuları yokmuş gibi ses çıkarması için ne yapıyorlarsa onlarla süslenmişti. Çalıştığım okuldaki bazı öğrencilerin de benzer düzenekleri vardı ve otoparkta tur atarak gösteriş yapmayı severlerdi.

Genellikle maksimum dikkat çekmek için en uygunsuz zamanda.

Hollywood başını sallayarak, "Sık kafalı," diye mırıldandı.

"Kadınlar onun nasıl bir aygır olduğunu başka nasıl anlayacak?" Kapıyı daha geniş açtım, başka bir sessiz ipucu. Sonra da o kadar da sessiz olmayan bir imada bulundum. "Yardımanın için tekrar teşekkürler Ward."

"Evine hoş geldin komşu."

Az önce normal hızına inmeye başlayan kalbim, dövmeli dalgınlık duvarının çimlerinin üzerinde durmasını izlerken yeniden hızlandı. Evine doğru koşmadan önce telefonunu kontrol etti.

Minibüsün önünden almam gereken değerli eşyalarım vardı -duygusal, maddi değil. Söz konusu minibüsü nasıl ve nereye iade edeceğimi bulmam gerekiyordu. Neye sahip olduğumu ve nerede olduklarını bilmek için kutuları ve çantaları açmam gerekiyordu.

Ve akşam yemeği için biraz erişte almam gerekiyordu. Bunların hiçbirini yapmadım.

Onun yerine kanepeye uzandım. Yeni bir ölü çiçek ve misk patlaması havayı doldururken plastik altımda kırıştı.

Uygundu. Hatta şiirseldi.

Çünkü ağırlarımdan dolayı kendimi yirmi altı yaşında hissetmiyordum. Ev gibi hissediyordum.

Tozlu ve eskimiş.

Kadim.

Dışarıdan bir motorun sessiz uğultusu geldi. Kırmızı arabanın sinir bozucu vızıltısının aksine, alçak ve gürültülüydü.

Bir motosiklet.

Muhtemelen Ward'a ait olan bir tane. Hollywood'dan.

Onun uzaklaşmasını dinlerken, sözleri kafamın içinde yankılandı.

"Evine hoş geldin, komşu. Evet.

Doğru.

Karnımı ovuşturdum ama bu sefer gergin kaslarımı gevşetmek için değildi. "Adamı duydun, Squish. Evine hoş geldin."

Bebeğim tepki olarak tekmeledi.

Belki de bir gaz kabarcığıydı.

Emin değildim.

BÖLÜM 3

MAKASLA KOŞ, DANGALAK.

HOLLYWOOD

IARTIK YORGUN DEĞİLDİM. Elbette, enerji içecekleri ve dumanlarla koşuyordum. Ama aynı zamanda çok heyecanlıyım.

Motosikletimden inerek ekipman çantamı aldım ve gösterişli malikanede. Ben zili çalamadan ürkek bir hizmetçi kapıyı açtı.

Onu daha önce hiç görmemiştim ve kışını kaldırma şekline bakılırsa bir daha da görmeyecektim.

Girişe adımımı attım ve botlarımın altında bir şey çıtırdadı. Aşağıya baktığımda faraşın geride bıraktığı cam parçalarını gördüm. Daha önce bir vazo olduğunu hatırladığım masa dik duruyordu ama girişte ortalanmamıştı.

Danes sanki kışımı bekletmemiş gibi, "Sonunda," diye ısırdı. Merdivenlerden hızla indi ve yol boyunca bana ters ters baktı. "Karımın arkadaşlarından çok tavsiye aldın ama başıma beladan başka bir şey gelmedi ve bu artık eskidi. *Çabuk* ol. Patronuna bu ay indirim beklediğimi söyle. Büyük bir indirim."

Yargıç, Kargaşa Mahkemesi Motosiklet Kulübü'nün başkanı olabilir ama benim patronum değildi. Geleneksel anlamda değil. Hepimizin kulüpte, MayCo'da ve diğer girişimlerimizde oynamamız gereken roller vardı.

Bunu açıklama zahmetine girmedim çünkü muhtemelen anlamayacaktı. Ve bunu basitleştirmek için ne zamanım, ne sabrım ne de yeterince boya kalemim vardı. İçeri girmek ve işimi bitirmek istiyordum.

Ve yeni komşumun mide ağrısının kas ağrısından daha fazla olma ihtimaline karşı eve döndüm.

Hamile kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Tek çocuktum -çok şükür- yani yeğenleri olan bir kardeşim yoktu. Mayhem kardeşlerimin en büyükleri Swedes ve Lash'in çocukları vardı ama onlar ergenlik çağındaydı.

Böyle giderse, Yargıç'ın bebeğini karısının kucağına vermesi uzun sürmeyecekti ama bu henüz gerçekleşmemiştir.

En azından benim bildiğim kadarıyla.

Her iki durumda da Mac'in yaşadığı acının normal olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Endişelenmeye de hakkım yoktu. Bir sorun olsa bile bana koşarak gelmeyecekti. Beni kendi alanından çıkarmak istediğinde bunu açıkça belirtmişti.

O bir yabancı.

İşime odaklanmam gerekirken neden ona kafa yorduğumu bile bilmiyorum.

Bu bir yalandı. Nedenini biliyordum.

Büyük kahverengi gözlerindeki gölgeler.

Erkeğinin öldüğünü söylediğinde yüzeye çıkanlar.

Ölü bir adamın bebeğine hamile ve ölü teyzesinin evine taşınıyor.

Bu herkesin canına okur.

"Ne..." Başladım ama göt herif itaatkâr bir köpek yavrusu gibi peşinden gitmemi bekleyerek uzaklaşınca devam edemedim.

Beni kızdırdı ama yaptım.

Sonunda.

Önce odada yavaşça bir tur attım ve duvarı lekeleyen bir şey gördüm.

Pislik olabilirdi.

Bir leke.

Kırmızı şarap sıçramış.

Ama kanı gördüğümde tanıdım.

İşin tehlikesi ya da avantajı.

Hareket ederken gözlerimi dört açtım, sıra dışı başka bir şey görmedim.

Ama bir şey duydum, bir bip sesi.

Güvenlik panelinin bulunduğu ofise ulaştığımda Danes sabırsızca ayağını yere vurdu. Bakışları beni taradı, fazladan geçirdiğim saniyeler içinde *Süpermarket* Taraması yaptığımı dair kanıt arıyordu.

Sanki onun çirkin şeylerini istiyormuşum gibi.

Sessiz suçlama beni kızdırabilirdi ama odaklanmam gereken daha önemli şeyler vardı. Cep telefonumu çıkarıp Glitch'in yarattığı uygulamayla karşılaştırmadan önce kontrol paneli ekranında gezinirken duygularımı kontrol altında tuttum. Bizim taraf her şeyin yolunda olduğunu gösteriyordu.

Ne oluyor lan?

Glitch mutlu olmayacak.

Bir bip sesi ve flaş daha.

Danes sol gözü seğirirken, "Şunu yapmayı kesmesini sağla," diye emretti. "Bana bir saniye ver."

"Bir kod girin, yeniden başlatın ya da *bir şey* yapın."

"Hızlı olmak istiyorsan, Glitch'e ihtiyacın var. İnek olan o. Ama ben varım ve bir dakikaya ihtiyacım var."

Her şey garip davranıyordu. Ayarlar değişiyordu. Hiçbir şey tetiklenmediği halde ışıklar yanıp sönüyordu. Ben yapmadığım halde ekranlar değişiyordu.

Bir bip sesi daha ve omzumun üzerinde gizlenen adamdan sinirli bir inilti daha. Ya da omzumun altında, çünkü boyum ondan 15 santim uzundu.

Muhtemelen başka bir alanda bundan çok daha fazlası. Egomu etrafa savuran ben değildim çünkü bir şeyleri telafi eden ben değildim.

"Bu biraz zaman alacak," dedim ona. "Git bir içki al. Havuz kenarında otur. Bir film izle."

Kısa bir uçuşumdan uzun bir

yürüyüşe çıkın. Trafikte oynayın.

Makasla koş.

"Zamanım yok. Dört saat sonra bir partiye ev sahipliği yapacağım ve bu geceyi bölemez," dedi, mızımız sesi sinirlerimi bozuyordu.

"O zamandan çok önce buradan gitmiş olacağım."

Beni öldürse bile.

Ya da seni.

İşi bitirmek için o sinir bozucu pisliği bayıltmak zorunda kalacağımdan endişelenmeye -ya da umut etmeye- başlamıştım.

Ama gergin bir on beş dakikanın ardından havayı güzel bir şeyin kokusu doldurdu ve elini seyrelen saçlarında gezdirdi. "Kahretsin, Kathy."

Bakışlarım kapıya yöneldi, Bayan Danes'i görmeyi bekliyordum ama kimse yoktu.

"Tipik bir kadın. Yapılması gereken işler var ve o bütün gününü kuaförde geçiriyor. Şimdi de yemek şirketini kontrol etmem ve parti planlayıcılarının arka bahçede ne yaptıklarına bakmam gerekiyor."

Çenemi kaldırdım ve yaptığım işe devam ettim. O gittikten birkaç dakika sonra teknolojik bulmacadan vazgeçtim.

Aletlerimi çıkarıp paneli devre dışı bırakmadan ve sökmeden önce her şeyi toplamak için hızlıca çalıştım. Glitch'in bunu çözmesi uzun sürmezdi.

Sonra birkaç kardeşim o gece işleri yoluna koymak için geri dönecekti - tercihen onun süslü partisinin ortasında.

Ön kapıya doğru ilerlerken arkamdan bir cam sesi geldi.

Göz açıp kapayıncaya kadar, silahım elimdeydi ve döndüm. Dehşete düşmüş bir hizmetçiye doğrulttum.

Yirmili yaşlarının başında, bu kadar bıkkın, temkinli ve korkmuş görünmek için çok gençti.

Öne doğru eğildi ve tereddüt etmeden önce ağzını açtı.

Bu konuda çok kötü hissediyordum ama onu bekleyemeyecek kadar yorgun ve sabırsızdım. "Hadi gidelim."

Kaşları havaya kalktı. Uzun bir süre sonra itiraf etti: "Gidemem. Ben yasadışıyım." Ağır aksanı Ukraynalıydı. Belki de Polonyalıydı.

"Umurumda değil, bir yolunu buluruz. Almak istediğin bir şey var mı?"

Eşyalarını toplayacak vaktimiz *yoktu*. Olsa bile, bir kamyoneti daha boşaltacak enerjim yoktu. Ama kalpsiz değildim. Ona aile fotoğraflarını, hatıralarını ya da normal insanların sahip olduğu her şeyi geride bıraktırmazdım.

Başını salladı ve kapıya doğru yöneldi. Karar verildi.

Ona kaskımı verdim ve kapıya doğru yola çıkmadan önce arkamdaki bisiklete binmesine yardım ettim.

Kapalı kapı.

"Olamaz," diye bağırdı
yüksek sesle. Yenildi.

Ama sistemimize bağlıydı ve tıpkı geldiğim zamanki gibi, cep telefonumdaki bir düğmeye basmak, açılması için gereken tek şeydi.

Ferforje demiri geçtikten sonra gaza bastım. Hızlanırken bana yapışmasını bekliyordum ama Tanrı'ya şükür bana dokunmadı. Yolcu koltuğuna tıneyip koltuğu kavradı.

Ara sıra attığı kakhahalar olmasa bayılmak üzere olduğundan endişelenecektim.

Köpüklü ve kaygısız.

En son ne zaman motorumun arkasında bir kadın vardı?

Hatırlayamıyorum bile, çok uzun zaman oldu.

Yolda giderken paneli, işi ve elde ettiğim kadını düşündüm.

Kadını bir minibüsün arkasına atana kadar, Judge her zaman soğukkanlı ve akli başında biriydi. Kardeşi Jüri ise soğukkanlı değildi. Düpedüz soğuktu.

Yine de kardeşler arasında en rahat olan bendim. İsveçliler aksini iddia edebilir ama konu mutfağını kurcalayan insanlara gelince kendini kaybederdi. Peki ya yemeklerini kurcalarlarsa? Çok fena patlardı.

Ama hep şaka yapıyordum. Onları güldürüyordum. Kafayı buluyor, akışına bırakıyor ve sakın kalıyordum. Öfkelenmem için çok şey gerekiyordu. Ama bu olduğunda, fevri davranırdım.

Bütün bir kadını yanımda götürmek gibi.

BÖLÜM 4

ÖZVERİLİ WAFFLE TÜKETİMİ

HOLLYWOOD

("H) OW'D IT..." Kulüp binasına girdiğimde yargıç başladı. Bakışları arkamda kilitlenince sorusu kayboldu.

Omzumun üzerinden baktığımda gergin kadının kendi içine büzüldüğünü, aceleyle haç işareti yaparken kendini küçülttüğünü gördüm.

Binanın içini boşalttık, boyadık ve Glitch'in tüm akıllı ev eşyalarıyla modernize ettik. Ancak devasa vitray pencereler ve barı kaplayan sıralar sayesinde Court of Mayhem kulüp binasının bir zamanlar ne olduğu anlaşılmıyordu.

"Artık kilise değil," diyerek onu yerinden sıçrattım.

"Ne oldu?" Yargıç, sesini alçaltmasına rağmen ısırarak konuştu. Karısı kucağında olmadığına göre, onun odalarında uyuduğuna emin olabilirdi.

"Burada aksaklık mı var?" Ben sordum.

"Bırakmaya yardım ettikten sonra geri dönecek."

"Ria'yı da buraya getir. Kahveye ihtiyacım var, tıpkı kendime ihtiyacım olduğu gibi-" Tanrıya şükür, travma geçirmiş hizmetçinin önünde sikimi ıslatmakla ilgili gevezelik etmeye başlamadan önce aklım başıma geldi.

Gözlerindeki korkuyu daha da arttırmaya gerek yoktu.

Kaçıp gitmesine hiç gerek yoktu, özellikle de kulüp binasının etrafında kilometrelerce ötede hiçbir şey yokken. Başka bir şey onu yakalamadan önce onu bulmak için ormanda yürümek zorunda kalırsam hiç uyuyamazdım.

Çantamı kanepeye bıraktıktan sonra kulüp binasından geçerek Swedes'in tertemiz mutfağına girdim. Şurup, vanilya ve midemi guruldatan başka bir şey gibi kokuyordu, bu da orada kahvaltı yiyecekleri hazırladığı anlamına geliyordu.

Biz onun kardeşiyiz ama onu şımartıyor. Piç kurusu.

İsveçli - İsveçli'nin kısaltması, Muppet şefinde olduğu gibi - eskiden en iyi mutfaklarda çalışırdı. O hayatı geride bıraktı ve sadece ailesi ve bizim zavallı kıçlarımız için yemek pişiriyor. Aldırdığımı söyleyemem. Aylık toplantı öncesi yemeğimiz her zaman bir ziyafetti. Ve canı istediğinde buzdolabını ve dondurucuyu doldurmaktan hiç çekinmezdi.

Ama O, Judge'ın yanına taşındığından beri mutfak sürekli olarak onun en sevdiği yemeklerle doluydu.

Ophelia'yı sevdim.

Onu kardeşim gibi severdim. Judge'a kulüp dışında kafasını takabileceği bir şey verdi, böylece sürekli ensemizde değildi.

Ve, iyi, onu mutlu etti ve bok.

Ama bu İsveçlilerin onu şımartmasına içlerlemediğim anlamına gelmiyordu. Tek yapması gereken onun yemeklerine iltifat etmektir ve o da onu parmağında oynatıyordu.

O ve Judge'ın yeni evi inşa edildiğinde dondurucuyu stoklamayı bırakırsa çok kızacaktım.

Eğer taşınırlarsa.

Kulüp binası yenilenir yenilenmez, Judge kardeşlerin yatması ya da başka bir şey yapması için tasarlanan odalardan birini tutmuştu. Hiç ayrılmamıştı. Kulüp binası onun eviydi.

Ophelia onun evi olana kadar.

şaşırtıcı bir şekilde, ayrılmak için mücadele edeceğini düşündüğüm kişi o değildi. O'ydu.

Kaos içinde büyür ve kulüp hayatını severdi. Sakin geceleri ve partileri severdi. Bütün kardeşler takılmak için gelirdi.

En sevdiği yiyeceklerle dolu bir mutfağın da zararı yoktu.

Bu yüzden dondurucudan yeni yapılmış waffle paketini aldım ve tost makinesine dört tane attım. Çünkü ben böyle özveriliydim, onun taşınmasını kolaylaştırmak için karın kaslarımı feda ediyordum.

Arkamı döndüm ve bir yumruk atmamak için kendimi zor tuttum.

Aletim hakkında konuşmak kötü olabilirdi ama hizmetçiye yumruklamak çok daha kötü olabilirdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, sallanma mesafesinden atlayarak. "Patronun... korkutucu."

"Patronum değil," diye düzelttim. "Başkanım ama patronum değil."

Kaşları alçaldı, bana bir şeyleri açıklığa kavuşturmak için hiçbir şey yapmadığının ipucunu verdi. Tekrar denemedim. Onunla hiyerarşiye girmek umurumda değildi.

"Bu ona neden emir verdiğinizi açıklıyor. Bunu yapmaya çalışsaydım?" Etki yaratmak için abartılmış gibi görünmeyen gözle görülür bir titreme geçirdi.

Waffle'larım kızarıırken kahve yaptım ve O'nun diyet kola kutularından birini boşalttım.

Bir başka özverili hareket.

Kahvemi düzelttim ve kıza kendi kahvesini düzeltmesini işaret ettim. Dikkatli bakışları sürekli bana kayıyor, bana başka birinin gölge dolu gözlerini hatırlatıyordu.

Mac.

Kahretsin, umarım iyidir.

Numaramı bırakmalıydım.

Çıkarken kapı kışıma çarptığı anda çöpe atardı.

Tost makinesi patladı ve bir aptal gibi waffle'ları çıplak ellerimle yakaladım, etimle kaynaşmaya çalışmayı bırakana kadar salladım.

Bir tanesini kapladım ve pilice uzattım.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim." Aldığı az miktardaki kahveyi yudumlarken bir yandan da kahve makinesiyle uzattığı tabağın arasına özlemle bakıyordu.

Sanki daha fazlasına sahip olmaktan korkuyormuş gibi.

"Ye. İç. Kimse kızmayacak. En azından sana değil. O yüzden sakın ol.

Keyfini çıkarın. Sana söylemişim, her şeyi çözeceğiz."

Tereddütlü bir şekilde başını salladı ve gözlerini kapatmadan önce waffle'ını ısırdı. "Senin adın ne?"

"Katarzyna," dedi, aksanı daha kalındı. Yanakları kızarmıştı. "Yani, Kat."

"Bize doğru telaffuz etmeyi öğretmeniz gerekebilir ama beceriksiz değiliz. Öğreneceğiz. Anladınız mı?"

Bana bakarken cevap vermedi.

Dışarıdan gürültüler gelmeden önce bir fincan kahve ve iki waffle daha bitirdim. İçkimi ve waffle'ımı yanıma alarak, Glitch'in geldiğini görmek için sallanan kapıları ittim.

Gölgemin bedenimi bir kalkan gibi kullanarak beni takip ettiğini hissedebiliyordum.

Yargıç şöyle bir baktı ve iki kere düşündü. "Karım waffle'larını yediğin için seni uykunda öldürecek."

Arkamdan yüksek, panik dolu bir ciyaklama sesi geldi ve Katarzyna waffle'ını arkasına saklamaya çalışırken kenara çekildim.

"Sen değil, çocuk," dedi Yargıç, sesini ve ifadesini yumuşatarak. "Ne istersen yiyebilirsin."

Başını salladı ama ellerini -ve waffle'ı- itaatkâr bir şekilde arkasında tuttu.

Çantamı kanepeden alıp Glitch'e uzattım. Almayınca görüş açısını takip ettim ve Katarzyna'yı incelediğini, başını yana eğdiğini gördüm. Çantayı karnına doğru ittim. "Glitch."

Bir eliyle çantayı alıp diğer elini dövmeli kafasında gezdirirken odağını bana çevirdi. "Her şeyi aldın mı?"

"Evet." Bu konuda tek söylediğim buydu.

Korkmuş koyun postuna bürünmüş bir sıçanı geri getirdiğimden hiç kuşku yoktu ama yine de onun önünde konuşmuyordum. Çok fazla şey risk altındaydı.

"Bu onu açıklamıyor," dedi Yargıç, başını Katarzyna'ya doğru sallayarak. "O senin mi?"

Geniş gözleri panikle dolu bir şekilde bana döndü.

Öte yandan Glitch, çantamı yakındaki bir sıranın üzerine koymak için sertçe hareket ederken soğukkanlıydı. En ufak bir duygu belirtisi yoktu.

Ne kadar ilginç değil mi?

Ophelia bize katılmak için o anı seçti. "Her şey nasıldı..." Gözleri elime dikilince sözleri kesildi. "O benim waffle'larımdan biri mi?"

"Waffle'ları çoktan yedin mi, seni açgözlü piç?" Swedes, karısı Ria'nın arkasından yaklaşarak sordu.

Katarzyna o kadar çok titredi ki, neredeyse arkamda titreşiyordu.

Ophelia bana rol yaptığını anladığım bir kaş çattı, ama daha ağzını açıp bana boktan laflar etmeye fırsat bulamadan, Yargıç sözsüz bir uyarı olarak kıcını sertçe sıktı.

Ne yazık ki kimse İsveçlilere aynı şeyi yapmadı. "Bütün sabah bunların üzerinde çalıştım. Tamamen donmuş olduklarından bile şüpheliyim ve sen burada-"

Glitch'in yüzünü buruşturan çatık kaşların hiçbirisi sahte değildi. "Kapa o lanet çeneni, İsveçli."

Swedes'in gözleri fal taşı gibi açıldı, ama Ria kocasını yere sermeye hazır görünüyordu. Çantasında taşıdığı şok tabancasını hemen çıkarmamasına şaşırmıştım.

Ya da muşta seti.

Ancak Katarzyna'nın ellerini arkasına sakladığını görüp parçaları bir araya getirmekte gecikmediler.

"Senden bahsetmiyorum hayatım," diye güvence verdi İsveçli. "İstediğin kadar waffle yiyebilirsin. Kurallar buradaki kadınlar için geçerli değil. Benim yaşlı hanıma ya da Ophelia'ya sorman yeterli."

O dostça bir gülümsemeyle başını salladı. "Bu doğru. Söyleyin, bahse girerim İsveçliler size hayatınızda yiyebileceğiniz en iyi kahvaltılık burritoyu yapacaktır. Karbonhidrat, peynir ve yağ."

Katarzyna yanıt vermedi ama kasırgaya tutulmuş bir yaprak gibi titremeyi de bıraktı.

"O benim değil," dedim kararlı bir şekilde, Yargıç'ın daha önceki sorusunu ve diğer herkesin sessiz sorusunu yanıtlayarak. "Danes'in hizmetçisiydi."

Ne olduğunu anlayamadan Glitch ona doğru yaklaştı ve Katarzyna'nın geri çekilirken bir gıcırtı çıkarmasına neden oldu. Glitch belinden tutmasaydı kanepenin arkasına doğru yuvarlanacaktı.

"Dur, kardeşim." Omzunu kavradım ve onu dehşete düşmüş kadından uzaklaştırmaya çalıştım, ama onu kımıldatmak mümkün değildi. Dikkatini kadından çekemiyordu.

Sesi yumuşaktı. Hatta nazikti. Ama "Seni ne kadar incitti?" diye sorduğunda zar zor gizlediği bir öfke vardı.

Gözlerimiz Katarzyna'ya kaydı, yüzü kızarmış bir halde başını salladı. "O yapmadı."

"Saçmalık. Bayan Danes söyledi. Güvenli bir şekilde kaçtığından emin olmam için bana yalvardı."

Tekrar içine kapanmaya çalışsa bile, bu küçük düşünce kırıntısıyla ifadesi yumuşadı.

"Neden bana haber vermedin?" Glitch'e onu düşüncesizce yanımda götürdüğüm için ne kadar şanslı olduğumu düşünerek sordum.

Ve onu geride bıraksaydım neler olabileceğini düşünmemek için çok çalışıyorum.

Glitch, Katarzyna'dan gözlerini ayırmadan, "Yirmi kez aradım ve mesaj attım," dedi.

Cep telefonumu çıkardım ve yanıldığını gördüm.

Aramalar ve mesajlar arasında otuza yaklaşmıştı.

"Kahretsin, işte bu yüzden planları böyle değiştirmiyoruz," dedi Yargıç, ama kızgın görünmüyordu.

Sadece endişelendim.

Kathy Danes bizi güvenlik için işe aldığında, bu sıradan bir iş değildi.

Kocasının onu aldattığına dair kamera kanıtı istemişti. Bunu biliyordu - kötü bir el çırpma vakası onun için yeterli bir kanıttı - ama sağlam bir kanıt olmadan, Danes bunu ona verdiğini iddia edebilirdi. Daha da kötüsü, iki çocuğunun velayetini almak için parasını ve nüfuzunu kullanabilirdi. Ayrıca pasaportunu, kimliğini ve Danes'in onu kontrol etmek için kilit altında tuttuğu diğer her şeyi almak için yardıma ihtiyacı vardı.

İlk plan ihtiyatlı davranmaktı. Eşyalarını nereye sakladığını öğrenmek. Çocukları hazırlamak. Büyük bir hamle yapmadan önce tüm taşların yerine oturduğundan emin olmak.

Bu yavaş, ölçülü hareketler işimizin en zor kısmıydı. Özellikle de bir balkabağının içini andırana kadar yumruklamayı tercih ettiğimizde yüzüne gülümsemek zorunda kaldığımızda.

Ama sıcak girersek, işlerin ters gidebileceğini biliyorduk. Eve erişimimizi kesebilirdi. Kanıtları yok edebilirdi. Birileri yaralanabilirdi.

Bunu zor yoldan öğrenmiştik.

Yavaş çalın. Sessiz oynayın. Sabırlı ol.

Bir sonraki haftaya kadar her şeyin yerli yerinde olması gerekiyordu. Ancak çocukları ailesiyle birlikte uzaktayken panel sorun çıkarmaya başlayınca, Bayan Danes bunu bir işaret olarak kabul etti.

Mac'e yardım ettikten sonra Yargıç'tan Bayan Danes'in gittiğine dair bir mesaj aldım. Kamera görevi gören paneli geri almam ve kimliğinin bulunduğu kasanın kilidini açmam gerekiyordu.

Ben bununla meşgulken, Glitch de Bayan Danes'i takma bir isimle bir otele yerleştiriyordu.

Anında bir şeyleri değiştirmekten ne kadar nefret etsek de, Danes şiddet yanlısı olmadığı için bunu kabul ettik.

Biz de öyle düşündük.

Ama Katarzyna'nın Glitch'in kucağında sarsılması bana bu konuda yanıldığımızı söyledi.

"Ne oldu böyle?" Uykusuzluk, değişen planlar ve kafa karışıklığı arasında beynim sis içindeydi.

Ya da mantar olmadan kötü bir mantar gezisinde.

Glitch, "Bayan Danes bana kuaföre gitmek üzereyken Danes'in Katarzyna'ya sert davrandığını gördüğünü söyledi," dedi.

"Nasıl sert?" Yargıç ısırdı.

"Evet, nasıl?" Ophelia da aynı şekilde öfkeli görünerek yankılandı. Belki daha da fazla.

Yargıç ona prenses diyordu ve bu çok yerindeydi. Makyajı, etekleri ve diğer şeyleri seven minyon bir kadındı.

Ama bir keresinde bir adamı kusana kadar taşaklarından tekmelediğini görmüştüm, bu yüzden öfkesi komik değildi.

Yasaldı.

"Bay Danes dedi ki... O bir *dupek*." Katarzyna bileğini oynatıp kelimeyi bulurken gözleri yaşlarla doldu. "Pislik."

"Bunu zaten biliyordum," dedi Yargıç. "Bugün ne oldu?"

Katarzyna sadece Glitch'e baktığında, Glitch göz temasını kesmeden Bayan Danes'in gördüklerini bize anlattı. "Memisini çığlık attıracak kadar sert kavradı, sonra da elinin tersiyle vurdu. Burnunu kanattı. *Kanadı*."

Kırık cam.

Kan lekesi. Orosu

çocuğu.

"Biz hallederiz," dedi Yargıç uğursuz bir sesle.

Katarzyna sonunda dikkatini Glitch'ten ayırdı. "Büyük bir şey değil-" "Biz hallederiz," diye yineledi Glitch.

Swedes'in yaşlı kadınına baktım. "Yeriniz var mı bilmiyorum-" "Ben bir tane yaparım," dedi Ria hiç tereddüt etmeden.

Ria, Mayhem'de takılan motorcu tavşanlardan bazılarını çalıştıran lüks bir temizlik işi yapıyordu. Haftada bir kez kulüp binasına gelirlerdi -eğer bir parti varsa daha sık gelirlerdi. Evimi onlara hiç temizletmemiştim ama giysilerimden bira, nargile suyu ve kan çıkarmışlardı, bu yüzden iyi olduklarını biliyordum.

Ve Katarzyna'nın iyiliğe ihtiyacı vardı.

Yüz ifadesi kilitlenmeden önce aydınlandı ve geniş, yalvaran gözlerle bana baktı.

"Belgesiz" dedim onlara.

Ria bilmeden az önceki sözlerimi yineledi. "Bir yolunu buluruz."

Bir şey halledildi.

Yargıç Ophelia'nın yüzünü yukarı kaldırdı ve karısının meme uçlarını koparmaması için emrini bir rica gibi ifade etti. "Neden Ria'yla birlikte onu temizlenmeye ve misafir dolabındaki yedek kıyafetlerden birini giymeye götürmüyorsunuz? Karnını da doyun."

Glitch çantamı kaptığı gibi üç kadın koridora doğru ilerledi ve biz de ters yöne doğru ilerledik. Eski şapel kürsüsü, toplantı odamızı yapmak için duvarla çevrilmişti ama orijinal detayların bir kısmı kenarlara ve merdivenlere oyulmuş olarak kalmıştı.

Sikler, memeler ve sarhoş kardeşlerin eklediği diğer boklarla birlikte.

Mekana kendi kişisel dokunuşumuz.

İçeri kilitlendiğimizde masadaki koltuğuma çöktüm ve kahvemi içtim. Büyük bir motorcu günahı olmasaydı, masaya tırmanır ve bir ay boyunca uyurdum.

Ama o eski kilisedeki her şey içinde masa hepimizin kutsal saydığı tek şeydi. Gavel şeklindeki ayakları ve tepesine oyulmuş ve yüzeyi pürüzsüz tutmak için reçineyle doldurulmuş Kargaşa Mahkemesi armasıyla kardeşliğimizin bir sembolüydü.

Kimse masada yemek yemedi. Kimse ayaklarını masaya vurmazdı. Ben fincanımı bile yere koymazdım.

"Hollywood mu?" Yargıç aradı. Ses tonuna bakılırsa bu ilk kez olmuyordu.

Gözlerimi kırptım. "Ophelia'yı bu masada mı beceriyorsun?"

Bir an için ağzıma vuracağını sandım. Ya beni uyandıracaktı ya da bayıltacaktı.

Şaşırtıcı bir şekilde ikisiyle de iyiydim.

Onun yerine kafamın arkasına bir şaplak attı. "Senin sorunun ne? Böyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun."

"Ayrıca onu ortak kullanılan mobilyalara vurmaman gerekiyordu ama sen bunu kanepede yaptın."

İsveçli yüzünü buruşturdu. "Orada oturuyorum."

Yargıç dikkatini benden ayırmadan, "Yere bir battaniye serdik," dedi. "*Bunu* sana ne sordurttu?"

"Çünkü masaya çoktan saygısızlık ettiyseniz, o zaman tırmanıp uyumakta bir sakınca görmüyorum."

Yargıç gözlerini devirdi ama sonra bana dikti. Muhtemelen çantalarımın kendi bagajları olduğunu görünce, "Bunu hızlı yapacağız, böylece çarpışabilirsiniz" dedi.

Tartışmayacaktım.

Glitch çantamdan paneli alırken, hatalar ve başka neler gördüğüm konusunda beni sorguya çekti.

Eve girmek için bir bahaneye ihtiyacımız olduğunda paneli arızalandırmak da dahil olmak üzere panele tam erişimimiz olması gerekiyordu. Bir şeyler ters gitmişti ve bu hepimiz için, ama özellikle de yetenekleriyle gurur duyan inek için çok sinir bozucuydu.

"O piç kurusu her şeyi mahvetmiş," dedi. "Sanırım kapalı olduklarına dair bir kayıt olmadan tüm kameralarını devre dışı bırakmaya çalışıyordu."

Hile yapmak için daha iyi...

Glitch arkasındaki raftan yedek dizüstü bilgisayarını aldı ve panele bağladı. "Bunu evde tüm kurulumumla yapmak isterdim, ama ihtiyacım olanı burada yapabilmeliyim, böylece oraya gitmeden önce neyle çalıştığımı görebilirim."

"Haze, Jury ve Scythe Danes'le ilgilenecek," dedi Yargıç. Üçü de Maine'den Kuzey Carolina'ya kaçmamıştı, bu yüzden onları göndermek akıllıcaydı. Benim aksime, uyuyakalmazlardı.

"Ben de öyleyim," diye karşılık verdi Glitch, sormadan.

Yeterince uzun süre uyanık kalabileceğimi düşünseydim, onlara katılırdım. Ama Glitch'in işini yapmasına yetecek kadar bile uyanık kalamadım.

Uykuya daldığım beşinci baş sallamamdan sonra Yargıç, "Git boş odalardan birini tut," diye emretti.

Baştan çıktım.

Yapmalıydım.

Ama sonra Mac'in karnını ovuştururken yüzünü buruşturduğunu hayal ettim.

"Kendi yatağıma ihtiyacım var." Ayağa kalktım ve boş kupamı İsveçlilere uzattım. "Görüntülerde ne bulduğunuzu bana bildirin. Bu gecenin nasıl geçtiğini de haber ver."

Kardeşlerimi açıkta bırakmıyordum. Hepimizin her işte çalışmasına gerek yoktu. Glitch, körlemesine gitmediklerinden emin olmak için her şeyi gözden geçirirdi. Yolda bisikletimin üzerinde uyuyakalır ve uçurumdan yuvarlanırsam onlara bir faydam olmazdı.

Eğlenceli kısmı kaçırdığım için çok kızgındım.

BÖLÜM 5

**KOKULU BARBEKÜDE
KOKLAYABİLECEĞİNİZ HER ŞEY**

MAC

("H) NASIL^{HISSEDIYORSUN?}"

Bu soruyu ya da tonu bir daha duymazsam, çok erken olacak.

Öyle demedim tabii ki. Alice -patronum ve kahramanım- iyi niyetliydi.

Ve dürüst olmak gerekirse, her şeyi göz önünde bulundurursak iyi bir soruydu. "İyiyim," dedim ona dürüstçe.

En azından çoğunlukla. "Ev nasıl?"

Eldivenli bir elimde bir şişe temizleyici, diğerinde bir bez tutarak etrafımdaki mutfakı tararken omzumu kullanarak telefonumu kulağıma dayadım. Bir gün önce taşındıktan sonra hiç durmadan temizlik yapmışım gibi hissediyordum ama neredeyse hiç fark yoktu. Tozda bile.

Ve kesinlikle kokuda değil.

Bunu ona söyleyecek değildim. Benim için ne kadar çok şey yaptığının bir önemi yoktu, Alice bir temizlik ekibi gönderecek ve narin bir prenses gibi yastıklardan oluşan bir tahtta oturmam için ısrar edecekti.

Ya da tamamen parçalanmak üzere olan çatlak bir vazo.

İsteyeceğim son şey, yabancıların zaten bir yabancının eşyalarıyla dolu olan evde gezinmeleri idi.

İhtiyacım olan son şey, düşüncelerimin dağılmasına izin verecek boş zamana sahip olmaktı.

Meşgul olmak benim için en iyisiydi. Tedavi edici. Katartik.

Alice bu evi hiç tanımadığı çocuksuz teyzesinden miras olarak aldığı anda satmayı planlamıştı. Ama kahve kupasının da belirttiği gibi, o gerçekten de gelmiş geçmiş *en iyi patrondu*. Taşınmam ve umutsuzca ihtiyacım olan şeyi almam için ısrar etti.

Bu yüzden ona gerçeklerden başka bir şey söylemedim. "Bu yeni bir başlangıç."

"Tam da ihtiyacın olan şey." Arka planda tuşlar tıklandı. "Sana bazı Pinterest bağlantılarını e-posta ile gönderdim. Kendin yap, Mac. Gerçekten. Aile fotoğrafları ya da bir milyon dolarlık loto bileti dışında her şeyi bağışla. At gitsin.

Boya. Yeniden dekore et. Ne isterseniz yapın. İstedğin sürece senin olsun."

Alice annesinin sevgili Edna Teyze ile yetişkinlik hayatları boyunca can düşmanı olduğunu çoktan açıkladığı için, ona annesinin yüzünün kesilmiş olduğu bazı fotoğraflar bulduğumu söyleme zahmetine girmedim.

Ya da daha kötüsü.

Tozu suçladım. Ya da belki hormonları. Gözlerim yaşlarla doldu ve onları kırıştırarak uzaklaştırdım. "Teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz." Boğazını temizlemeden önce sesinde kendi duygularına dair bir ipucu vardı. "Her şeyi taşıdınız mı?"

Fazla bir şey yoktu ama ev gibi ihtiyacım olan tek şey buydu. "Evet, teşekkür ederim." Beklenmedik bir dizi gözyaşını daha kırıştırdım. Yüzümü sildim. "Wi-Fi dahil her şey hazır."

O kadar yavaş ki, tekerleğin içindeki bir hamster tarafından yönetiliyor, ama her neyse.

"Pazartesi için hazır hissediyor musun?" Alice sordu. "Daha fazlasını alabilirsin-" "Hayır. Pazartesi mükemmel. Normalliğe ihtiyacım var."

Etrafımı taradım

tekrar. "Normalliğe olabildiğince yakınım."

Sadece Cumartesi günü olduğu için hafta sonunun geri kalanında temizlik yapıp yerimi ayarlayabildim.

Tercihen yakınlarda plastik koltuklar ya da çirkin biblolar olmadan. Onları bütün gün görmek istemediğim gibi, bir grup liselinin de görmesini istemiyordum.

Kızartmalar acımasız olurdu ve dünyada bu tür yanıklar için yeterince aloe yoktu.

"Eğer eminsen," dedi Alice, yoluna devam etmeden önce bir kez daha uzatarak. "Bu fikirle gerçekten bir şeylerin peşinde olduğunu düşünüyorum. Çok heyecanlıyım."

"Ben de öyleyim. I-"

Güm.

Güm.

Güm.

Çingıra

k.

Dinlemek için zorlanırken kalbim dar göğsümün içinde sıkıştı.

"Mac, orada mısın?"

"Evet, özür dilerim." Alice'i korkutmak istemediğimden ama gizemli gürültüyü de geçiştirmek istemediğimden, arka pencerelerden uzaklaşıp evin önüne doğru ilerlerken konuşmaya devam ettim. "Bunun işe yarayacağını düşünüyorum. Belki mevcut durumdan bile daha iyi."

"Ben de öyle düşünüyorum. Bir şeyleri değiştirmek iyi olacak."

Umarım.

"Gidip öğle yemeği hazırlamam lazım," dedim ona, ama hiç de aç değildim. Oturma odasının penceresinde durdum ve verandada birini görmeyi bekleyerek hazırlandım. Postacı gibi. Ya da karabasan.

Ya da belki dövmeli yakışıklı bir kas duvarı.

Çiçekli ve oyuncak ayılı perdeden dışarı baktım -Edna Teyze'nin tuhaf da olsa bir teması vardı- ama kimse yoktu.

"Evet, elbette." Sesi tekrar yumuşadı. "İyi hissettiğinden emin misin?"

"İyiyim. Gerçekten."

"Fazla abartma. Ve daha fazla zamana ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Nasıl gittiğini söylemek için Pazartesi öğleden sonra kontrol edeceğim," dedim kararlı bir şekilde çünkü çalışıyor olacaktım. Ama aynı zamanda güvenceye ihtiyacı olduğunu da anladım.

Bu bir riskti.

Büyük bir
değişiklik.

Ve hayatımda bunlardan çok vardı.

Kapattık ama penceredeki yerimi terk etmedim. Her şey normal görünüyordu. Yeni bir evde, yeni bir eyalette yalnız yaşarken paranoyaklaştığımı biliyordum. Ama yine de...

Bir şey duyduğuma yemin edebilirim.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek kapıya gittim ve kırarak açtım. Kimse yoktu.

Tam kapatacaktım ki tahtaya yapıştırılmış katlanmış kâğıdı gördüm. Bilmediğim bir el yazısıyla yazılmış *Mac*'i görmek için onu kaptım. Açtığımda omuzlarım gevşedi. Aynı derecede tanıdık olmayan bir telefon numarasını kısa bir not takip ediyordu.

BİR ŞEYE İHTİYACIN OLURSA ARA ya da MESAJ AT, komşu.

-WARD

Ward.

Hollywood değil.

Bir gün önce ayrıldığında, herkesin ona Hollywood dediğini söylediği için ona gerçek adıyla hitap etmek istememiştim. Ama ağzımdan kaçmıştı.

Bu ona uyuyordu.

Ama lakabı da öyleydi. Film yıldızı yakışıklılığına sahipti. Her zaman kahramanı oynayan klasik tiplerden değildi.

Çok sertti. Çok erkeksi. Çok *tehlikeliydi*. O kötü adam olurdu. Ya da belki anti kahraman.

Evet. Anti kahraman.

Kafamda kurguladığım hayali filmde, kadınının korumak için bir bar kavgasında şişeleri kırıyordu.

Ben de şehrin öbür ucundaki yatağında uyuyor olurdum.

Çünkü hayalimde bile hamileydim, bitkin düşmüştüm ve barlara, kavgalara ya da kahraman ya da anti-kahraman hiçbir erkeğe ilgi duymuyordum.

Notu atmak üzereydim çünkü hiçbir şeye ihtiyacım olmayacaktı. Olsaydı, kendim alırdım. Ya da milyonlarca teslimat servisinden herhangi biri tarafından doğrudan kapıma teslim edilmesini sağlardım. Ama kendimi kağıdı buruşturmaktan alıkoyamadım.

Hemşire bir arkadaşı olduğunu, bu yüzden bunu saklamam gerektiğini söyledi. Ne olur ne olmaz.

"Yapılacak en akıllıca şey bu." Elimi karnıma götürdüm. "Sen ne düşünüyorsun, Squish?"

Her zamanki gibi Squish sohbete çok az katkıda bulundu ama sorun değildi. Onları yine de sevdim.

Squish cevap vermemiş olabilir ama midem guruldayarak cevap verdi.

Yüksek sesle.

Çünkü aniden açlıktan ölüyordum. *Açlıktan ölüyordum.*

"Yemeği görüşmeyi sonlandırmak için bahane olarak kullanırsam böyle olur."

Mutfığa döndüğümde Ward'ın notunu avokado yeşili buzdolabına asmak için solmuş bir şeftali mıknaatısı kullandım. En azından şeftali olduğunu düşünmüştüm. Bir çiçek de olabilirdi. Ya da bir popo. Buzdolabından yemek artıklarını almadan önce lastik eldivenlerimi çıkardım ve ellerimi yıkadım. Yemek kabını küçük mikrodalgaya attığımda arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım.

Omuzlarımı gevşettim, çenemi açtım ve yoğun zihnimi temizledim. Derin nefes aldım.

Ve gözlerim açıldı.

Bir gece önce gelen marinara soslu spagetti ve kavrulmuş sebzeler iyiydi. Fena değildi ama harika da değildi. Sebzeler asla köftenin yerini tutmazdı ve kesinlikle iyi seyahat etmezlerdi. Ama iyi besinlerle doluydular ve spagetti erişte özlemimi gidermişti, yani bir kazanımdı.

Burnuma dolan cennet kokusu karşısında, gece boyunca beklediği için lezzetinin artmış olup olmadığını merak ettim. Kesinlikle öyle kokuyordu.

Büyük bir hayal kırıklığına uğradıktan sonra kokladığım şeyin yeniden ısıtılmış makarna olmadığı anlaşıldı. Sert temizlik dumanını dağıtmak için kıldığım pencerelerden içeri giren başka bir şeydi.

Lanet olsun.

Mikrodalgadan plastik tabağı almadan önce pencereleri kapattım. Eriştelere ters ters bakarken bir çatalla dürttüm.

Yemek bir gece önce yeterince iyi olsa da, bir şekilde aynı anda hem çok lapa hem de çok kuru olmuştu.

Açlıktan ölüyor olmamın bir önemi yoktu, kendimi bir ısırık almaya zorlayamıyordum. Bu fikir midemi bulandırdı ve tiksindirdi, sanki kan sosunda solucan yemek üzereymişim gibi. Ya da daha kötüsü...

Vişneli jöle içinde solucanlar.

Tamam, bu daha kötü olmayabilirdi ama daha iyi de değildi.

Belki de kokudur. Koku, lezzete katkıda bulunur ve yeniden ısıtılmış sebzeler spor salonu dolabı gibi kokar.

Kendi düşüncemden tiksindim, yine de haklıydım.

İştah açıcı olmayan yiyeceklerimle kapıyı açtım ve çitlerle çevrili bahçeye çıktım. Sanki bir tazi ya da mısır gevreği maskotu bir kuşmuşum gibi havayı kokladım ve burnumu takip ettim.

Arka komşum ya da diğer tarafımdaki tanımadığım kişi olmaması sürpriz olmamalıydı. Bu çok büyük bir şans olurdu.

Ve evren, kötü şans olmasaydı hiç şansım olmayacağını fazlasıyla göstermişti.

Nefis koku Ward'ın bahçesinden geliyordu.

Düşündüğüm şeyi yapacak kadar çaresiz olup olmadığını merak ederek adımlarımı yavaşlattım.

Midem guruldadı ve ağzım sulandı, bu da gerçekten de yeterince çaresiz olduğumu kanıtlıyordu.

Kendimi çitin tam karşısına sıkıştırarak kıcımlı yere indirdim. Izgarada pişirilen lezzetli yiyecek her neyse onu içime çektim.

pratik olarak kömürün ve dumanlılığın tadına bakın.

Yemeğimden bir ısırık almak üzereydim ki boğuk sesler duydum.
Arka bahçesine akın edenlerle hızla yakınlaştılar.

Hamile kıcıımı kaldırmam gerekiyordu.

İçeri girmem gerekiyordu.

Ben yapmadım.

Çok büyülenmişim.

Sadece genel selamlaşmalar ve yiyecek ve içecekler hakkında konuşmalar oldu ama çok fazla kahkaha vardı. Yoldaşlık.

Mutluluk.

Sessizliğimi koruyarak yemeğimi karıştırdım ve kulak misafiri olmaya devam ettim. Aynı anda farklı konuşmalar yapıldığı için ayrıntıları anlayamıyordum ama bu sorun değildi. Sadece ses tonunu duymak istiyordum. Havayı.

Ve Hollywood'un kahkahaları.

Ona ait olduğunu nasıl anladığıma dair hiçbir fikrim yoktu ama bunu ayırt edebiliyordum. O kadar içten, samimi ve kaygısızdı ki beni gülümsetti.

Keşke yemeğim de bana aynısını yaptırса.

Barbekü kokulu havanın da yardımıyla birkaç lokmayı yutmayı başardım ama havlu atıyordum.

Ya öyle yapacaktım ya da her şeyi kusacaktım.

Tam ayağa kalkmak üzereydim ki oldu.

Hapşırdım.

Yüksek sesle.

BÖLÜM 6

**GÜLÜŞME. YOLDAŞLIK. MUTLULUK.
PEYNİR**

MAC

AÇITİN DİĞER TARAFINDAKİ GÜLÜŞME kesildi ve ben ürperdim.

Çabucak ayağa kalkabilecek durumda olsaydım içeri kaçırdım. Ben Hamile kışımı büyümüş çimlerin üzerinde süründürmek istedim ama çok yavaşım.

Ve artık çok geçti.

"Mac?" diye gürledi derin bir

ses. Cevap vermedim.

Hareket etmedim.

Zar zor nefes alıyordum.

Belki de farklı bir yönden geldiğini düşünecek. Ya da rüzgar olduğunu.

Ya da bir kuş.

Baştankaragiller familyasından Massachusetts Hapşırın Tuhaf Kuşu.

"Mac," dedi yine, ama ses tonunda soru yoktu. Ve çok daha yakından.

Çok yakın.

Başımı arkaya yatırdım ve gözlerimi güneşten korumak için elimi kaldırdım. Buna gerek yoktu. Çitin üzerinden görünen yakışıklı duvar, hemen hemen her şeyi engelleme konusunda iyi bir iş çıkarmıştı.

"Oh, hey," dedim, soğukkanlı davranarak. Lav kadar soğukkanlı.

"N'aber?" "Ne yapıyorsun lan?"

Plastik kabı kaldırdım. "Öğle yemeği yiyorum."

"Yerde mi?"

"Sen hiç piknik diye bir şey duymadın mı?"

Kaşlarını kaldırdı. "Çitlerimin hemen yanındaki yerde mi?"

"Sirt desteği. Hamile kadınlar için önemlidir."

Bu sefer sözlü olarak konuşmadı. Ama bahçe bankına, verandadaki küçük masa ve sandalyeye, sonra da bana bakışı her şeyi anlatıyordu.

Ürperdim.

"Tekrar soruyorum, Mac... Ne yapıyorsun?"

"Yemeğimin tadı berbat-"

"Buna inanabilirim çünkü o da bok gibi görünüyor."

"Ve pişirdiğin her neyse çok güzel kokuyor," diye devam ettim, sanki hakaretini duymamışım gibi - ne kadar doğru olursa olsun. "Senin yemeğini koklarsam benimkini boğarak yiyebilirim diye düşündüm."

Bana baktı, bir kez göz kırptı. İki kez. Sonra başını geriye attı ve güldü.

Haklıydım, oydu.

Kim böyle sınırsızca güler?

Bana sırtıttı, gamzeleri iyice ortaya çıkmıştı. "Buraya gel, Mac." "Hayır, hayır, sorun değil," diyerek başımı sertçe salladım. "İ içeri girmek üzereydi." "Mac."

"Ne?"

"Buraya gel." "Ben-"

"Pirzola, tavuk, ihtiyacımızdan fazla meze ve bir ton tatlı var."

Sıraladığı her maddeyle açlığım daha da arttı, ta ki Kool-Aid Man gibi çitleri aşacağı mı düşünene kadar.

"Artı..." Bana göz kırptı. "Sandalyelerim var."

Bunu kafamdaki kurgusal film planlarına ekledim. Doksan dakika boyunca kameraya göz kırpan bir anti kahraman olabilirdi. Gişe rekorları kırar ve ödöl sezonunu silip süpürürdü.

"Gerçekten yapamam, ama teşekkür ederim," diye denedim.

"Bana bir iyilik yapmış olursunuz," diye ekledi. "Aksi takdirde üzerinde durduğum sandalye kırılacak ve boynumu kıracağım."

O böyle söyleyince, hayır demek kabalık olur. Hatta tehlikeli.

"Kalmak zorunda değilsin," diye ekledi bana seçenekler sunarak. "Sana bir tabak hazırlayacağım ve eve götürebilirsin. Sadece peynirli makarna için bile buna değer."

Karşı koyabileceğim çok şey vardı. Sadece bu kadar güçlüydüm. Sadece insandım.

Elbette, gamzeli ve göz kırpan seksi adam ikna ediciydi. Ama beni ikna eden peynir vaadiydi.

Oraya gider, guruldayan midemi doyuracak kadar yer, sonra da eve dönerdim.

Sakin ol.

"Peki," diye yumuşadım. Sözümü henüz bitirmiştim ki Ward tünediği yerden kayboldu.

Tamam o zaman.

Ayağa kalkarak parmaklıkları kapıya doğru ilerlerken dövme bir kol uzanıp kapının kilidini açtı.

"Buraya gelmene gerek yoktu," dedim. "Bu uzun ve tehlikeli yürüyüşün üstesinden gelebilirim."

"Yapamayacağını hiç söylemedim." Çıkabilmem için geri çekildi. "Notumu aldın mı?"

"Evet, teşekkürler. Çok komşusunuz."

"Bir fincan şekere ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin." Plastik kabı elimden kaptı ve alay etti. "Ya da yenilebilir bir yiyeceğe."

Ona kaşlarını çatmak için boynumu uzattım. "Yemeğimi aşağılamayı bırak. Benim pişirmediğimi nereden biliyorsun?"

Bir elini belime koyarak beni hemen yanımdaki çit kapısına doğru çevirdi. "Yaptın mı?"

"Hayır." Muzaffer bir gülümseme dudaklarını bükmeye başlamıştı ki ben ekledim, "Bu benim yapabileceğimden daha iyi. Bektan bir aşçıyım."

Sanki bunun bir eksiklik değil de komik olduğunu düşünmüş gibi, derin kahkahalarından birini daha attım. Bunu ne kadar kolay yapabildiği kafamı karıştırırsa ve biraz da kıskandırsa da, yakından nasıl görüldüğü hoşuma gitti.

En azından bir saniyelğine.

Sonra gözlerimi ayırdım ve bakan tek kişinin ben olmadığımı gördüm.

O sabah giyindiğimde, rahat etmek için giyinmişim. Temizlik için. Yaşayan başka bir ruh görmemek için. Siyah taytım ve tişörtüm fena değildi - her ne kadar kimyasal narenciye temizleyicisi gibi kokuyor olsalar da - ama kesinlikle baktığım çekicilik seviyesine uymuyorlardı.

Sadece bir kadın daha vardı ve o da göz kamaştırıcıydı. Beyaz bir bluz ve güzel bir pembe etekle eşleştirilmiş motorcu çizmeleriyle tam bir şov yapıyordu; işe yarayan tuhaf bir karışım.

Yanına korkutucu bir adam oturmuş, elini kadının açıkta kalan kalçasına dolamıştı.

Bir adama güzel demek tuhaftı ama elinde sigarayla evin karşısında duran adam tam da öyleydi. Güzeldi.

Şezlonglardan birinde yaralı bir adam oturuyordu ve bahse girerim ilk adamdan bile daha korkutucu görünebilirdi ama yüzündeki gülümseme hiç de öyle değildi.

Yanına bir adam oturmuş, elini dövme başının üzerinde gezdiriyordu.

Ve son bir genç adam ızgaranın yanında duruyordu, elinde spatula ve meraklı bakışlarını bana yöneltmişti.

Güzel kadın ve ızgarayı yapan adam benim yaşlarımda görünüyordu ama diğerlerinin hepsi otuzlu yaşlarda görünüyordu. Ve tüm erkekler Ward'un giydiği deri yelekten giyyordu.

Ben bu şeylerden hangisinin ait olmadığı bulmacasının cevabıyım.

Kapı arkamızdan uğursuzca çarpmadan önce Ward bizi avluya götürdü. Elini sırtımdan çekerek herkesi tek tek tanıştırmak için işaret etti. "Bunlar Ophelia, Judge, ızgaradaki Haze, Scythe, Glitch ve Jury de şurada kara kara düşünen bir piç kurusu."

Zar zor içilen sigarası olan adam Ward'a parmağını uzatmadan önce sigarasını yana doğru salladı.

"Millet, bu Mac. Yan daireye yeni taşındı."

Koro halinde bana selam verdiler, ben de garip bir el sallayışla karşılık verdim ve "Hey" diye mırıldandım.

Ward sessizce, "Otur," diye emretti.

Gözlerimi güzel insanlardan ayırıp alanın geri kalanına baktım. Bir gün önce bana harika bir düzeni olduğunu söylemişti ve şaka yapmıyordu. Açık havada bir kanep, bir loveseat ve birkaç pelüş sandalye, verandasının uzak tarafındaki ateş çukurunu çevreliyordu. Büyük boy bir ızgara, bahçelerimizi ayıran çite dayanmıştı. Yanında, Judge ve Ophelia'nın oturduğu, minderli sandalyeleri olan uzun bir masa vardı.

Ben kıpırdamayınca Ward sandalyelerden birini çekerek omzuma dokundu. Öğle yemeğimi masaya fırlattığında oturmadan önce sarsıldım. "Ne içmek istersin? Kola, su, soda var. Sana alkolsüz bir margarita yapabilirim-" Bunun üzerine gözle görülür bir şekilde canlanmış olmalıyım çünkü çenesini kaldırdı. "Anladım."

"Hayır, su iyi."

Açık sürgülü cam kapıya doğru ilerlerken beni görmezden geldi.

Yargıç ayağa kalktı ve Ophelia'nın çenesini kavrayarak yukarı kaldırdı. "Hollywood senin ananaslı votkandan stokladığını söyledi. İster misin?" Başını sallayınca başının üstünü öptü. "Tamamdır, prenses."

Tanrım.

Kalbim.

"Karşı koymaya zahmet etme," dedi Ophelia, bir an için kafamı karıştırarak. "Bunlar tipik Mayhem adamları." Deri yeleklerinin arkasındaki amblemden ne demek istediğini anlamıştım ama yine de açıkladı. "Bu onların motosiklet kulübü ve sanırım otoriter olmak da aralarına katılma kriterlerinden biri."

"Bunu dün öğrendim." Kaşlarını kaldırıncaya, "Nakliye kamyonunu boşaltırken, Ward her şeyi yaparken beni oturtmaya çalıştı," diye açıkladım.

"Denedi' mi? Yani bir kez olsun istediğini elde edemedi mi?"

"Hayır." Çenemi kaldırdım ve yüzümü dik tutmak için mücadele ettim. "O bunu yaparken ben *ayaktaydım*."

Ophelia gülerek, "Bahse girerim kendisiyle ne yapacağını bilememiştir," dedi ve ben gülümserken savaşı kaybetmeme neden oldu.

"Nasıl hissettiğimi sanıyorsun? Sıkışmış bir çantayla savaşı kaybediyordum ve aniden karşımda dövmeleli bir yabancı duvarı bana dinlenmemi emrediyordu." Omuz silktim. "Ama Ward onu benim boşaltabileceğimden daha hızlı boşalttı, bu yüzden takdir edildi."

Başını öne eğdi. "*Ward*. Daha önce kimsenin ona gerçek adıyla hitap ettiğini duyduğumu sanmıyorum. Bildiğimi bile sanmıyorum." Dikkatini adamın geçtiği kapıya verdi. "Judge doğduğundan beri Judge, bu yüzden bazen erkeklerin sadece takma adları değil, gerçek adları olduğunu unutuyorum."

"Yargıç onun gerçek adı mı?"

Başparmağını omzunun üzerinden geçirerek, güzel ve düşünceli adamın koltuğa uzanmak için hareket ettiği yere doğru uzattı. "Ve kardeşinin adı aslında Jury."

Ailevi bağlantıdan bahsettiğinde, benzer göz rengine, saç rengine ve yapıya sahip olduklarını görmek kolaydı.

"Nereden taşındın?" diye sordu. "Pennsylvania."

"Güzel. Kışla ilgili uyarılarla sizi korkutmama gerek yok." "Hayır. Eminim her zaman karşılaştığım göl etkisinden daha kötüsünü yaşarsınız. ama çok büyük bir şok olmayacak."

"Umarım." Ophelia'nın bakışları benim öteleme, ortak çite doğru kaydı. "Hollywood teyzenizin öldüğünden ve evini size bıraktığından bahsetti. Bunun için üzgünüm."

senin kaybın."

Onu düzeltmeliydim. Ama önceki gün Ward'a yaptığım gibi, olurluna bırakmak daha kolaydı. Hiçbir şeyi incitmiyordu. Ama cevaplamak istemediğim sorularla karşılaşmak *canımı yakabilirdi*.

Cevap veremedim.

Bunun yerine, ona söylediğim şeyi tekrarladım - ki bu, kalbimin etrafında dönen suçluluk duygusuna rağmen, teknik olarak yalan değildi. Ve teknik bir doğru benim kitabımda bir kazançtı. "O bir yabancıydı."

Yine de bana nefret ettiğim o üzgün, sempatik gülümsemelerinden birini verdi. "Onun evini miras almak sürpriz olmuş olmalı."

"Planlanmamış bir şeydi, orası kesin."

Ve bu kesinlikle yüzyılın en yetersiz ifadesi.

"Burası harika bir mahalle. Güvenli ve sessiz." Başını adamlara doğru eğdi. "Eksi biraz kargaşa. Ayrıca, evler küçük bir aile için harika..."

Ward'ın aksine, doğrudan gelip erkeğimin nerede olduğunu sormadı, ama sormak istediği belliydi.

Dostane ortamdan mı, yaklaşmakta olan yemekten mi, yoksa hazırlanmakta olan bakire margaritadan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Sebep her ne olursa olsun, sorduğu soruyu dolambaçlı bir şekilde cevapladım.

Elim karnıma gitti. "Ben ve Squish için mükemmel boyutta."

Yabancıların hamileliğimle ilgili tepkileri iki gruba ayrılabilir.

İlk grup fazlasıyla meraklı, istenmeyen tavsiyelerde bulunuyor ve uykusuz gecelerin geleceği konusunda duyarsız uyarılarda bulunuyordu. Sanki bilinmeyen yeterince korkutucu değilmiş gibi.

İkinci grup, ben konuyu açana kadar hamileliğimi kabul etmedi bile. Onların önünde suyum gelse bile ben söylemediğim sürece hiçbir yorum yapmazlardı.

Ophelia ikinci gruba giriyor gibi görünüyordu. Çünkü Squish'ten bahsettiğim anda her şey bitmişti. Karnıma ilk kez açıkça bakarken küçük gülümsemesi büyüdü - artık kaçamak bakışlar yok. "Kaç aylıksın?"

"Yirmi üç hafta."

"Bu çok heyecan verici. Ne yediğini biliyor musun?"

Başımı salladım, bir duygu bulutu içeri girmekle tehdit ediyordu. Anılar, planlar ve hayaller. "Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu."

"Bu her şeyi çok daha heyecanlı kılıyor. Burada zaten bir doktorunuz var mı? Eğer yoksa, size bir tavsiye listesi verebilirim."

Parçalar geç de olsa bir araya geldi. "Sen hemşiresin." "O benim."

Bu da Judge'ı kulüp başkanı yapar. Bu, bir yemekte bile göz korkutucu otorite havasını açıklıyor.

"Ne tür bir hemşiresin sen?"

"Eskiden lüks bir yaşlılar tesisinde çalışıyordum. Şimdi zamanımı kliniklerde gönüllü olarak çalışarak ve bu koca bebeklere yama yaparak geçiriyorum."

Adamların, temelde bir hemşire bulundurmalarını haklı çıkaracak kaç yaralanma geçirdiklerini hayal bile edemezdim.

Bilmek *istemediğimi* de biliyordum.

"Herhangi bir sorun ya da sorunuz olursa diye listeye numaramı da ekleyeceğim" diye ekledi. "Benim becerilerim yaşlıların zührevi hastalıkları ve motorcuların yol isilikleriyle sınırlı değil."

Bu görüntü karşısında yüzümü buruşturdum.

Bir dakika daha konuğtuk, Ophelia çevik bir Gekilde fazla rahatsız edici Geylerden kaçınırken iğimle ilgili sorular sordu.

Ward'ın komşuluğu ve Ophelia'nın her türlü dostluğu arasında neredeyse dayanamayacağım kadar çok şey vardı.

Hormonlu bir ucube gibi evime kaçamadan Ward ve Judge geri döndü. O anda bile bir bahane uydurmak istedim ama önüme görkemli bir margarita konup tuzla harmanlanınca paniğimi çabucak unuttum.

En önemli malzeme olan içkinin eksik olması bile önemli değildi, yine de ferahlatıcıydı. Ayrıca birinin beni dahil hissettirmek için harcadığı çaba da çok fazlaydı.

Ward yanımdaki koltuğa oturdu ve spagetti kabını önüne çekti. "Bu boku yediğine inanamıyorum."

Neden berbat öğle yemeğimi savunma ihtiyacı hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama yaptım. "Fena değil."

"Daha da kötüsü."

"Sorun değil."

Bir araya toplanmış sebze ve erişte karışımını kepçeyle aldı. Ağızındaki çatalın aynısını kullanarak büyük bir ısırık aldı. Yüzü anında buruştu ve tüküreceğinden emin oldum. Tükürmedi ama

birasının yarısını içmeden önce ağzındaki zorla yutmak için büyük bir gösteri yaptı. "Kahretsin, bu iğrençti."

"Çok dramatiksin," dedim ona kendi dramatik göz yuvarlamamla.

"Yemeklerimi koklamaya çalışmana şaşmamalı."

"Yemek pişiren Haze," diye belirtti Yargıç.

Ward geçerli noktayı elinin tersiyle itti. "Anlambilim. Zor kısmı ben yaptım." Çatalı hüznü, vıcık vıcık sebzeleri kaldırmak için kullandı. "Neden kendine bu boktan şeyle işkence ediyorsun ki?"

Karnımı okşadım. "Dengeli beslenme hamilelik için önemlidir."

"Lezzet dengeli bir diyet değil mi?"

"Tadı var."

"Kötü." Kabı yakındaki bir çöp torbasına attı. "Sahip olduğu tat *kötü*."

Ben bir karşılık bulamadan -ya da yalan söyleyemeden çünkü Ward kesinlikle haklıydı- Haze ızgarayı kapattı. "Ben de pizolaları devirmeden önce gel de al."

Ward ayağa kalktı. Ben de onu takip etmek üzereydim ki elini omzuma koydu. Sorgulayan bakışlarım karşısında, "Sakin ol, ben hallederim. Seninkinin gitmesini ister misin?"

Evet demeliydim. Pazartesi günü evimin işe hazır olmasını istiyorsam yapmam gereken işler vardı.

Dahası, ben onun arkadaşlarına ait değildim. Ben acınası bir davetliydim. Hüznü artıkları olan hüznü bir hamile kadın.

Ama misafirliğimi fazla uzatmak istemediğim kadar, gitmek de istemiyordum. Henüz değil.

"Rahatsız etmediğime emin misin?" diye sordum.

"Yoksa seni davet etmezdim, komşu."

Evet, Ward'ın istemediği sürece bir şey yapmadığından şüphelenmeye başlamıştım.

Ve eğer isterse, onu durduracak hiçbir şey yoktu.

Bir kamyoneti boşaltmak ya da hamile bir kadına eski makarnadan daha iyi bir şey yedirmek gibi.

"Takılırım," dedim.

Bana gamzeli bir gülümseme verdi. "Güzel."

Bir süreliğine kahkahanın bir parçasıymışım gibi davrandım. Yoldaşlık.

Mutluluk.

Hem de peynirli makarna yerken.

Evet. Güzel.

BÖLÜM 7

**BAYAN. BUTTERWORTH, HALA
BİR ŞURUP SÜRTÜĞÜ**

HOLLYWOOD

(OPHELIA zorlukla bastırđıđı kahkahaları arasında, "ORADAYDI," dedi, "mutfakta. Çıplaktı. Ama tamamen değil. Çünkü hâlâ

deri pantolonunu ve botlarını giyiyordu. Ama bunun dışında çıplak ve serbestti."

"Alçakta asılı. Aşağı sarkıyor. *Uzun* asılı," diye mırıldandım, sarhoş ve aptal olma yolunda ilerliyordum.

Yargıç serçe parmağını kaldırdı ve oynattı.

"Kimse seninle konuşmuyor," diye ısırđım. "Ya da senin hakkında. Kırbaçlayabilirim-"

Mac elini ağızıma kapatarak saçma sapan konuşmalarımı bastırdı. "Devam et. Sonra ne oldu?"

"Tamam, işte bilmeniz gereken arka plan hikâyesi," dedi O, fincanıyla işaret ederek votka ve sodanın bir kısmının dökülmesine neden oldu. "Judge ve ben *biz* olmadan önce mutfağa girdim ve onu... Bayan Butterworth şurup şişesinin önünde kendini ayarlarken gördüm."

"Ben O'yu düşünüyordum," diye açıkladı Yargıç. "Plastik şişenin memelerini *değil*." "Tabii, tabii," diye mırıldandı Mac, beni kıkırdatarak.

"Ama o şurup sürtüğüyle yaşadığı *an* yüzünden ona zor anlar yaşatmak hoşuma gidiyor. Bu yüzden kardeşler düğün hediyesi olarak ona şişenin gerçek boyutlu kartondan bir kopyasını verdiler."

Mac'in kafasında parçalar bir araya gelmeye başladı. Bakışları O ve benim aramda gidip geliyordu. "Karton maketle çıplak mı?"

"Daha da kötüleşiyor," diye itiraf ettim. Hiç utanmam yoktu. "*Daha kötü* mü? Talihsiz kağıt kesikleri var mıydı?"

Tısladım ve yerimde kıpırdandım, bu düşüncenin verdiği hayali acı çok gerçekçiydi.

"Gerçek şişeyi kaşıklarken maketin üzerinde uyuyordu. Ve şurup vardı..." O'nun bakışları tekrar yukarı dönmeden önce dikkatle yere kaydı. "Kaplama yerleri."

Mac dönüp bana baktı, şok ve dehşetin resmiydi. "Bayılmadan önce waffle yiyordum. Ortalık karıştı."

"Doğru." Alaycı bir şekilde başını salladı. "Tabii. Sen ne dersen de." "Her neyse, işte bu yüzden artık mağaza markasını almak zorundayız," diye devam etti O.

Yargıç ve beni işaret etmeden önce. "Bu ikisi kendilerini kontrol edemiyor."

"Tüm o yapışkan, tatlı kıvrımlar." Omuz silktim. "Bizi kim suçlayabilir ki?"

O ve Mac'in kahkahaları, gözyaşlarını silene kadar yeniden başladı.

Şişeye mastürbasyon yapmamıştım ya da şurubu kayganlaştırıcı olarak kullanmamıştım. Votka ve otun etkisindeki zihnimde çıplak olmak mantıklıydı. Dağınık waffle'ı üzerime dökmek, kıyafetlerime dökmekten daha iyiydi.

Botlarımı neden giydiğimi ve neden kestiğimi bilmiyorum.

Cehennemden kalma bir akşamdan kalmalığa ve Yargıç'ın fotoğraf kanıtına uyanmak en gurur duyduğum an değildi. Ama Ophelia'nın bunu ya da anlattığı diğer hikâyeleri paylaşması umurumda değildi.

Üzerinde çok fazla düşünmek istemediğim nedenlerden dolayı, gerçek kadınlarla olan çılgın hikayelerimi değil de karton bir kadınla çıplak bir şekilde sarmaş dolaş olduğum utanç verici hikayeleri anlatmasına sevinmiştim.

Özellikle *de* hikayeler Mac'i güldürdüğü için.

Benimle değil.

Ayağa kalktım ve Mac'in şaşkın bakışları bana yöneldi. "Yeniden doldurmam gerek. Senin de öyle." Alt dudağını dişlerinin arasına alırken yüzünde beliren kararsızlık üzerine ekledim: "O sana benden ve nargileden bahsettiğinde ihtiyacın olacak."

O elini ağzına götürdü ve hasta olacakmış gibi yanaklarını şişirdi. "Hamile bir kadına *bundan bahsetmeyeceğim*."

"Şimdi bilmek istiyorum. Ya da belki de istemiyorum. İstiyor muyum?" Boşları alıp içeri girerken Mac O'ya sordu.

Kapı arkasından kapanıncaya kadar Yargıç'ın beni takip ettiğini fark etmemiştim bile.

Ben.

Dumpster'ı sevdikten sonra kapı aralığına yaslandı ve kolları ve ayak bilekleri. "Güzel kız."

Buz alıp margarita karışımıyla birlikte blender'ıma atarken "Öyle görünüyor," diye onayladım.

İş bittikten sonra Yargıç, "Yine de dikkatli olmalıyız. Yaşlı bayan Anderson-

"Onun için bir yabancıydı. Ve sırf teyzesi bana kötü davrandı diye ona hıyarlık edecek değilim. Hamile, kocası öldü ve dediğin gibi, tüm bunlara rağmen hala iyi biri. Patates salatasının üzerine Mayhem sırlarını dökmeyeceğim. Sadece etrafında dost canlısı biri olduğunu hissetmesini sağlıyorum."

Yargıç ellerini kaldırdı. "Yeterince makul. Sadece çimlerinizi biçme şeklinizi beğenmediği için kışınızın hapse atılmasını istemezsiniz."

"Sulama yöntemim yüzünden oldu," diye düzeltiltim. Aradan aylar geçmiş olabilirdi ama Bayan Anderson'ın evimin tehlikeli madde ve polisler tarafından aranmasını keyifle izlediğini hatırlayınca öfkem k a b a r d ı .

Yargıç votkayı almak için harekete geçti. Uzun bir süre sonra, "Erkeği öldü mü?" diye sordu.

Çenemi kaldırdım, bir gün önce gözlerindeki perili bakışı düşündüm.

"Kahretsin, bu berbat." Judge genellikle bir ya da iki bira sağarken O'nun içkilerini ağırdan alırdı. Bunun yerine, kalanını sodayla doldurmadan önce hafif içiyordu.

O çakırkeyifti ama sarhoş değildi. Kesinlikle sarhoş değildi.

Ondan daha sarhoştum.

Kaşlarımı kaldırdığımda sıırttı. "Eteği o giydi."

Yanlarına gitmiş, kulak misafiri olmuş ya da onlarla aynı odada bulunmuştum. Pembe etek hakkında ne hissettiğini biliyordum.

Ona ve ona olan takıntısı.

Aynı anda hem midemi bulandırmaya hem de beni kışkırtmaya yetti.

O'nu istediğimden değil. Sadece sahip oldukları şeyi istedim. Böyle çılgın bir aşk.

"Çoğu insanın normal bir sapkınlığı vardır," diye belirttim başımı sallayarak. "Senin sapkınlığın lanet bir tütü."

"Hayır, benim sapkınlığım karımın sık demesi. Etek sadece ön sevişme."

"Siktir, bunların hiçbirini duymak istemiyorum."

Yargıç'ın telefonu çaldı ve zil beni kurtardı. Zili çıkardığında kaşları çatıldı.

"Her şey yolunda mı?"

"Lash sesli mesajda Bay Danes'ten bir mesaj olduğunu söylüyor. Görünüşe göre, kayıtlarımızın hiçbirinin kamuya açıklanmamasını sağlamak için ödeme teklif etmek istiyor."

Yaklaşık yirmi saat uyuduktan sonra, hiçbir eğlenceyi kaçırmadığımı fark ederek uyandım.

Jury, Scythe ve Haze'in partisi sırasında ortaya çıkması işbirliği yapması için yeterli olmuştu. Uyarılarını iletmek için eğlenceli bir şiddete başvurmalarına bile gerek kalmamıştı.

Glitch'in buna *ihtiyacı yoktu* ama yine de yapmıştı - Danes'e öyle sert vurmuştu ki yanağı yırtılmıştı.

Onu takip ederken yakaladığımız görüntülerde Danes'in bolca seks ve danganaklık yaptığı görüldüğünden, bunu görmek istemeyeceği uzun bir insan listesi vardı.

Büyük ihtimalle karısının boşanma avukatı.

Ofisindeki panelden alınan görüntülerde, her istediğinde kendi belgelerine ve parasına erişimini açıkça reddederek karısını mali olarak istismar ettiği görülmüyordu. Ayrıca ucuz olmayan eskortlar kiraladığını da gösteriyordu - kasıtlı olarak - bu yüzden bunu görmek istemeyeceği daha uzun bir insan listesi vardı.

İlk ikisi karısının boşanma avukatı ve polislerdi. Boşanma ya da velayet konusunda Bayan Danes'le kavga etmeyecekti. Bu bir galibiyetti.

"Ona ne söyleyeceksin?" Ben sordum.

"Lanet olsun. Ona bir cevap borcum yok. Bayan Danes ve avukatında görüntüler zaten var. Eğer sihirli bir şekilde internete düşer ya da tüm iletişim listesine e-posta ile gönderilirse..." Omuz silkti ve ukala ukala sırtıttı. "Bunu daha çok hak eden bir adam olamazdı."

Bayan Danes'in bunu yapacak kadar aşağılık olmasını umuyordum.

Biramı ve Mac'in margaritasını aldım ama adımlarımı yavaş tuttum. "Glitch ve Katarzyna ile ilgili bir gelişme var mı?"

Yargıç kapıyı açarken başını hızlıca salladı. "Hiç sorma."

Kesinlikle sorardım, ama sonra yapardım.

Neredeyse masaya varmışım ki Mac döndü ve dudakları tiksintiyle kıvrılmış bir şekilde bana baktı. "*Nargile* suyu mu içtin?"

Sırtıttım ve içkimi kaldırdım. "Daha da kötüleşiyor..."

BÖLÜM 8

TURŞULAR, AYILAR, PÜRMÜZLE YENIDEN DEKORE ETME

MAC

"SO ANLAMİYOR. O tam bir sürtük."

"Everly," diye seslendim, i ekişimi bastırma zahmetine girmeden
Ses.

Dürüst olmak gerekirse, o da yapmadı. İ çekişine eşlik eden dramatik bir
göz devirme dışında. Gecikmeli bilgisayar ekranıma rağmen bunu açıkça
görebiliyordum.

Aslında, yüz yüze değil de görüntülü görüşme olduğu için bunu açıkça
grebildiğimden şüphelenmeye başlamıştım. Daha önce hiç böyle bir şey
yapmamıştı ama evrimii olması kendini daha rahat ifade etmesini sağlıyor
gibi ydi.

Biraz saygısız bir şekilde de olsa.

Onunla birkaç kez görüştüğüm ve ilk kez bana açıldığı için bu benim için bir
kazançtı.

"Peki," dedi Everly, ofisimde -ya da eskiden ofisim olan yerde- tuttuğum dev
pelüş hayvan yığınının üzerine çökerek. "Anlamıyor gibi görünüyor. Ve tam
bir... cadı gibi *davranıyor*."

Birinin tek bir andaki eylemleri onun kim olduğunu belirlemez. Ya da her
zaman kim olacaklarını. Birisi yüksek anlarda bir sürtük gibi *davranabilirdi*, ama
bu onu bir sürtük yapmazdı.

Bununla birlikte, Everly'nin annesi gerçekten tam
bir kaltaktı. Öyle demedim ama.

Bunun yerine, Everly'nin olayları empatik bir bakış açısıyla görmesini
sağlamaya çalıştım. "Kendini onun yerine koy. Küçük kızını görüyor-"

"Ben küçük bir kız değilim," diye tersledi Everly.

"Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Ama o senin annen. Onun için her zaman
onun küçük kız olacaksın. Ve seni her zaman en iyisi olmayan bir adamla
ıkarken görüyor.

senin için."

"Evet, öyle. Sen ve annem anlamıyorsunuz. Sizin zamanınızda her şey farklıydı," dedi, sanki benim zamanım onlarca yıl önceymiş gibi. "Aaron kötü bir adam değil. Sadece ilişkiler artık böyle. Onlar... durum gemileri. Hiçbir şey ciddi değil ve benim de bu kadar yapışkan olmamam gerekiyor."

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde. "Haklısın, Aaron sıradan bir ilişki istediği için kötü bir adam değil. Kimse insanların özel olması *gerektiğini* söylemiyor. Ama bu sadece ikiniz de aynı fikirdeyseniz ve ikiniz de aynı kurallara uyuyorsanız işe yarar."

"Öyleyiz."

"Sen değilsin. Aaron'ın başkalarıyla çıkmasını kabullenmek için kendini zorlayamazsın. Bu seni yapışkan yapmaz, sadece farklı şeyler istediğin anlamına gelir." Sorunun özüne ve neden bu işe karıştığım girdiğimde görüşmeyi sonlandırması için hazırlandım. "Onun için tüm ders dışı aktivitelerini bıraktın. Notların düşmüş. Bu sağlıklı ya da adil değil, Ev."

"Aşk adil değildir Mac," diye bağırdı ve ergenlik öfkesiyle doldurulmuş hayvanlardan birini odanın öbür ucuna fırlattı. "Fedakârlıklar, acı ve diğer her şeyle ilgilidir."

"Öyle değil, Ev. Ve her türlü fedakarlık eşit olmalı. O her ne yapıyorsa, senin de tüm zamanını ve enerjini ona ayırmanı bekliyor. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Ağzı açıldı ama konuşmadı. Bir an için bilgisayarımın donduğunu sandım ama sonra göz kırptı. "Öyle mi?"

Tanrım, bu çocuklar beni öldürüyor.

Sesindeki inançsızlık Aaron ve onun ergen narsisizmi sayesinde değildi.

Annesi sayesinde oldu.

Çünkü Everly yaramazlık yapmaya ve erkek arkadaşının isteklerini yerine getirmeye başladığında, annesi ona karşı anlayışlı, hatta aşırı korumacı bir tavır takınmamıştı. Bunun yerine, bir erkek yüzünden okulda başarısız olduğu için ona aptal bir sürük demişti.

Tam bir kaltak.

"Elbette biliyorsun," dedim sesimi eşit ve soğukkanlı tutarak.

Dürüstçe. "*Cazip* kalmasını *istiyorsan*-"

Bir göz devirmesi daha, ama bu sefer gülümseme de vardı. "Kimse *cazh* demiyor artık."

"Mesele şu ki, herkesin mutlu olmak için etiketlere veya bağlılığa ihtiyaçı yoktur. Çok sayıda seçeneğiniz olduğu ve ne aradığınızı bulmak istediğiniz için işleri sıradan tutmak istiyorsanız, sorun yok. Eğer istemiyorsanız, o zaman sizin istediğinizi isteyen biriyle birlikte olmanız gerekir. Kendinizi istemeye zorladığınız şeyi değil. Bu ikiniz için de adil değil."

Everly başını öne eğdi. "Seeneklerim var."

O yaptı. Hem de çok. İngilizce sınıfından Marcus da dahil. Ama ben zorlamıyordum.

Uzun bir dakikadan sonra başını salladı. "Teşekkürler, Mac. G i t m e m gerek."

"Bir şeye ihtiyacın olursa e-posta ya da mesaj at,

Ev." "Güzel."

Görüntülü görüşmenin bağlantısı kesildi ve arkama yaslandım.

Güzel.

Güzeldi. Aslında bundan daha iyiydi. Evden çalıştığım ilk hafta çılgınca bir başarıydı.

Pazartesi hariç. Yemekte çok uzun süre kaldıktan sonra, yeniden dekore etme planlarım programın gerisinde kaldı. Alice'in teyzesi oturma odasının köşesinde güzel bir ahşap masa bıraktığı için şanslıydım. O şey taşınamayacak kadar ağır olduğu için güzel bir arka plan hazırlamaya çalışmıştım.

Denedim.

Duvar kâğıdı bile günah kadar çirkinen yapabileceğim çok şey vardı.

O ilk gün görüntülü sohbet ettiğim her öğrenci beni Ward'ın ateş çukurunda lokum gibi kızartmıştı.

Umurunda değildi. Bu tür şakalar gençlerin sevgi ve kabul görme gösterileriydi. Hazing gibi.

Oldukça emindim.

Olabilir.

Umarım.

En azından kendime böyle söyledim.

O ilk günden -ve bir ton temizlikten- sonra işler yavaş yavaş yoluna girmeye başlamıştı. Öğrenciler sanal toplantıları tercih ediyor gibiydiler. Beni hayalete çeviren öğrencilerden takip e-postaları aldım. Bir öğrencinin isteği üzerine, gerçek telefon numaramı paylaşmak zorunda kalmadan mesajlaşabilmek için bir mesajlaşma numarası oluşturdum. Uygunsuz ya da şaka amaçlı mesajlarla dolup taşmayı bekliyordum ama öyle olmadı.

Henüz değil.

Bunun yerine, çocukların kendilerini daha rahat hissettikleri başka bir iletişim yolu açmıştı.

Okul psikoloğu olmayı seviyordum. Bu, içine düştüğüm ya da razı olduğum bir iş değildi. Ailem öldükten sonra lise psikoloğum bana yardım ettiğinden beri yapmak istediğim bir şeydi. Ancak, harika insanlarla dolu harika bir bağımsız okulda iş bulduğum için şanslıydım.

Taşındığımda istifa etmek istememiştim. Her şeyden sonra olmaz. Çok fazla stres ve değişim vardı. Daha fazla bir şeyden vazgeçmek istemiyordum. Alice'e evden çalışma fikrimle gittim -yeni fikrimle. Şanslıydım ki, beni anlayışla karşıladı.

Ve daha da şanslısı, işe yarıyor gibi görünüyordu.

Bir haftalık başarı her şey demek değildi elbette. Yokuş aşağı gidebilir ve bunu hızla yapabiliirdi.

Ama bu da bir şeydi.

Yeni bir başlangıç
daha.

Ben alırdım.

Alice'e hızlı bir e-posta yazdım, ilk haftaya dair bakış açımı anlattım ve geri bildirimini istedim. Benim zamanımdakinden çok daha farklı olsa da -çok teşekkürler Everly- büyük bir fark yaratabilecek bir şeyin üzerinde olduğumuzu biliyordum. Eğer yanıldığım ve sanal yaklaşımın uzun vadede işe yaramadığı ortaya çıkarsa, doğru olanı yapıp istifa edecektim.

İstemeye istemeye.

Gönder tuşuna bastıktan sonra gelen kutumu ve messenger'ımı kontrol ettim, öğrenci olmayan birkaç öğeye yanıt verdim ve ardından her şeyi kapattım.

Hafta sonu için mesai dışındaydım. Heyecan dolu bir hafta sonu.

Diğer bir deyişle, bebek eşyalarını araştırırken ve çevrimiçi istek listeme milyonlarca minik çorap eklerken televizyon izliyordum.

Ama önce, karnımdaki çırpınan bebeğin bana hatırlattığı gibi, market alışverişi yapmam gerekiyordu.

Ward yemekte çok fazla yemek olduğunu söylediğinde abartmıyordu. Hem de hiç. Herkes yemek komasına girecek kadar yedikten sonra bile bir ton yemek artığı kalmıştı.

Benimle eve gönderdiği yemek artıkları.

Bütün hafta yemek artıklarıyla yaşadım.

Ne yazık ki, kaburga ve peynirli makarna da dahil olmak üzere tüm güzel şeyler sona ermek zorunda kaldı. Çirkin yeşil buzdolabım salatalık suyu ve turşudan oluşan çorak bir araziye dönüştü.

Çünkü bazı hamilelik stereotipleri gerçeklere dayanıyordu.

Yemeği planladıktan ve gerekli malzemeleri sipariş ettikten sonra, beynimdeki bazı organizasyonel bölgeler kaşınmaya başladı. Daha fazlasını istedim. Evin her köşesini elden geçirmeye yönelik mantıksız arzu, rahatlama planlarımın önüne geçti.

Ya da belki de her şeyi yakıp kül eder ve sıfırdan başlardım. Her iki şekilde de.

Sadece bir şeyler *yapmam* gerekiyordu.

Arkamda çok sayıda yapışkan not bırakarak evin içinde dolaştım.

Boya fikirleri.

Mobilya fikirleri.

Pürmüz fikirleri - oyuncak ayı ile eşleştirilmiş dantel her şey gerçekten ateşli bir ölümü hak ediyordu.

Çalışma alanım haricinde, evi dokunulmamış halde bırakmayı planlamıştım - çok sayıdaki heykelciği kaldırmak dışında. Ama belki de Alice evi kendime ait kılma konusunda haklıydı.

Daha kötüsünü yapamazdım.

Başka bir şey olmasa bile, yeniden satış değerine yardımcı olurdu. Bu ona bir iyilikti.

Duvarları yıkmak ve sıkışık kat planını açmak için bir müteahhit tutarak delirecek değildim. Ama biraz boya fena olmazdı.

Mantık yüzüme bir tuğla gibi çarpmadan önce evi yapışkan notlarla kaplamanın yarısına gelmiştim.

Zamanımı ve bir orman dolusu kâğıdı boşuna harcıyordum.

Ne düşünüyorum ben? Bunların hiçbirini yapmama gerek yok. Ev bu haliyle iyi.

Sadece geçici olarak buradayım.

İşaretleri kaldırmadım ama hayal kırıklığı içinde iç çekerken defteri ve kalemi yere attım.

Neyse ki, market teslimatçısı kusursuz bir zamanlamaya sahipti. Kapı zili çaldı ve kamerayı kontrol ettikten sonra verandadan poşetleri almaya gittim. Gözlerim otomatik olarak Ward'ın araba yoluna kayd.

Cumartesi günkü buluşmadan beri yeni komşumu görmemiştım. Postayı almaya gittiğimde bir komşu selamı bile almadım. Garaj yolunda hiç araç yoktu, bu yüzden yine gittiğini düşündüm.

Hala mı?

Belki de birlikte olduğu bir kız arkadaşı vardır...

Onlar için ne kadar harika.

Aptal düşüncelerimi beni ilgilendirmeyen aptalca şeylerden uzaklaştırıp dolapları ve buzdolabını yeniden doldurmaya odaklandım. Her alışveriş yaptığımda olduğu gibi, her şeyi yerleştirmeyi bitirdiğimde içimden hemen pizza sipariş etme isteğı geliyordu. Bu savurgan bir seçenek olduğundan, tüm bastırılmış enerjimi daha imkansız bir göreve kanalize etmeye karar verdim.

Dondurulmuş yemek ya da salata olmayan bir akşam yemeğı pişirmek.

Ben bir yetişkinim.

Üniversite mezunu.

Bir tarifi takip edebilirim.

En kötü ne olabilir ki?

BÖLÜM 9

GERÇEK SUÇ, KARNABAHAR BASKISI

HOLLYWOOD

("SEN) BİR PISLIKSIN. Lanet kafatasında beyni olmayan bir yalaka, yalaka herifin tekisin."

Hiçbir şey söylemedim. Piç kurusu beni yemliyordu ve ben ısırmayacaktım. Zaten kışına işeyene, sıçana ve kan kusana kadar seve seve döverdim.

Ya da o kadar uzun süre hayatta kalacak olsaydı kalırdı.

Çünkü Nox geldiğinde, sandalyeye bağlı zavallı piç geceyi atlatamayacaktı.

O da bunu biliyordu. Bu yüzden onu öldürmem için beni zorluyordu. Bu işi bitirmek için.

Killian Nox, Yargıç ve Jüri ile sokaklarda koştuğu lise günlerine kadar uzanan Mayhem'in bir arkadaşıydı. O da bizim gibi gri renkte çalışırdı ama onunki daha karanlıktı. O bir bulucuydu. İnsanlar. Nesneleri. Bilgi.

PI'a benzer, sadece metrik tonlarca daha fazla silah, insan gücü ve cinayetle.

Zaman zaman müşterilerimizin canavarlarından kurtulmalarına yardımcı oldu. Ya da canavarları bulmamıza ve onları ışığa çıkarmamıza yardım etti. Desteğe ihtiyacımız olduğunda da adamlarını ödünç verirdi.

Karşılığında, davası ne gerektiriyorsa ona yardım ettik. Bilgi için. Ek güç ve insan gücü. Nakliye.

Sümüklü minyon getirme.

Duvara yaslandım ve akşam yemeğini düşünürken o pisliğin hakaretlerini duymazdan geldim. Pizza, muhtemelen. Pazartesi den beri eve gitmemiştim.

Buzdolabımdaki yiyecekler muhtemelen kötü giden bir bilim deneyini andırıyordu.

Ya da mavi peynir iyi gitti.

Her iki durumda da, o boku yemek istemiyordum. Dumpster'ı O'nun gözetiminden almak için kulüp binasına uğramam gerektiğinden, önce buzdolabını yağmalayacaktım. Yağlı pizzanın yanında kızarmış waffle'dan daha iyi giden bir şey yoktu.

Ya da Swedes'in kızarmış tavuk artıkları.

Lanet olsun, Nox acele etse iyi olur, yoksa acıkmaya başlayacağım. Belki Mac'i pizza yemeye ikna edebilirim.

Nox'a iyilik olsun diye Pazartesi günü erkenden işten ayrılmıştım. Hangi farenin kral fare olduğunu bulmamın biraz zaman alacağını biliyordum. Sadece tüm hafta süreceğini bilmiyordum. Ona gideceğimi haber vermemiş olmama rağmen Mac mesaj atmamıştı.

Beklediğimden değil.

Hayatımda hiç bu kadar inatçı ve bağımsız biriyle karşılaşmamıştım.

Yemin ederim, onu yemeğe getirmek için diş çekmek gibi bir şeydi.

O kadar sıkıcı mıydım? O kadar mı iğrenç görünüyordum? Etrafta olmak için o kadar ukala bir sık kafalı mıydım?

Lanet olsun. Egom buna dayanamadı.

Özellikle de onun hakkında böyle düşünmediğimden emin olduğum için. Zeki, komik ve dürüsttü. Ve çalışan gözlerim ve kafamda bir beynim olduğu için, onun seksi olduğunun da farkındaydım. Hamile olması bu konuda hiçbir şeyi değiştirmede.

Bunu beklemiyordum ama yemekte onunla çok eğlenmişim. Bana bir suçlu, duygusuz bir playboy ya da motorcu et parçası gibi değil de bir insan gibi davranması hoşuma gitmişti.

Bu bok eskidi ve *çabuk* eskidi.

Ben kendim olabilirdim, o da kendisi olabilirdi. Zorunluluklar, manipülasyonlar ya da yorucu oyunlar yok.

Evet, o istese de istemese de kontrol etmek için evine uğrayacağım.

Tam Nox'a mesaj atıp nerede olduğunu soracaktım ki uzaktan ağır bir kapı çarparak kapandı. Yaklaştıkça ayak sesleri daha da yükseldi.

Sandalyedeki sersem, gecenin işeme-sıçma-kusma kısmına yakın görünüyordu.

Nox ve adamlarından biri odaya girdi. Matt kapının hemen içinde durdu, taş gibi bir nöbetçi olarak yerini aldı. Nox sandalyedeki avını görmezden gelerek bana doğru ilerledi.

Çekici kişiliğim ve dayanılmaz gamzelerim için bana odaklandığını söylemek isterdim ama öyle değildi.

Bu, acımasız, sakallı piçin kullanmayı sevdiği bir işkence taktiği.

Düşmanını terlet. Onu dışarı çek. Korkunç beklenti ve hastalıklı gerilim odayı doldururken neredeyse bedensel bir hal almıştı.

"Ay," diye selamladı, bana bir omuz tokadı atarken rahat olmaya zorladı. "Nasıl gidiyor?"

"Şikayet edemem. Karın nasıl?"

Sırtındaki hiçbir şey zorlama değildi. "Kahrolası mükemmellik. Lanet olası sihir."

Hamile karısı hakkında söylediği tek şey buydu ama bu kadarı yeterliydi.

Ophelia bir Mayhem kardeşi değildi ama bazı adaylardan veya göçebelerden daha yakındı. Koşulara katılır, gerektiğinde yardım eder ve Yargıç istediğinde hiçbir şeyi esirgemezdi.

Nox'un karısı Augusta-ya da Gus- böyle biri değildi. Ayrıntıları bilmemeyi tercih etti ve o da memnuniyetle buna razı oldu.

Gölgelerinin onun güneş ışığına dokunmasını istemiyordu.

Judge ve Ophelia gibi, sistemleri onlar için çalışıyordu.

"Heyecanlanıyor musun?" Ben sordum.

"Meşgul oluyorum." Kaşlarımı kaldırmam üzerine Nox elini kızıl sakalında gezdirirken başını salladı. "Öyle değil, seni lanet olası kukla. Bana daireyi yeniden düzenletiyor, boyatıyor, her şeyi yaptırıyor. Her şeyi mükemmel hale getirecek, sonra ertesi gün uyanıp eskisi gibi olmasını isteyecek."

Kulağa tam bir baş belası gibi geliyordu ama yüzünde en ufak bir sıkıntı ya da rahatsızlık belirtisi yoktu.

Mutluydu. Çok

heyecanlıydı.

Sandalyedeki adam sızlanmaya başladı ama ikimiz de duymazdan geldik. Nox onun peşindeyse, acı çekmeyi hak ettiği içindi. Ve onu dangalak bir barda içki içmeye çalışırken bulduğumdan beri, Nox'un ona yaşatacağı cehennemden daha kötüsünü hak ediyordu.

Onun yerine Nox'un her zamanki üçlüsünün kayıp üyesini sordum. "Beck nerede?"

Matt kapının yanındaki yerinden boğuk bir kahkaha attı.

Nox bana soğuk bir bakış attı, hayal kırıklığına uğramış baba havasına bürünmüştü bile. "Depomda bekletiliyorum."

Matt robotik konuşmaya geri dönmeden önce, "Topraklandı," dedi.

Her Mayhem kardeşi, doğaçlama bir iş geldiğinde çok sarhoş, çok uçmuş ya da çok bitkin olduğu için bir noktada kenara çekilmişti. Ya da bir iş zora girdiğinde çok hararetlendiği, çok yatırım yaptığı ya da çok canice davrandığı için.

Ama Matt ya da Beck'in çizgiyi aştığını hiç görmemiştim. Duygularını gösterdiklerini bile görmedim.

Kesinlikle onları çektirecek bir şey değil. "Ne için?" diye sordum.

Nox, "Bir şefin meşalesiyle biraz fazla mutlu oldum," dedi.

İsveçli'nin mutfaktaki günlerinden kalma bir tane vardı. Ot yakmak için kullanırdı ama bu tatlı içindi. "Crème brûlée mi yapıyorsun?"

"Bir serserinin meme uçlarını yakmak."

Hayali yanığı neredeyse hissedebiliyordum. "Kahretsın."

"Kendini kaptırdı ve ihtiyacımız olan cevapları bile alamadan depom alevler içinde kaldı." Nox başını salladı. "Şu anda emlak piyasası berbat durumda. Kıtık varken sırf deli piç bundan zevk alıyor diye mülklerimi yakmasına izin veremem."

Yüzümü buruşturdum.

Beck'in bir yangın uzmanı olduğu sır değildi. Hiçbir müfettişin yakalayamayacağı bir şekilde kundaklama yapabilirdi.

Yargıç, O'nun dairesine girdiği için bir uşağını öldürdüğünde, Beck dikkatlice yaktığı alevlerin yardımıyla kanıtları yok etmişti.

Ve bunu mutlu bir şekilde yapmıştı. Çok mutlu bir şekilde.

Yargılamadım ama ayrıntıları da bilmek istemedim.

"Beck dışarıdaysa..." Başımı sandalyedeki adama doğru salladım. "Temizlik için yardıma ihtiyacın olacak mı?"

Adam inledi ve saçma sapan pazarlık teklifleri savurdu ama Nox onu görmezden gelerek bana bir zarf dolusu para uzattı. Gaddarlık maskesini takarken ifadesindeki tüm mizah ve mutluluk kayboldu.

Hayır.

Zoraki nezaket maskesini çıkarırken. "Hayır.

Domuz çiftliğim var."

Olacakları kıskanmıyordum.

Onu eğlencesiyle baş başa bırakıp çıkarken Matt'e çenemi kaldırdım. Kedimi almak için kulüp binasına uğradım, çalacak waffle ya da yemek artığı olmayınca açlığım arttı.

Lanet olsun.

Burada kalabilirdim. Kulüp binasında cuma günleri müzik, içki, kadın ve üçünün birleşiminden doğan eğlence anlamına geliyordu.

Ama çok yorgundum. Eve gidip pizza sipariş etmek ve sonra da yatmak istiyordum. En azından kendime böyle söyledim.

Komşumu kontrol etmekle hiçbir ilgisi yoktu. Yoktu.

A.

Lanet

olsun.

Şey.

BU KOKU DA NE BÖYLE?

Daha iyisini bilmesem, Beck'in yakınlarda meme uçlarını yaktığını düşünürdüm.

Arabamdan indiğimde, duman ve yanan çöp kokusu burnuma sağ kroşeden daha kötü çarptı. Bir şeye çarpıp eve sürükleyip sürüklediğimi görmek için etrafta dolaşmadan önce arabamın kaputunda hasar belirtisi olup olmadığını kontrol ettim.

Çürüyen bir kokarca gibi.

Bir şey bulamayınca Dumpster'ı aldım ve ateş aramadan önce onu içeri koydum. Kapının dışında durmadan önce arka bahçeme doğru kokuyu takip ettim.

Mac'in arka camından hafif bir duman çıktı.

Koşarak ön tarafa gittim, kapıyı çalma zahmetine girmeden kapıyı açtım.

Taşıdığı fırın tepsisini düşürüp çığlık atarken Mac'in yüzünü saf bir dehşet kapladı.

"Benim." Sanki bir anlamı varmış gibi. Sanki orada olmaya hakkım varmış gibi. Mide bulandırıcı kokuyu açıklayacak alevler, zehirli kimyasallar ya da başka bir şey bekleyerek mutfağı kontrol etmek için yanından geçtim.

Hiçbir şey yoktu.

"Burada ne halt ediyorsun?" Mac elini göğsüne götürerek tısladı.

"Evin yanıyor sandım." "Aman Tanrım."

Onu kontrol etmek için arkamı döndüğümde yüzü kıpkırmızıydı. Dağınık topuzundaki saçları her yere yapışmıştı. Çok şirin kalpli pijamaları da yanaklarını lekeleyen şeyle kaplanmıştı. Ve bana göz kırparken koyu renk gözleri kocaman açılmıştı.

Bip!

Bip!

Bip!

Neredeyse yerinden fırlayacak gibi olurken gözleri daha da büyüdü. Kıpırdamadı, yüzü buruş buruştu.

Uzanıp duman dedektörünü aldım ve susturmak için pilini çıkardım.

"Teşekkürler." Titreyen elleriyle parçaları benden aldı.

"Hey." Yavaşça kollarının üstünden tuttum ama bunu yapmak için hareket ettiğimi görmemiş gibi sarsıldı. "İyi misin?"

"Evet, sadece o sestem nefret ediyorum." Elimden kurtuldu ve bana yarım bir gülümseme verdi. "Aslında her türlü yüksek sestem. Hassas kulaklar." Dedektörü tezgâhın üzerine koymak için hareket ederken titremesi tutuşunu kaybetmesine neden oldu. Parçalar bowling lobutları gibi baharatların üzerine devrildi ve "Siktir git" diye mırıldanırken başı geriye düştü.

Bu bir davet değildi, ama bu, şehvetin Harley'de yayınlanan çıplak bir orta sayfa fotoğrafı gibi içimden geçmesine engel olmadı. Uygunsuz tepkimi bastırdım, kuraklık dönemimi suçladım. Çok meşguldüm ve çok uzun zaman olmuştu.

Sevişmeye ihtiyacım var. Hepsi bu.

Odayı taradım. "Ne oldu lan?" "Yemek pişirmeye çalışıyordum."

"Ne yemeği?" Çünkü tek gördüğüm yanmış bir şeylerdi. Nasıl kokuyorlarsa öyle görünüyorlardı. Eski, yanmış sporcu kayışları gibi.

Düşen fırın tepsisinin yanındaki topakları işaret etti. "Karnabahar biftekleri." Karnabahar.

Mantıklı geldi.

"Biftekler nerede?" Pizza yemeyi planlamıştım ama biftekler hâlâ yenebilir durumdaysa bunu da kabul edebilirdim.

"Hiç yok. *Karnabahar* bifteği."

Kelimeleri ne kadar tekrarladığı ya da ne kadar yavaş söylediği önemli değildi, beynim karnabaharın biftek olduğu fikrini kavrayamadı.

Hayatta olmaz.

"Bir sebzeyi biftek yapmaya mı çalıştın?" Dehşete düşmüş bir şekilde sordum.

Az önce kaçınılmaz bir cinayet mahallinden çıktım ama gerçek suç bu.

"Doğru pişirildiklerinde lezzetli olmaları gerekir," diye savunmaya geçti.

"Mac, onları tam olarak tarifte belirtildiği gibi pişirebilirdin ve yine de bok gibi olurdu çünkü onlar karnabahar."

"Sağlıklılar."

"Bunlar boktan." İtirazlarını görmezden gelerek pisliği temizlemeye gittim.

Karnabahar parçalarının dışı tam bir kül tablasını andırıyordu. Kömürleşmiş ve ufalanmış dış yüzeyine rağmen, parçalar kırıldığında içi hala çiğdi.

Kimse karnabahar bifteği istemiyordu ve az pişmiş bir biftek istemediklerinden de emindiler.

"Anlamıyorum," dedi Mac telefonunda gezinirken. "Tam olarak pişirdim."

Yükü çöp kutusuna attım ve telefonunu elinden aldım.

"Ver şunu bana." Elini uzattı ama ben kaçtım. "Bunlar ekmek kırıntılarıyla kaplı değildi."

"Bende hiç yoktu."

Ocağa baktım ve tava olmadığını gördüm. "Onları kızartmadın."

"Kızartmak sağlıklı değil."

Baharatları taradım, etiketleri solmuş ve eskimişti. "Bu baharatlar benden daha eski."

"Yani? Onlar baharat. Son kullanma tarihleri geçmez." "Geçer."

Başını öne eğdi. "Gerçekten mi? Belki daha az lezzetli olmuşlardır diye düşündüm, o yüzden iki katına çıkardım."

"Şunu açıklığa kavuşturalım." Çenesini kavradım ve dikkatini yaşlı Bayan Anderson'ın muhtemelen *Mayflower*'da getirdiği baharatlardan uzaklaştırmak için başını yukarı kaldırdım. "Tarifi aynen uyguladın ama

galeta unu kullanmadınız, kızartmak yerine fırınladınız ve filmlerin ses çıkarmaya başladığı dönemde son kullanma tarihi geçmiş baharatlarla kapladınız."

Yanakları daha da kızardı, gözleri kocaman oldu. "Ben sadece... Ben düşündüm ki..."

Sözleri kesildi ve dondu kaldı, ama ben donmadım.

Güldüm. Bunu yaparken de aptalca bir şey yaptım. Onu kendime çektim ve sarıldım.

Sadece bir saniyeliğine.

Sonra da beni itmeden ya da kıcıma diz çökmeden önce onu serbest bıraktım. "Git otur. Ben burayı temizleyeceğim."

Bana baktı, poker suratıyla beni şaşkına çevirdi. Bu kadar sinir bozucu olmasaydı etkileyici olabilirdi. Çünkü, her ne sebeple olursa olsun, ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Hissettiklerini.

Bir süre sonra başını salladı. "Gerek yok. Ben ilgilenirim."
_"

"Ben hallederim. Git pizzamızda ne istediğine karar ver."

Bunun üzerine, bu tepkisini de saklamadan önce yüzü aydınlandı. "Çok fazla ısıt ve ye yemekleri. Açlıktan ölmeyeceğim. Bana acımana gerek yok."

"Sana acımıyorum, Mac."

Ondan çok uzakta.

Bunu kendime sakladım ve "Git otur" diye emrettim.

"Daha iyi şeylerin var-"

"Bu gece takılmak isteyip istemediğini öğrenmek için plan yapmıştım zaten." Bana şüpheyle bakarken bakışları daraldı.

"Öyle mi?"

"Evet. Bütün hafta işe gitmiştim, bir merhaba demek istedim, komşu."

Bunu sorgulamadı. Bütün hafta beni uzaklara götüren ne iş yaptığımı ya da neden onunla akşam yemeği yemek istediğimi değil.

Minnettarım çünkü ikisini de açıklamak kolay olmayacaktı.

Onun yerine, "Pizza sağlıklı değil." dedi.

"Onun yerine başka bir şey ister misin?" Kadın başını salladı.

"Yanına sebze ya da sağlıklı bir şeyler yapmamı ister misin?" Başını salladı.

"Anladım."

Bir an orada öylece durdu. Fikrini değiştirip beni dışarı atması için hazırlandım ama yapmadı. "Pepperoni, ekstra peynir ve siyah zeytin."

"Gördün mü? Siyah zeytin onu sağlıklı yapıyor."

Tereddütlü ve küçüktü ama bana gülümsedi. Uzun bir süre sonra, ben buzdolabını yağmalamadan önce evdeki neredeyse tüm baharatları atarken o oturmaya gitti.

Ne oluyor be?

Oturma odasına gittiğimde onu kanepede otururken gördüm, televizyonda bir tıp dizisi vardı. Gece yarısı tekrarlarını izlemeyeli epey olmuştu ama sözsüz bir tema şarkısı olduğunu hatırlıyordum. Yine de şarkı çalarken sessizce eşlik ediyordu.

"Ne söylüyorsun?" Onu zıplatarak sordum.

Ağzını açtı, başını sallamadan önce inkâr dilinin ucundaydı. "Her neyse, bu gece daha fazla utanç verici olamaz." İç çekerek gösteriyi durdurdu. "Şarkı için poplara dokunmakla ilgili sözler uydurdum. Başka sorusu olan var mı?"

Evet.

Neden bu kadar tatlısın?

Soruyu ya da kelime seçimimi takdir edeceğini düşünmediğim için bunu kendime sakladım. "Alışverişe gittiğini söylediğini sanıyordum."

"Ben yaptım."

"O zaman yemeğinizin geri kalanı nerede?"

Bana gözlerini devirdi. "Ben tek bir kadını Ward."

"Hamile bir kadın."

Televizyonda gösterdikleri dondurmali turşu aşermelerinin ötesinde bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Her şeyin ılımlılıkla ilgili olduğunu sanıyordum ama yanılmış olmalıyım. Buzdolabında yağsız et, sebze ve daha fazla sebzedden başka bir şey yoktu.

Turşuları vardı ama görünürde dondurma yoktu.

"Sağlıklı beslenmeliyim." Elini karnına koydu ve aşağıya baktı, yüzü ciddi ve sesi yumuşaktı. "Squish bana güveniyor."

Lanet olsun, kahretsin, kahretsin.

Nefesim kesildi, göğsüm daraldı ve karnım tekmeleyen bir eşekle dört raunt dövüşmüşüm gibi burkuldu.

Tüm bunları içime attım ve önemli olana odaklandım.

Mac ve Squish'e yağlı pizzamızın yanında sağlıklı bir şeyler bulmak.

BÖLÜM 10

**INTIKAM BİR SÜRTÜKTÜR... YA DA BİR
BIFTEK**

MAC

(BİR ŞEY GÜZEL KOKUYORDU.

Bir ayağım hâlâ Uber'deyken, ağzım sulanırken tekrar nefes aldım.

Yanılmışım.

Bir şey *harika* kokuyordu.

Ve bahse girerim kimin sorumlu olduğunu biliyordum.

Uber'den inip arabanın kapısını kapattım ve evime doğru yürüdüm.

Ev. Her adım bir savaştı ve bunun nedeni sadece aşırıya kaçmaktan kaslarımın ağrması değildi.

Nefis kokunun yayıldığı komşumun arka bahçesine doğru yönelme dürtüsüyle savaşıyordum.

Bir gece önceki barbekü ziyafeti ve ardından gelen pizza arasında Ward beni yeterince doyurmuştu. Hem de fazlasıyla. En azından birkaç gün yetecek kadar dilim kalmıştı. Tekrar rahatsız etmeyecektim.

Planlarım vardı zaten.

İçeri girip, yedek baharatları ve kurabiye kâğıtlarını kanepenin üzerine bıraktıktan sonra, düşüncesizce uğradığım küçük hırdavatçıdan bir tane aldım. Topladığım kâğıt şeritleri çıkardım.

Resim yapmayacaktım. Bu zaman, para ve enerji kaybıydı - hiçbirini boşa harcamak zorunda değildim.

Ama boya renklerini seçebilir ve önerilerimi Alice'e iletebilirim.

Umarım, bu benim HGTV'ye gitme arzumu yatıştırır.

Hayal etmek eğlenceli olurdu. Rol yapmak.

Renk örneklerini ve bandı alarak oturma odasına geçtim ve çok hafif bir adaçayı bulana kadar onları tuttum. Bir tane daha eklemeyen önce ona dokundum.

Altında mavi-gri. Banyoya geçtim ve olası renkleri oraya ekledim. Çok fazla seçeneğim vardı.

Her şey oyuncak ayı duvar kağıdından daha iyiydi.

Vazgeçmeden önce kendimi biraz daha yapmaya zorladım.

Dâhiyane fikrimin çok etkili olduğunu, içimi dolduran huzursuzluğu bastırdığını söylemek istedim.

Ama övgü alamazdım.

Izgaranın kokusu çok rahatsız ediciydi, huzursuzdum ve açlıktan ölüyordum.

Hamilelik aşermelerim olmuştu ama bunlar hafifti. Eğer yiyebileceğim bir şeyse -ilk üç aylık dönem boyunca istediğim baharatlı salatalık dilimleri gibi- harikaydı. Eğer yiyemeyeceğim bir şeyse, görmezden gelmek kolaydı.

Ama görünüşe göre Ward'un yemekleri söz konusu olduğunda değil.

Bir hafta önce olduğu gibi, sadece kokusu bile beni çıldırtmaya yetiyordu. Karnım gurulduyordu ama mutfağımdaki her şey çöp gibi görünüyordu. Bir önceki geceden kalan pizza ve ızgara marul bile beni kesmiyordu.

Ben teslimatı alırım.

Bir uygulama indirdim ve barbekü restoranlarını aradım. Hiçbiri doğru değildi. Yemeklerin kendisi lezzetli görünüyordu ama ne istediğime karar veremiyordum.

Bu doğru değildi. Ward ne ızgara yapıyorsa onu istiyordum. Sadece ne olduğunu bilmiyordum.

Ama öğrenecektim.

"Bu senin hatan Squish," diye mırıldandım ama sesimde küçümseme yoktu.

Tüm gün süren hastalık için onları suçlamasam da, canımın güzel yemekler çekmesine neden oldukları için onları suçlamadığımdan emindim.

Arka kapımdan dışarı çıktım ve dinledim ama hiç ses duymadım. Dostça şakalaşmalar ya da saçma sapan konuşmalar. Ayak sesi ya da hareket bile yoktu.

Bahçe bankını dikkatlice çitin yanına sürükledim ve üzerine çıkmak için tırmandım. Boyum ancak boş bahçeyi görebilecek kadar uzundu. Izgaranın üzerinde bir şey olduğu kesindi, dumanın içinde lezzetli bir koku yükseliyordu ama kapağı kapalıydı.

Vay anasını.

Şimdi ne

olacak?

"Ne yapıyorsun lan sen?"

Havlarcasına sorulan soruyla sarsıldım ve ayağımı kaybettim. Sandalyede olsaydım muhtemelen geriye doğru devrilirdim. Sağlam bir bankın üzerinde olduğum için, sadece adımımı attım ve ayaklarımın üzerine düştüm.

"Tanrım, Mac!"

Ward'a iyi olduğumu söyleyemeden, deli adam çitin üzerinden atlayarak geldi.

"Nasıl-"

"İyi misin?" Panik içindeki gözleri beni tararken iri elleri yanaklarımı kavradı.

"Ben iyiyim."

"Bebek. Karnına mı vurdun? 911'i araman gerekiyor mu? Düştün mü?"

"Bebek iyi. Düşmedim ya da karnımı çarpmadım. Her şey yolunda."

Omuzları gözle görülür biçimde gevşedi.

Endişe.

Panik.

Rahatlama.

Gözlerim yaşlarla doldu ve vücudunda az önce gevşemiş olan kaslar yeniden gerildi. "Neyin var? Bir yerin mi acıyor?"

"Hayır, ben..." Başımı salladım, gözyaşlarımı silip kendimi küçümseyen bir kahkaha atarken elini bıraktım. "Sadece hormonal bir durum."

"Orada ne yapıyordun?" Sözleri ilk sorusundan daha yumuşak ve nazikti, yine de tekrar havlamak istediği hissine kapıldım.

"Ben de seni arıyordum."

Bu onu dondurdu. "Neden?"

"Merhaba demek için. Komşu

olmak için."

Saçmalıklarına bir saniye bile inanmadı. Yüzüne kibirli bir gülümseme yayıldı. "Ne ızgara yaptığımı bilmek istiyorsun."

"Hayır," diye yalan söyledim. "Yemeğin kokusunu aldım ve burada olduğunu düşündüm, bu yüzden merhaba demeye geldim."

"Bu kadar mı?"

"İşte bu kadar."

"Tamam."

Phew.

Uzun bir süre beni izledi. "Gidip biftekleri ızgaradan almalıyım."

Phew
değil. Un-
phew.

Phew'un tam tersi.

O kadar çok salya akıttım ki, kuraklığı tersine çevirebilirdim.

"Gerçek biftek," diye ekledi, yemekle ve sesindeki küçümsemeyle benimle alay ederek. "Karnabahar falan değil."

"Kulağa lezzetli geliyor," diye zorladım.

"Öyle olmalı." Bir başka ukala sırtıma. "Biftek benim uzmanlık alanım."

Ayrılmak için döndü, Olimpiyat yerine tel örgülerin kapısına yöneldi.

T e r b i y e m -daha çok gururum- onun gitmesine izin vermek istedi ama yapamadım.

"Ward."

Durdu ve arkasını döndü, kaşları beklentiyle kalkmıştı. Derin bir nefes aldım. "Eğer yemek artığı varsa..."

"Bunu ikimiz için yaptım."

Midem ısındı ve dönmeye başladı, sadece yaklaşan yemek yüzünden değil.

Artık benim eksikliklerimi bildiğine göre, beni beslemek zorunda hissediyor.

Ben

Bana acıyor.

Ama düşüncelerin kesecek dikenleri yoktu. Yakacak ateş yoktu.

Onun düşünceli hareketini çirkin bir şeye dönüştüremezdim.

Bu, şaşırmadığım anlamına gelmiyordu. "Sen mi yaptın?" diye sordum.

"Ophelia size bırakmam için tavsiye listesini verdi.

Gerçek bir biftek yemeğiyle birlikte getiririm diye düşündüm." "Yani bu soğuk şey sadece-"

"O sandalyenin üzerinde durarak bana yaşattığın kalp krizinin intikamı."

Yanımdakini işaret ettim. "O banktı."

"Zor bir istek olduğunu biliyorum ama şirinlik yapma Mac. Bench ya da değil, yaralanabilirdin. Özellikle de o ağır şeyi bahçede taşıdığın için. Kapımı çal. İçeri gir. Sadece böyle şeyler yapma."

Bir kez daha...

Endişe. Panik.

Rahatlama. Ve
biftek.

Her şey etrafımı sarmıştı, sıcak, rahatlatıcı ve güzeldi. Sadece çok
hoş.

"Biz yemek yerken şovunu izlemek ister misin?" diye sordu.

Bir gece önce pizza yemeyi bitirdikten sonra, *House*'un birkaç eski bölümünü izlemek için etrafta takılmıştı.

Boktan bir televizyon arkadaşıydı. Benim gibi tıkmıyordu, o yüzden soruları vardı.

Birçoğunu.

Ama aynı zamanda çok fazla espri
yaptı. İlginç yorumlar yaptı.

Patlamış mısır yapardı ve mikrodalgada pişirilenlerden değil. Ocakta pişen çekirdekleri almak için eve koşardı.

İyi atıştırmalıklar söz konusu olsaydı bölümler boyunca konuşmayı affedebilirdim.

Başımı salladığımda, bana kendi havalı ve belalı başını salladı. "On dakikaya oradayım."

O evine dönerken ben de içeri girip koltuğumu topladım ve onu beklemeye başladım.

Tüm zaman boyunca - tüm gece - sözleri kafamın içinde yankılandı.

"Zor bir istek olduğunu biliyorum ama şirinlik yapma, Mac."

BÖLÜM 11

**SERİ KATİLLER HAŞLANMIŞ
YUMURTAYI TERCİH EDER**

MAC

AKAPI ÇALINDIĞINDA kalbim sıkıştı ve midem Squish ile pek ilgisi olmayan bir şekilde çırpındı.

Cuma akşamı yemeğimizin tek seferlik bir şey olduğunu düşünmüştüm. Cumartesi günü bana biftek sürprizi yaptı. Onunla birlikte lezzetli yemekler yemek ve televizyon izlemek çok eğlenceliydi.

Harika bir zaman.

Muhtemelen son zamanlarda yediğim en iyi yemeklerden biriydi.

Başka bir akşam yemeği ve alem için tekrar gelmesini beklemiyordum.

Ama ummuştum.

Kapıyı açtığımda Ward'ı her zamanki gibi yıpranmış kot pantolonu, uzun kollu tişörtü, deri kesimi ve motorcu botlarıyla gördüm. Elinde bana uzattığı plastik bir torba vardı.

"Ne var ne yok?" Ben sordum.

"Halletmem gereken bazı işler var ama akşam yemeğini bırakmak istedim."

Tüm konuşmalarımızda olduğu gibi, ben onun işi hakkında soru sormadım, o da gönüllü olarak bilgi vermedi. Ancak o her zaman benim işim hakkında sorular sorardı - ama hiçbir zaman çocuklarımin mahremiyetine zarar verecek bir şey sormazdı. Sadece günümün nasıl geçtiğini, ne yaptığımı, nasıl hissettiğimi sordu.

Çok tek taraflıydı.

Bana yemek sipariş etmesini ya da getirmesini gerektiren akşam yemeği düzenlememiz de öyleydi.

Elimdeki çanta gibi. "Nedir bu?"

"Rahatlatıcı yiyecek."

Buna inandım çünkü sadece kokusu bile sıcak, davetkâr ve rahatlatıcıydı.

"Teşekkürler."

"Hoş geldin komşu." Döndü ve verandamdan koşarak çıktı, sonra da ekledi:
"Programımızı bensiz izlemeyin."

"Herhangi bir söz veremem," diye karşılık verdim.

Ama yemek yediğimde, bunu başka bir şey izlerken yapıyordum.

Yediğim en iyi kızarmış tavuk ve garnitürlerin karşılığında en azından bunu yapabiliirdim.

"SELAM KOMŞU," DİYE SELAMLADI WARD KAPIYI İTEREK İÇERİ GIRERKEN.
çatırdayarak açıldı. Devam etti, mutfığa ne varsa taşıdı.

Dolaplarımı açıp tabak çanak çıkarmasını suskun bir şekilde izleyerek onu takip ettim.

"Dün geceki şovumuzu izledin mi?" Cevap vermeyince döndü. "Mac."

"Ne?" Başımı hafifçe salladım. "Ne yapıyorsun?" "Akşam
yemeği hazırlıyorum. Yunan tavuğu."

Tartışmalıydım. Bana her gece yemek getirmesine gerek yoktu.
Mikrodalgada pişirebileceğim mükemmel bir donmuş yemeğim vardı, pişirmeye
gerek yoktu.

Özellikle de gecesini benimle takılarak harcamasına gerek yoktu.

Yalnız olmayı seviyordum. Önemli bir şey değildi.

Ama onun ızgara maruldan taze bir tabak hazırlamasını izlerken dudaklarımı
birbirine bastırdım.

Ona kesmesini söyledim. Sonra
görüştürüz.

Yemekten

sonra. Ve

patlamış mısır.

Hollywood

"KIZARMİŞ TAVUĞUNUZUN YEDIĞİ EN İYİ ŞEY OLDUĞUNU SÖYLEĞİ."

Benim sözlerim üzerine Swedes dikkatini karıştırdığı yıpranmış kâğıt destesinden çekti. "Evet? Ve? Tat alma duyusu olan herkes bunun kağıt kovalarda kuru bisküvilerle servis edilen o tatsız, seri üretim saçmalıklardan daha iyi olduğunu bilir."

"Yediğı en iyi tavuk değıl," dedim. "En iyi şey. Nokta. Bu saçmalık çünkü az önce ona biftek yaptım."

Bu İsveçlileri gülümsetmedi. Göğsünü şişirirken sırtmasına neden oldu. "Hiç şaşırmadım."

Şaşırmamış olabilir ama çok memnun olmuştu. Bahse girerim, sırf övgülerini duymak için istese ona her gün yeni bir parti yapardı.

Karşısındaki masaya oturup kalemimi tıkladım. "Bana iyi bir makarna ve sebze tarifin olduğunu söyle. Brokoli ve ıspanaklı bir şey. Onun için iyi olur."

Kâğıt ve kalemi uzatmamı işaret etti ama yazmaya başlamadı. Bakışları daraldı ve tehdit etti, "Eğer bu tarifleri paylaşırsan, bir tavşana Carolina orakçı biberini aletine sürmesini ve sonra da waffle yapmasını söylerim. Ve bir daha benim waffle'larımdan birine ancak bu kadar yaklaşabilirsin."

Tehdit boş değildi - İsveçli özenle koruduğı tariflerini kimseyle paylaşmazdı. Ama bunun da bir önemi yoktu. Onun sırlarını paylaşmazdım.

Ve bir tavşan bu intikamı almak için sikime yeterince yaklaşamazdı.

Yine de, sadece bu fikir bile sikimi acıttığı için irkilmeme engel olamadım. "Sana söz veriyorum," dedim.

Durup kâğıdı masaya fırlatmadan önce yazmaya başladı. "Siktir et. İhtiyacım olan çoğı şey burada var. Hadi, öğle yemeğı için yapacağım ve sana nasıl yapılacağını göstereceğim."

Swedes'i mutfağı kadar takip ettim.

Berbat etsem bile, daha önce sahip olduğu çöpten daha iyi olacak.

Bir ton malzeme çıkarmasını izledim ama hiçbirisi sos kavanozuna benzemiyordu.

Olabilir.

Mac

"AÇ MISIN?" SAAT TAM ALTIDA KAPIYI AÇTIĞIMDA WARD SORDU

Salı günü.

Bütün gün konuşmamı çalışıyordum. Kendime güvenimi inşa ediyordum.

Sert tonum üzerinde çalışıyorum.

Ben hazırdım.

"Ward-"

"Sebzeli spagetti yaptım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Benimle dalga geçtiğin aynı spagetti ve sebzeler mi?"

"Hayır." Omzunun üzerinden sırttı. "Bunlar yenilebilir."

Onunla yarın konuşacağım.

Hollywood

UZUN BİR GÜN OLMUŞTU. BOKTAN BİR GÜN.

Mac için ekstra özel bir şeyler pişirmek için büyük planlarım vardı, ancak Glitch VIP personelini incelerken Çarşamba günümü bir otel süitinin her santimini iyice arayarak geçirdikten sonra çok yorgundum.

Güvenlik ihtiyacını anlıyorum. Tedbir ihtiyacını anlıyorum. Ama B listesindeki bir film yıldızı, karısını satılmadan aldatabilmek için ekstra önlemler istediğinde, bu benim lanet olası zamanımı, enerjimi ve becerilerimi boşa harcamak demektir.

Karısını aldattığını bildiğimden değil. Tek bildiğim, süitte çıplak dans etmeyi planladığı ve kimsenin ona gizli kamera görüntüleriyle şantaj yapmasını istemediğiydi. Belki de dondurma yiyip *The Notebook*'u izleyerek ağlamak istiyordu.

Belki de saat dokuzda yatakta olmak istiyordu ve TMZ'nin kendisini dünyanın en sıkıcı ünlüsü olarak rapor etmesini istemiyordu.

Ama içgüdülerim ve bana bölgedeki iyi striptiz kulüplerini sormadan önce bir miktar kokain teklif etmiş olması, bunun aldatma olayı olduğunu söylüyordu.

Yorgunluğuma rağmen eve gidip yatmak aklıma gelmedi.
Bisikletimden indim ve doğruca komşumun evine gittim.

Mac kapıyı açtı ve ben donakaldım. Her zamanki sevimli ve rahat pijamalarının yerine, dar bir kot pantolon ve daha bol gömleklerle küçümsemeye çalıştığı kıvrımlarını ortaya çıkaran bir üst giymişti. Saçı ve makyajı yapılmıştı.

Ve ayakkabı giyyordu.

Görünüşe göre dışarı çıkıyor ve iyi görünmek istiyor.

Çok iyi.

"Ateşli bir randevu mu?" Alay etmek için sordum. Ve sesimdeki ısırik sayesinde bunu bir mil farkla kaçırdım.

"Ha. Evet, doğru. Doktordan yeni geldim." Telaşımı gizlemekte iyi bir iş çıkaramamış olmalıyım ki hemen ekledi: "Ophelia'nın tavsiye ettiği doktorlardan biriyle rutin bir randevu."

"Nasıl gitti?"

"Ophelia haklıydı. Dr. Cubio harika biri. Kapsamlı olması için kendi ultrasonlarını yapmak istiyorlar ama Squish mükemmel."

"Bu kutlama gerektiriyor. Çin yemeği mi, Tayland yemeği mi?"

Beni inceledi, bakışları görmezden gelmek için mücadele ettiğim bir şekilde vücudumda gezindi. Bir süre sonra içeri girebilmem için kenara çekildi.
"Tayland."

Tartışma yok mu?

Vatikan'ı uyarın.

Bu lanet olası bir mucize.

Mac

"WAFFLE SEVER MISIN, KOMŞU?" WARD EVIME GIRERKEN SORDU.
sadece hızlı bir vuruştan sonra.

Geç kalmıştı. Hem de çok geç. O kadar geç ki, akşam yemeğimi çoktan pişirmiş olmalıydım. Yatmak için hazırlanmalıydım.

Ben bunların hiçbirini yapmadım.
Çünkü bekliyordum.
"Merhaba. Hoş geldiniz. İçeri gelin," diye kestirip
attım. "Waffle, Mac. Sever misin?"
"Kimin yok ki?"
"Seri katiller ve psikopatlar." Ward elinde plastik bir torbayla mutfığa girdi.
"Yumurtalarınızı nasıl seversiniz?"
"Haşlanmış."
Bana kaşlarını çattı. "Seri katillerden
bahsetmişken..." Omuz silktim. "Sen sordun."
"Seçenekleriniz peynirli ya da peynirsiz çırpılmış." "Çok fazla seçenek var.
Ben peynirli alacağım."
Poşetten yumurta, peynir ve şurup çıkarmaya başlarken çenesini o soğukkanlı
haliyle kaldırdı.
"Uh, Ward..." Endişeli bakışları bana yöneldiğinde, başımı Bayan
Butterworth şişesine doğru eğdim. "Eski sevgilini görmek garip mi?"
"Ha. Ha. Lanet olsun. Ha. Bana bok vereceğini biliyordum."
"Aslında sana waffle makinem olmadığını söyleyecektim." "İhtiyacım yok.
Dondurulmuş olanlar var."
"Eggos gibi mi?" Nankörlük etmek istemezdim ama Ward yemekleriyle beni
şımartmıştı. Karın kaslarıyla donmuş karton asla uyuşmazdı.
"İsveçliler bunu söylediğini duymasın."
Hayal kırıklığı dalgası bir beklenti tsunamisine dönüştü. Ward'ın bana
getirdiği muhteşem kızarmış tavuktan Swedes sorumluydu. Eğer waffle'ları
bunun yarısı kadar bile iyiye, sabırsızlanıyordum.
Ward geri kalanları açmak için arkasını dönmeden önce dudaklarımı
fermuarlar gibi yaptım. Bana bir maden suyu uzattı. "Daha fazla içmelisin."
Haksız da sayılmazdı, ama köpüklü olsun olmasın, iğrenç suya kaşlarımı
çatarak baktım.
Tadını görene kadar.
"Çilekli margarita köpüklü suyu mu yapıyorlar?"
"Gördüm ve aklıma sen geldin. Git otur. Sadece bir dakikamı alır."
O gördü.
Ve beni düşündü.
Ona bu kadar iyi davranmayı bırakmasını söylemek üzereydim. Benim için
üzülmeyi bırakmasını. Her şeyi kesmesini.

Ona teþekkür etmek üzereydim. Orada olmasından memnun olduðumu. Akþam yemeklerimizi dört gözle beklediðimi.

Ama beynim hangi duygusal yolda ilerlemesi gerektiðine karar veremeden, gözlerim onun üst koluna takıldı.

Daha spesifik olarak, tiþörtündeki leke. Belirgin bir kesik ya da sıyrık olmadığı için ona aitmiş gibi görünmüyordu.

Bunun altında, gömleğinin sırtının alt kısmında sıkıştığı yerde, kot pantolonunun içine bir kılıf sokulmuştu.

Ve boş bir tane değil.

Ward silahlıydı ve başkasının kanını taşıyordu. Kırmızı bir gün olmalı.

Çünkü başka ne kırmızıydı?

Bayraklar. Bir sürü.

Ama renk körü olmalıydım çünkü hepsini görmezden geldim.

BÖLÜM 12

TÜM ÜZÜNTÜLER İÇİN ÜZGÜNÜM

MAC

(NE YAPIYORSUN, REED?)

Görüntülü görüşmenin diğer tarafındaki çocuk doldurulmuş hayvan yığını. Kanepeye uzanmadı ya da rahat koltuğa eğri oturmadı.

Eskiden benim masam olan yerdeki plastik sandalyeye sert ve dik bir şekilde oturdu. "Ben iyiyim hanımefendi. Siz nasılsınız?"

Hanımefendi.

İki Cuma önce Everly benim zamanımdaki şeylerden bahsederek kendimi yüz yaşındaymışım gibi hissettirdi. Şimdi Reed'in bana hanımefendi demesiyle bin yaşındayım.

"Bana Mac de," dedim ona, ilk kez söylemiyordum. "Doğru. Özür dilerim, hanımefendi... Mac."

"Özür dilemene gerek yok."

Ağzını açtı ve ağzından zorla çıkmak isteyen özrü neredeyse duyabiliyordum.

"Okul nasıl?" Parlak bir şekilde sordum, devam ettim.

"İyi," dedi. "Meşgulüm. Bu hafta birkaç yeni kulübe katıldım. Gelecek yıl üniversite başvurularına hazırlanmak için daha fazla ders dışı etkinlik eklemek istiyorum."

AP dersleri, gönüllü çalışmaları ve kulüp katılımlarından oluşan programıyla Reed, üniversite için şimdiden bir adım öndeydi.

Kahretsin, yetişkinlik için oyunun ilerisindeydi. Ateş yakmadan yemek yapabiliyorsa, benden daha yetişkin biriydi.

Yine de bu her zaman iyi bir şey değildi.

Reed'i iyi tanıımıyordum. Bir önceki yıl, dünya tarihi öğretmeni bazı stres belirtilerinden endişe duymuştu. Reed'le konuştuğumda bana iyi olduğunu söylemişti. Sadece liseyi sevmiyordu ve iyi notlar almaya odaklanmak istiyordu, böylece cehennemden kurtulabilecekti.

Anladım. Pek çok çocuk böyle hisseder. Verdiği cevapların hiçbirisi endişe verici olmadığından ve iyi olduğuna yemin ettiğinden, onu konuşmaya zorlayamazdım.

Çok başarılı olmak ve okulla çok fazla ilgilenmek tam olarak uygun bir endişe nedeni değildi.

Bir yıl önceki tek görüşmemiz bir öğretmenin tavsiyesi üzerine gerçekleşmiş olsa da, tekrar iletişime geçen Reed olmuştu. Birkaç kez görüşmüştük ve harika bir çocuktü. Kibar, kusursuz notları ve geniş bir arkadaş grubu vardı. Cevaplarının hepsi cilalı ve neşeliydi.

Ama bana sorunun ne olduğunu hiç söylemedi. Ve bir şey vardı.

Onunla birlikte çizgiyi takip ettim. Yavaşça iterken güven inşa ettim.

"Reed, eğer üniversiteye biraz daha hazırlanırsan, dersleri sen verebilirsin."

Gülümsemi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Hazırlıklı olmaktan zarar gelmez." "Akıl sağlığınıza pahasına olursa olur." Vücudu sıkılaştı, ben de gevşedim. "Ya da eğlenceli şeyler yapmak için vaktin yoksa. Takıl. Sinemaya git. Alışveriş merkezinde takıl. Hâlâ tipik bir ergenken tipik ergen şeyleri yap."

Tipik bir şey.

Düşüncemi kanıtlarcasına alay etti. "Tüm bu şeyler aptalca. Odaklanmam gerek."

"İkisi için de zaman var. Eğlence ve okul."

"Babam tembelliği bırakmam gerektiğini söylüyor."

Dehşet ve önsezi damarlarımda dolaşüyor, içgüdülerim her nabız atışında canlanıyordu.

Çünkü o konuşurken, farkında olmadan yüzüne dokunmak için uzanmıştı.

Siyah gözüne dokunmak için.

"Baban yanılıyor," dedim duygularımı kontrol altında tutarak.

Reed homurdandı, sesi gençlere özgü bir küçümseme ve alaycılıkla doluydu. Bu onun yapacağı bir şey değildi ve hemen soğukkanlılığını geri kazandı. "O haklı. Eğer çok çok *uzaklara* taşınmak istiyorsam, transkriptimin mükemmel olduğundan emin olmalıyım."

"Uzaklara mı taşınmak istiyorsun?"

"Tabii ki." Boğazını temizledi. "Yani, evet." Düzeltmeyi el sallayarak geçiştirdim. "Nedenmiş o?"

Bir omzunu kaldırdı.

Kalemimi not almak için kullandığım deftere vurdum, riski daha büyük riske karşı tarttım.

İlk kez, grup projeleriyle ilgili hayal kırıklıklarından daha fazlasını paylaşmıştı. Yoğun programının ayrıntılarını anlatmaktan daha fazlasını yapmıştı.

Eğer zorlarsam, geri çekilebilir ve beni bir daha asla içeri almayabilirdi. Eğer yapmazsam, çok daha kötü bir şey olabilirdi.

Kararımı verdim, sesimi ve yüzümü nötr tuttum. "Gözüne ne oldu, Reed?"

Yüz ifadesi kasırgadaki Florida pencerelerinden daha hızlı kapandı. "Danny beden eğitiminde tenis topuyla yüzüme vurdu. Üzgünüm hanımefendi, derse gitmem gerekiyor."

Video ekranı karardı.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve Alice'e mesaj bırakmak için cep telefonumu kaptım.

Dikkatli davranmamız gerekiyordu. Elimizde herhangi bir kanıt ya da işbirliğı olmadan CPS olaya dahil olursa bunun Reed'e bir faydası olmazdı.

Ama bu ona zarar verebilir.

BÖLÜM 13

BIP

MAC

"HONEY, BEN GELDİM."

Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Programın gerisinde kalmıştım. Dükkâna gitmek beklediğimden iki kat daha uzun sürmüştü, tarifte belirtilen on dakikalık hazırlık süresi kırk dakikaya yaklaşmıştı ve daha hazırlanmam bitmemişti.

Geri çekildim ve yansımamı kontrol ettim. Elbisem güzeldi, saçlarım iyiydi ve makyajım minimaldi. Ruj ve ayakkabı eklemek istiyordum ama zamanım kalmamıştı.

Yapmak zorundayım.

Koşarak merdivenlerden indim ve nişanlığımın girişte durduğu yere geldim.

Son basamakta durup onu içeri aldım. "Tamamdır!"

Sırıttı ve üzerinde pırıltılı altın işlemeler olan parlak ahşap plaketi havaya kaldırdı. "Ben hallederim."

"Yapacağını biliyordum," diye vurguladım.

Sormak istedim. Ona ilgilendiğimi ve dikkat ettiğimi göstermek için. Ama ya haberler iyi değilse? Doğru hamlenin ne olduğundan emin değildim, bu yüzden orada durdum.

Dondurulmuş.

Şükürler olsun, Eddie cevap verdi benim söylenmemiş

Soru. "I var terfi, tatlım."

Ödülü masanın üzerine bırakıp kollarını açtığı anda kendimi kollarının arasına attım. Elleri sertçe kışıma indiğinde sarsıldım. Beni kaldırmak için ikisini de kullandı, düşmemek için bacaklarımı otomatik olarak kalçalarına doladığımda sırtımı duvara yasladı.

"Seninle çok gurur duyuyorum," dedim.

"Daha fazla para. Daha iyi vardıyalar. Müstakbel eşim ve bebeğimizle daha fazla zaman. Bunu senin için yaptım."

Dudakları benimkini talepkâr bir öpücükle kavradı ve kendini göbeğime doğru sallarken vücudu sıkıca bastırdı. Ceketinin düğmeleri etime batıyordu. Kumaş kaba ve sıyrıcı bir şekilde sıyrıyordu.

Onu durdurmam gerekiyordu. Akşam yemeği her an hazır olabilirdi. Ama uzaklaşmaya çalıştığımda vücudu ve tutuşu daha da sıkılaştı.

Başımı çevirdim, ağzı boynuma düştü. Kelimeleri zorla çıkarmak için içimdeki her şeyi kullandım. "Akşam yemeğini kontrol etmem gerek."

"Hayır, senin bana ihtiyacın var." Dişleri boynumun omzumla birleştiği hassas ete saplandı. Elleri altımda hareket ederek pantolonunu çekiştirmeye başladı.

Bip!

Bip!

Bip!

Sarsılarak uyandım.

Bip seslerinin puslu yankısı kafamın içinde yankılandı.

Kalbim küt küt atıyordu.

Her şey çok tazeydi. Çok çiğ.

Kendime gelemedim. Hızlanan nabzımı yavaşlatamadım. Nefes alamadım.

Yataktan fırlayarak arka kapıya doğru koştum. Titreyen parmaklarım şifreyi girmekte zorlanıyor, görüşüm bulanıklaşıyordu. Havaya ihtiyacım vardı. Boşluğa ihtiyacım vardı. Topraklanmaya ihtiyacım vardı. Soğuk bana bir duvar gibi çarptı ama paniği temizlemeye yetmedi. Duyguları.

Anılar.

İçime çekmeye çalışarak kokusunu almam birkaç dakika sürdü.

Yalınayak ve zar zor giyinmiş bir halde, içgüdülerimle hareket ettim. Kendi kapımı açtım, diğerine girmek zorunda kalmayı bekliyordum ama o zaten açıktı.

Arka bahçeye girdim ve durdum. Donmuş.

"Mac?" Ward ateş çukurunun diğer tarafındaki kanepeden ayağa kalkarak seslendi. Her zamanki tişörtü ve deri yeleği yerine, kapüşonu yukarı çekilmiş koyu renkli, fermuarlı bir sweatshirt giymişti. İşaret parmağıyla başparmağı arasında kırmızı bir kor yanıyordu ama havayı dolduran tütün kokusu değildi.

Kötü görünüyordu.

Karanlıkta örtülmüş ve titreyen alevlerle aydınlanmış.

Elindeki sigarayı yakındaki bir kül tablasına koydu. "Ne-

"

Ama ben
taşındım.

Yatağıma değil.

Yemek artıkları ve gece yarısı tekrarları için evime
değil. Mevcut çok sayıda sandalyeden birine bile değil.

Ward'a taşındım.

Ve bana doğru hareket etti.

Benimle yarı yolda buluştu, beni kontrol etmek için durdu, ama ben o mesafeyi korumadım. Yüzümü göğsüne gömdüğümde bedenim ona çarptı. Uzun bir süre sonra kolları beni sardı, ateşten ısınmış, duman, misk ve onun gibi kokuyordu.

Birkaç saniye öyle durduk. Bir avuç dakika. Saatlerce. Emin değildim.

"Titriyorsun," diye fısıldadı, elleri sırtımda gezinirken sessizliği yarıp geçti.

Bana içeri girmemi emredeceğini
düşündüm. Endişelendim.

Ama yapmadı.

Beni elinde tutarak, avludaki büyük kanepeye gelene kadar bizi geriye doğru itti. Beni oturmam için indirmeden önce ayağıyla bacağımlı tutup ateşe yaklaştırdı. Oturduğunda, bunu en uçta yaptı.

Ben de yaklaştım.

Daha yakına.

Daha yakın.

Bacaklarımı yukarı çekerek, yanımı onunkine
yapıştırdım. Ve sonra nefes aldım.

Ward uzandı ve sigarasını söndürdü.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadım
kısık sesle. "Evet, zorundayım."

İtiraz etmedim. Alevlere baktım, onun vücut ısısına yaslandım. Topraklayıcı varlığına. Onun.

Bu sefer daha uzun sürdü ama sonunda bir kolunu omzuma doladı. Aynı hızla, tutuşu gitti ve ayağa kalkmak için kaydı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve ellerimi ona doğru uzattım.

"Sana bir palto getiriyorum," dedi.

Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Birkaç saniyeliğine bile olsa gitmesini istemediğimi ona nasıl söyleyeceğimi. Anlamıyordum bile, nasıl açıklayabilirdim ki?

Ölümcül tutuşumu bırakmadığımda Ward kapüşonunun fermuarını açtı ve tutuşumu bırakmadı. Çıkarmak için öne doğru eğildi.

Ona fırsat vermedim.

Yapışmış bir örümcek maymunu ya da aklını yitirmiş bir ucube gibi, onun açık kolunun kıvrımına doğru ilerledim.

Beni kendine daha sıkı çekerken kumaşı etrafıma sarmaya çalışmakla yetindi. Vücudumun yarısı hâlâ kapüşonun dışındayken aniden kalçalarımı kavradı. Beni üzerine çekti, kığım bir uyluğunun üzerinde olacak şekilde konumlandırdı ve bacaklarım hala bükülmüş halde ayaklarım onun diğer dizinin üzerindeydi. Sweatshirt'ün her iki tarafını da etrafıma sararken hiçbir şey söylemedi.

Kığımın kazıldığından emindim. Bir tük kadar hafif olmadığımından emindim. Kendi başına iyi vakit geçirdiğinden, esrar içtiğinden ve kül tablasının yanındaki bardaktaki kehribar rengi sıvıyı içtiğinden emindim.

Ama taşınmayı ya da ayrılmayı teklif etmedim.

Konuşmadım bile çünkü kafamda seken her düşüncüyü kismamak için kendime güvenmiyordum.

Bencilce onun tutuşunun verdiği rahatlığı içime çektim. Sıcaklığı. Sakinliği. Güvenliği.

Düşünce tayfunu dindikten sonra nihayet konuştum. "Bu gece seni görmedim."

Vay be. İyi ki ona söyledim. Yoksa gelmediğini nereden bilecekti?

Ben bir dahiyim.

Bu süper pürüzsüz cümle söylemek istediğim şey değildi.

Ona akşam yemeklerimizden ne kadar keyif aldığımı söylemek istiyordum, sadece pişirdiği ya da sipariş ettiği lezzetli ve sağlıklı yemeklerden dolayı değil.

Gösterimiz sırasında çok fazla konuşmasına rağmen onun arkadaşlığından ne kadar keyif aldım.

Her ikisini de dört gözle bekliyordum ve iki haftadır ilk kez gelmediğinde hayal kırıklığına uğramıştım. Endişelenmişim.

Ve onu ne kadar özlediğimi.

Ancak fiziksel olarak bitkin ve duygusal olarak ham olsam bile, kelimelerim dikkatle ölçülmüştü.

Eski alışkanlıklar.

"İnan bana, bundan hiç memnun değildim," dedi. Ayaklarımı ateşten uzaklaştırmaya çalıştığımda onları yerine koydu ve devam etti. "Başa çıkmam gereken bir şey çıktı."

Mutlu değildi.

Bu onun da beni özlediği anlamına mı geliyor? "Sen..." Sözümlü kesmeden önce

başladım. "Ne yaptım?"

Yine korktum. Korkağın tekiydim. "Hallettin mi?"

"Evet, ama çok uzun sürdü. Uğrayacaktım ama eve geldiğimde ışıkların kapalıydı."

"Erken yattım." Ayaklarımı tekrar hareket ettirmeye çalıştım ama onları yerinde tuttu.

"Sanırım işe yaradı," dedi sözlerimi yanlış anlayarak.

Bırakabilirdim ama cesaretimi toplayıp "Sen gelmeyince yatmaya gideyim bari dedim" diye düzelttim.

Hâlâ korkakça davrandığımdan, ne demek istediğimin çok belirsiz olduğundan endişelendim.

Ama tutuşunun sıkılaşması bana daha fazla bir şey söylememe gerek kalmadan anladığını gösterdi.

Ki bu iyiydi. Zaten çok fazla şey söylemişim.

Bir kez daha ayaklarımı ateşten çekmeye çalıştım ama o beni sıkıca tuttu.

Ona soru sormadan, "Kabus mu?" diye sordu.

Ona baktım ve keskin bir nefes aldım.

Benim yüzüm yukarı dönük, onunki aşağı dönüktü ve birbirimize yakındık. Sıcak nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Duman kokusunu alabiliyordum. Vücudu etrafımda gerilirken bakışlarının ağızıma nasıl düştüğünü görebiliyordum.

"Hafıza," diye cevap verdim usulca, dilim dudaklarım olan Sahra Çölü'nü nemlendirmek için dışarı fırladı. "Ama evet. Kabus."

"Daha iyi hissediyor musun?" diye gürledi, hâlâ ağızımı izliyordu.

Ben de öyle yaptım. Özenli akşam yemekleri, arkadaşlık ve kahkahalar sayesinde kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissettim. Tekrar hissetmeyi umduğumdan daha iyi.

En azından çok, çok, çok uzun yıllar boyunca.

Ward sayesinde oldu. Yemek pişiren, temizlik yapan, çok fazla soru soran ve beni güldüren düşünceli, çekici, belalı motorcu.

Başımı salladım ama bunu boynumu eğerek yaptım. Ona doğru eğildim. Dudaklarım onunkilere değecek kadar gerildim.

Hafifçe. Sadece

bir sıyrık.

Ben geri çekilince Ward da onu takip etti. "Bana anlatmak ister misin?" diye sormadan önce dudakları benimkileri sıyırdı.

Bu sefer ağzımı tamamen onunkine bastırdım ama sadece bir saniyeliğine.
"Hayır."

Göğsümde kelebekler patladı. Göğüslerimde. Seksim.

Baş dönmesi damarlarımda fokurduyor, bu coşku beni uçup gidecekmişim gibi hissettiriyordu.

Bir öpücük daha, bu sefer Ward'ın ağzı benimkinin köşesiyle alay ediyordu.
"Bana durmamı söyle, komşu."

O kadar sert ve kesin bir emirdi ki neredeyse itaat edecektim.

Neredeyse.

Ama ben istemedim. Azıcık bile.

Nefesleri kesik kesik geliyor, tutuşu sıkılaşıyordu. Bir
vuruş.

İki.

Lanet olsun.

BÖLÜM 14

SONUNDA

MAC

MANİDEN KIVRILAN WARD, beni kalçasından kucağının ortasına kaydırmak için y an l a r ı m d a k i tutuşunu kullandı. Sertleşmiş aleti kıcıma bastırdı. Dudaklarım aralandı, onu hissettiğimde nefesim kesildi. Tepki olarak sarsıldığında, uzun boyunun diğer uyluğundan aşağı uzandığını fark ettim.

Lanet olsun, bu gerçek olamaz.

Ayaklarımı bacağından yukarı kaldırmama izin vermemesine şaşmamalı. Dizlerinin üzerindeyken bile, muhtemelen tehlikeli bir şekilde ona dokunmaya yakındım.

Elini saçlarımın arasına sokarak başımın arkasını kavradı ve beni yerimde tuttu. Alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve serbest bırakmak için yavaşça sürükledi. "Söyle, Mac. Bana durmamı söyle."

Sessiz kaldım.

"Lanet olası inatçı kadın," diye homurdandı.

Ve sonra beni öptü.

Bir sıyrık değil. Hızlı bir dokunuş değil. Alaycı bir fırça değil.

Ağzımı aldı, dili hissetmek, tatmak ve hükmetmek için içeri girdi. Öpüşünde çok fazla aciliyet vardı. Çok fazla ihtiyaç ve arzu. Aldığım kadar iyi verdiğimde, dilim onunkiyle dans ederken benimkinde de yankılandı. Daha fazlası için savaşıyordum.

Talep ediyorum.

Ben Ward.

Ward'ı öpüyorum.

Öpüşmüyorum.

Beni öpüyor.

Gerçeküstüydü. Ama aynı zamanda.

Sonunda.

Tüm mantık, şüpheler ve akıl, kafamı dolduran puslu şehvetin içinde kayboldu. Kalçalarımı sıktım, huzursuzca yer değiştirdim ve umutsuzca ihtiyaç duyduğum sürtünmeyi elde etmeye çalıştım.

Onu bulamayınca üzerine binmek için hareket ettim ve garip açımınla geriye doğru düşecektim.

"Dikkatli ol bebeğim," diye mırıldandı, ağzını ağzıma geri vermeden önce bir bacağıma sallamama yardım etti.

Ama o an bozulmuştu. Onu mahvetmiştim.

Çünkü yeni pozisyonda karnımın şişliğini sert karın kaslarında hissedebiliyordu. Bu konuda kaba davranmazdı. Ne de olsa o Ward'dı. Ama hamile olduğumu açıkça hatırlatmak onun şaşkınlığını gidermeye yetecekti.

Hazırlandım, donmasını bekledim. Geri çekilmesini. Neden durmamız gerektiğine dair düşünceli bir bahane uydurmasını.

O yapmadı.

Beni daha sert öptü. Bir eliyle boynumun yan tarafını kavrarken, diğer eli aşağıya doğru kayıyor, kalçamı kavramaya giderken göğsümdeki kıvrımla alay ediyordu. Kaskatı kesildiğimde, "Kafanı topla, Mac" diye homurdanacak kadar uzun süre ağzını ayırdı.

Öpücüğü ve sözleri yeterince şey anlatıyordu ama daha bitirmemişti. Çaresizce istediğim güvenceyi daha fazla vererek kalçalarını kaldırdı. Ağzımın içine doğru inerken sertliği göbeğime baskı yapıyordu.

Sanki doyamıyormuş gibi.

Sanki daha fazlasını istiyordu.

İhtiyacım vardı.

Kalçamı bıraktı ve sert elini tekrar yukarı kaldırarak pijama gömleğimin altına doğru ilerledi. Çıplak göğsümü avuçladı, usta parmaklarıyla meme ucumu yuvarladı. Yavaşça çekti. Etrafında gezindi.

Alaycı, zar zor okşama ile bana eziyet etti.

Emrini *görmezden* gelmek ve kafamda şüpheler ve güvensizliklerle kalmak istesem bile - ki istemedim - yapamazdım. Bana izin vermedi. Tek odaklanabildiğim şey o olana kadar beni öptü ve dokundu. Tükenmiştim.

Ateşten daha sıcak yanana kadar vücudumda ustaca çalıştı.

Ellerim omuzlarından aşağı kaydı. Göğsünde. Karın kaslarının çıkıntıları. Onu kendime daha sıkı çekmek için nâfile bir çabayla kot pantolonunun kemerini kavradım. Parmak uçlarım içeri kaydı, kesilmiş, kaba saçlarını hissettim.

Daha fazlasını hissetmek istedim.

Ama düğmeyi açmaya çalıştığımda elleri bileklerime gitti ve beni durdurdu.

Bu öpücükten uzaklaştım ve kafamın karışıklığını dile getirecek kadar beynimi çalıştırmaya çalıştım.

"Seni sikmeyeceğim," dedi.

Tabii ki değil.

Ne düşünüyordum ki ben?

Ne halt ediyorum ben?

Buharlaştan tüm endişeler aniden yeniden ortaya çıktı, eskisinden daha yoğun ve daha acı verici bir şekilde.

Mahcup, hayal kırıklığına uğramış ve utanç verici bir şekilde tahrik olmuş bir halde kendimi tekrar ateşin içine atmadan ondan kaçmaya çalıştım.

Bileklerimi kırılmaz kelepçeler gibi kavıyor, parmakları içime giriyordu.

"Bu gece seni sikmeyeceğim."

Evet, doğru, tabii.

Ellerimi sertleşmiş aletine götürmek için tutuşunu kullandı, sıkılmış dişlerinin arasından sertçe nefes verirken sıkıca bastırdı. "Seni ilk kez dışarı çıkarmıyorum. Ben sigara içerken bunu yapmam."

Tüm bunların ne kadar uygunsuz olduğunu fark ettiğimde içimi bir utanç kapladı. Esrarını görmüştüm. Tek bildiğim, uçurtma gibi uçuyordu ve ben onun bu halinden faydalanmıştım.

Öncesi kabus değildi.

Bu bir kabus.

Loş ışıkta bile giderek artan korkumu okuyabiliyormuş gibi devam etti. "Kafam iyi değil, Mac. Sen gelmeden önce sadece yarım içki içtim ve zar zor bir fırt çektim. Geldiğine de çok sevindim. Geleceğini umarak kapıyı açık bıraktım. Ama seni aldığımda, *sonunda* seni hissettiğimde, hiçbir duyumun körelmesini istemiyorum. Azıcık bile. Anladın mı?"

Yapmadım. Hem de hiç.

Ama yine de başımı salladım. Sadece oradan çıkmak ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyordum.

Belki tekrar taşınırım.

Bermuda'nın içinde kaybolabileceğim güzel bir üçgeni olduğunu duymuştum.

Ward beni onun üzerinden kaldırdığında ego çöküşüm felaketten tamamen yıkıcıya dönüştü.

Tamam, elbette gitmek istiyordum. Ürkütücü ayıların ve çok fazla dantelin güvenliğine kaçabilmek için ayakta durmaya *çalışıyordum*.

Ama gitmemi istemesini istemedim.

Hiç mantıklı değildi, ama fevri tepkiler nadiren mantıklı olurdu.

Ben utanç ve azgınlık içinde sızışamadan vücudum döndü ve tekrar onun kucağındaydım. Bu sefer sırtım Ward'ın önüne dönüktü.

"Bu gece seni sikmeyeceğim," diye gürledi kulağıma, duymak istemediğim bir hatırlatmaydı bu, "ama seni parmaklarıma boşaltmadan gitmene izin vereceğimi sanıyorsan, aklını kaçırmışsın demektir."

Bu mu?

Bunu duyduğuma sevindim.

Elleri üstümün altına kayarken dudakları, dişleri ve dili boynumu okşadı. Aynı anda her iki göğsümde de çalışıyor, biri yumuşak ve hafifken diğeri çimdikleyen ve fiskeleyen becerikli parmaklarını değiştiriyordu. Çıldırırtıcı bir ritimdi bu, duyular karışıkça beni diken üstünde tutuyordu, ta ki ben bunalana, aşırı hassaslaşana, aşırı uyarılana ve aşırı azgınlığa kadar.

Gerçek bir kelime değildi ama bu hissetmemi engellemedi.

Kalçalarımı sıkmaya çalıştım, temas istiyordum. Sürtünme. Baskıyı hafifletecek herhangi bir şey. Ama Ward bacaklarımı açmadan önce onunkilerin üzerinden geçirdi ve beni rahatlatmaktan mahrum bıraktı.

Avuçlarından biri şişmiş karnımı yumuşattığında, çoktan umursamayacak kadar bitmişim. Kısa, sisli bir düşünce vardı. Küçük bir panik parlaması. Ama şehvetin içine sızamadan Ward'ın sert siki kıcıma girdi - beni çekici bulduğunun fiziksel kanıtı.

Hamileliğimin çekici, seksi ya da daha kötüsü itici olmadığını.

Eli, ona en çok ihtiyaç duyduğum yeri atlayarak uyluğumu sıyırmadan önce dizime gitti.

Daha

yakın.

Daha

yakın.

Daha

yakın.

Sonra o pislik elini kaldırıp meme ucumla oynamaya başladı. Çılgılık atmak istedim. Ağlamak. Yalvarmak. Tehdit etmek, sakatlamak, bıçaklamak.

Özellikle de bunu tekrar

yaptığında. Ve tekrar.

"Söyle," diye emretti.

Ne söylememi istediğinden emin değildim. Eğer ona durmasını söylememi istiyorsa, uzun süre bekleyecekti.

Kendimi zorladım ve aklıma gelen tek kelimeyi mırıldandım. "Lütfen."

"Lütfen *kim?*" diye sordu.

"Lütfen, Ward."

"Siktir, evet."

Gereksizdi ama Ward parmağını ağzına götürdü ve avucuna tükürmeden önce ıslattı. İğrenç olmalıydı. Anında moral bozucu olmalıydı.

İkisi de değildi.

Bu görüntü içime yeni bir ıslaklık hücumu göndermeye yetti. Uyku şortumu kenara ittiğinde bulduğu ıslaklık ve onun için zaten ne kadar sıırılsıklam olduğumu hissetti.

Daha fazla alay bekliyordum. Daha fazla eziyet.

Ama temas anında bir küfür savurdu ve tek başına kaldı. Sanki zevk alan kendisiymiş gibi. Sanki huzurlu sessizliği kesen onun çaresiz inlemeleriydi. Orta parmağının pedi klitorisimi sıkı dairelerle okşadı, bacaklarımı titretti ve kalçalarımı dalgalandırdı.

Kışkırttığı uyarılma tehlikeli bir şekilde patlamaya yaklaştı. Ama Ward'un işi bitmemişti.

Kalın parmağını aşağı kaydırarak sert ve hızlı bir şekilde içimi doldurdu. İçimde inanılmaz bir şeyi okşayarak, avucunun topuğunu klitorisime sürtmek için kullandı. Bu çok fazlaydı. Çok güçlüydü. Çok yoğundu.

Yer değiştirmeye çalıştım ama pozisyonumuzu beni vücuduna sabitlemek için kullandı. Karşı koymaya çalıştım ama ısrarcıydı. Bacaklarımı kapatmaya çalıştım ama bu sadece elini olduğu yere hapsetti.

Olmasını istediği yerde.

Nefes alışım zorlaştı, her nefes alışım keskin ve her nefes verişim titrekti. Kafamdaki düşünceler, saçma sapan bir bulanıklığa dönüşene kadar hızlandı. Karnımın alt kısmında gerginlik artarken, varlığımın her zerresinde coşkunun sarsıntıları hissediliyordu.

Ve sonra paramparça

oldum. Tamamen.

Artık ondan kaçmıyor, kalçalarımı sallıyor ve üzerime akan mutluluğu kovalıyordum. Bir milyon yıl -ya da birkaç saniye- sonra, sınırlarımı zıplatan hoş artçı şoklar bırakarak kayboldu.

Ama Ward durmadı. Bu yeterli değildi. Devam etti, bu artçı sarsıntıları daha fazlasına dönüştürdü. Onları daha yükseğe çıkardı. Daha hızlı. Benim ikinci

Orgazm bir anda ortaya çıktı ama daha az güçlü değildi. Ve benden her damlasını aldı. Hepsini talep ediyordu.

Her şeyi.

Onun şefkatli, durgun okşaması bile fazla geldiğinde, Ward serbest kaldı ve ateş ve ben gibi kokan bir elle çenemi kavradı. Başımı çevirdi, ağızma serbestçe erişebilmesi için boynumu eğdi.

Nefesim kesilene, ciğerlerim yanana kadar aldı, aldı, aldı. Ağızını çekti ve ben yutkunarak hava aldım.

Ve gerildi.

Ne halt ettim ben?

Daha da önemlisi, bunu bir daha ne zaman yapabilirim?

BÖLÜM 15

SEN NE DERSEN DE.

MAC

(Ne kadar mükemmel olursa olsun, onu ne kadar seversem seveyim ya da ne kadar çok istersem isteyeyim, bir erkekle hiçbir şeye BAŞLAMAMALIYDIM.

Onunla yemek yememe izin verdiğim için başıma gelen bu. Ve sonra Onunla takıl. Ve sonra onu tanımaya. Pervasızca davrandığımı biliyordum.

Ward'inki gibi bir itiraz kaygan bir yokuş ve ben çığ gibi dibe düştüm.

Hayatım zaten... en hafif tabiriyle karmaşıktı. Ya da düpedüz yalan söylemek çünkü bundan çok daha fazlasıydı.

Yine de oradaydım, durumu daha da kötüleştiriyordum. Garipleştiriyordum. Biz komşuyduk. Hamile olduğumdan bahsetmiyorum bile, Tanrı aşkına.

Kıçımı tekrar kalçasına doğru kaydırırken aniden "Renklere karar verdin mi?" diye sordu.

Konuşmanın aniden değişmesi beni kırbaçlamakla tehdit etti. "Ne?"

"Evinizdeki boya şeritleri. Karar verdin mi?"

Az önce parmağını içime sokmuş bir adamdan gelen çok zararsız bir soruydu.

"Yine kafanın içinde olduğunu biliyorum bebeğim. Az önce yaptığımız her şeyi parçaladığını biliyorsun. Kıçını kaldırıp gitmek ve evinde saklanmak istediğini biliyorum. Bunların hiçbirine izin vermeyeceğim. Ama seni zorlamayacağım da. Bu gece uyumadan önce parmağında amının kokusu varken sikimi okşayacağımı söyleyerek seni korkutmak yerine, daha güvenli konulara giriyorum."

Elimde değildi.

Gülümsedim. Damarlarımda ahlaksız bir ateş vardı ve göğsümde alarm çalıyordu ama yine de gülümsedim.

"Ama az önce bana *şunu* söyledin..."

"Anlambilim." Kolunu göbeğime doladı, böylece o kapüşonunu silkelerken ben koşamadım. Üzerime geçirerek, "Boya mı?" diye sordu.

İçimi çektim. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Boya ile.

Ev.

Benim

hayatım

.

Sen.

"Resim yapmama gerek yok. Yapacak milyarlarca daha önemli işim var ve hatta-"

Neredeyse evin benim olmadığını söyleyecekken kendimi yakaladım. O zaman ihmal yoluyla da olsa yalan söylediğimi anlayacaktı. Midemi oyan suçluluk duygusuna rağmen, yine de bu konuya girmek istemedim.

Hızlı düşünerek sözümü şöyle bitirdim: "O kadar kötü. Yatak odasındaki ürkütücü ayları temizlediğim için şimdi milyon kat daha iyi."

"Yatak odasında mı?"

"En az yüz tane. Ben hareket ettikçe beni takip eden boncuk gözlü minik figürler." Abartılı bir ürperti verdim ve Ward ereksiyonu sarsılırken boğuk bir homurtu çıkardı.

Oops.

Ama aynı

zamanda...

Değil.

Bana potansiyel renkler, yapışkan not fikirlerim ve başka neler düşündüğüm hakkında daha fazla soru sordu.

Cevap verdiğimde, o huzursuzluk geri döndü. Geç olmuştu. Doymuş ve bitkin düşmüştüm. Yine de içeri girip oturma odasını kolayca yeniden düzenleyebilirdim.

Eski mobilya sağlam ve uzun ömürlü olduğu için fiziksel olarak kolay değildi. Ama bu görevi Ward'a devredebilirdim. Tercihen gömleksiz bir Ward.

"Benim sorunum ne anlamıyorum," dedim, şehvetten değil huzursuzluktan bahsediyordum. Buna neyin sebep olduğunu biliyordum - hormonların ve Ward'ın birleşimi.

"Yuva yapıyorsun."

"Ne?"

"Pek çok hamile kadın organize olma ve hazırlanma dürtüsüne kapılıyor-"

"Yuva yapmanın ne olduğunu biliyorum." Sesim, hamile bir kadına hamilelik içgüdüsünden bahsettiği için öfke doluydu.

Gerçi doğruyu söylemek gerekirse, bunun ne olduğunu fark etmemiştim. Ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Gözlerimi ona çevirdim. "Sadece bildiğine şaşırdım."

Ülkenin dört bir yanına dağılmış çok sayıda mini badass Wards var mı? Kıta mı? Dünya mı?

Oh, tabi. Bu gece yeterince gergin geçmedi. Karışıma bir de mantıksız kıskançlık ekleyelim.

Başparmağını dudaklarıma bastırana kadar kaşlarımın çatıldığını fark etmemiştim. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi ağzı ukala bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Sanki benim çocukça ve saçma tepkimi beğenmiş gibi.

"Dostum Nox'un karısı hamile. Evlerini düzenlediğini ve yeniden düzenlediğini söyledi."

Bunda bir dayanışma vardı. "Güzel. Aklını kaçıran bir tek ben değilim."

"Hayır, bu işin doğasında var gibi görünüyor."

Şakacı bir şekilde göğsüne vurdum. "Kaç aylık?" Omzunu kaldırdı.

"Ne içiyor?" Başka bir omuz kaldırma.

"Ya en kötü arkadaş sensin ya da Nox diye biri yok ve sen yalan söylemekte kötüsün. Tıpkı farklı bir okula gittiği ve Kanada'da yaşadığı için tanımadığım kız arkadaşın gibi."

"Ve bir şurup şişesi mi?" diye benim için tamamladı. "Aynen öyle."

"Nox benim dostum, karısı değil. İşini eve Gus'a getirmiyor, onu da işe getirmiyor."

Neredeyse bilgilerimi Gus'a iletmesini isteyecektim, çünkü konuşacak başka bir bekleyen kadının olması ya da en azından onunla konuşma seçeneğinin olması güzel olurdu. Ama muhtemelen yeterince işi vardı.

Ve ben de pek iyi bir arkadaş sayılmazdım. "Birlikte mi çalışıyorsunuz?" Onun yerine ben sordum.

"Zaman zaman çakışan benzer işletmeler."

Ağzımı açtım, alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırmadan önce tekrar kapattım. Tereddütle, öğrenmek için can attığım soruyu sordum.

"Ne tür bir iş?" "Özel güvenlik." *İyi. Bu beklenmedik bir şeydi. Ve can sıkıcıydı.*

Verdiği cevap muğlaktı - ki bu gayet normaldi çünkü benim sorum da muğlaktı. Daha fazlası olduğu hissine kapıldım.

Sadece bilmek istediğimden emin değildim. Onu öpmüştüm. Beni boşaltmıştı.

Yine de onu tanımak çok samimi görünen bir şeydi.

Cesur davranarak -ya da en azından öyleymişim gibi yaparak- "Bu gece çok uzun süren iş neydi?" diye sordum.

"Bazen bir iş müşteriler için özel dedektiflik yapmayı gerektirir. Bir ay kadar önce bir adamın karısını aldattığına dair kanıt toplamaya başladık. Kadın onu terk etti. Bulgularımızı avukatına gönderdik. Her şeyin ayarlandığını düşündük. Daha sonra karısından bir telefon geldi ve adama geri döndüğünü ve belgeleri sızdırmadığımızdan emin olmak istediğini söyledi."

"Onu geri dönmeye zorladı mı?"

"Biz de bunun için endişelendik. Evlerine gittik ve onlarla ayrı ayrı konuştuk. Adam değiştiğini iddia ediyor. Kız da aynı şeyi söyledi."

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye bağırdım göğsüne vurarak.

"Sakin ol, katil." Ellerimi kapattı ve avuç içlerimi göğsüne doğru itti. "Bunu biliyoruz."

"Özür dilerim. Söylenenleri ve uyarı işaretlerini algılamak üzere eğitildim ama ben bile bunları gözden kaçırmanın ne kadar kolay olduğunu biliyorum."

"Neden geri döndüğüne dair hiçbir fikrim yok. Herif tam bir baş belası ve özgür kalma şansı vardı. Ama kabul etmedi ve yapabileceğimiz bir şey yoktu. Onu gitmeye zorlayamayız." Sesinde küçümseme ya da kınama yoktu. Acıma vardı.

Çok fazla acıma.

Bir süre oturduk, kendi düşüncelerimizde kaybolduk.

Bir esnemeyle Ward'a baktım. "Yatağa gitmem gerek."

"Evet." Kabul etmesine rağmen bana daha sıkı sarıldı. Tutuşunu gevşettiğinde, bu yavaş ve isteksizdi.

Ayağa kalktım ve kapüşonunu çıkarmak üzereydim ama bana fırsat vermedi. Elimi tuttu ve beni arka kapıya doğru götürdü, ki bu benim mücadele edemeyeceğim kadar yorgun olduğum bir tatlıydı.

Sadece keyif aldım.

İçeri adımımı attığımda ayak parmaklarımın ucuna bastım ve onu aşağı çekmek için gömleğini kavramak zorunda kaldım, böylece dudaklarımı hafifçe yanağına bastırabildim. "Her şey için teşekkürler. Kendimi daha iyi hissetmemi sağladın."

"Ne zaman istersen." Kolu etrafımı sardı, iri eli kıcımı avuçlamak için aşağı uzandı ve beni ayak parmaklarımın üzerine geri götüren sıkı bir tutuşla kavradı. Beni öptüğünde hiçbir şey hafif değildi. Talepkâr ve açgözlüydü. Beni serbest bıraktı ama tekrar sertleştiğini hissedebilmem için bana doğru bastırmadan önce değil.

Ya da hala.

"Ve her zaman demek istiyorum." Geri adım attı ve başını kapıya doğru eğdi. "Onu kilitle ve alarımını sıfırla."

Onu içeri çekme arzusuyla, akıllıca olanı yaptım.

Kapıyı suratına kapattım.

Kıkırdamasını ve botlarının betonda çıkardığı sesi duydum. O daha fazla uzaklaşmadan kapıyı açtım ve endişeli bakışları bana yöneldi.

"Kapüşonun." Söylemeye niyetlendiğim şey bu değildi. Bunu neden söylediğimden bile emin değildim çünkü onu geri vermek istemediğimden emindim. Büyük boy ve rahattı, yumuşak kumaşı neredeyse dizlerime kadar sarkıyordu.

"Sonra alırım."

"Bu bir daha olamaz" demeden önce çenemi kaldırdım. Onun sessizliği üzerine devam ettim. "Eğlenceliydi. Eğlenceden de öte. Ve gelmeme izin verdiğin için minnettarım... yani. Gelmeme izin verdiğin için minnettarım. Ben de sana minnettarım... Bilirsin. Ama demek istediğim, bunu bir daha yapamayız. Hiçbirini. Artık akşam yemeği yok. Takılmak yok. Ve kesinlikle öpüşmek ya da... başka şeyler yok."

Bir süre bana baktı. Ve

sonra bir tane daha.

Eğer başka biri olsaydı, sinirlenmiş olmasından ve benim bir horoz, bir namuslu ve incellerin kadınlara taktığı diğer tüm çelişkili isimler olduğumu bağırarak üzere olmasından endişelenirdim.

Ama o Ward'dı, bu yüzden başını arkaya attı ve o dolgun, kolay kahkahasını attı. "Siktir, çok tatlısın."

"Ciddiyim."

"Sen nasıl istersen, komşu."

Sözleri bir anlaşmadan çok bir meydan okuma gibiydi. Ve daha çok bir meydan okuma gibiydi.

BÖLÜM 16

**ATIŞTIRMALIKLARIN GÜCÜNÜ ASLA
KÜÇÜMSEMEYİN**

HOLLYWOOD

"Y BAŞKA BİR AŞÇILIK DERSİ İÇİN ERKEN Mİ GELDİN?"

Kulüp binasındaki barda otururken, odağımı İsveçlilere bakmak için *House'un* bir bölümünü izledim.

"Hayır, bugün olmaz." "Şimdiden pes mi ettin?"

"Asla bir yarışma olmadı. Aşçılık egonuzu olduğundan daha fazla şişirmek istemem ama hepimiz en iyi şefin siz olduğunuzu biliyoruz."

Kendini beğenmiş gülümsemesine karşı koymaya bile çalışmadı. "Doğru, ama benim bahsettiğim bu değil. Piliçten vaz mı geçtin?"

Mac'in kollarımda olduğunu hatırlamak bile ereksiyonla mücadele etmem için yeterliydi. Eğer kendimi onun nasıl hissettiğini düşünmeye bırakırsam.

Tadı nasıldı?

Parmağımın üzerine nasıl boşaldığını ve daha fazlası için nasıl sürdüğünü.

Kontrolüm iyiydi ama bir süper kahraman değildim. Her türlü trafik kuralını çiğnemem gerekse bile en kısa sürede onun evinde olurdum.

Ama bu, istediğini iddia ettiği şeye aykırı olurdu.

Bu yüzden İsveçlilere "Siktir et, hayır. Ama bana başka yemek yok dedi."

"Ve sen dinliyor musun?"

"Sikeyim hayır," diye

tekrarladım.

Bana göre, onun sağlıklı ama tatsız donmuş yemekleriyle geçireceği bir ya da iki gün, benim yemeklerimi özlemesi için yeterli olacaktı. Eğer öpmek ya da dokunmak istemezse -ya da onunkilerin arasındaki cennetin tadına bakmak için dizlerimin üzerine çökmeme izin vermezse- bununla başa çıkabilirdim. Ama onunla takılmaktan vazgeçmeyecektim. Hayatta olmaz. Bu geceyi ona verirdim.

Ya da *dene*.

Olmam gerekenden çok önce kulüp binasında olmamın nedeni bu denemeydi. Eğer bütün gün evimde kalmak zorunda olsaydım... Evet, hiçbir şekilde dayanamazdım.

"Güzel," dedi Swedes sert bir baş hareketiyle. "Bir kadını mutlu etmenin yolu iyi yemektir. Ve atıştırma ile. İyi bir atıştırmanın önemini göz ardı etmeyin."

Patlamış mısıra bayılırdı.

Ona bakkaldan atıştırma almak istemedim. Mac hazır şeyler alabilecek kapasitedeydi. Kendisi yapmak farklı bir hikayeydi ve bunu denemek onu strese sokardı.

"Hiç atıştırma tarifin var mı?" Ben sordum.

İsveçlilerin düşünmesine bile gerek yoktu.

"Humus." "Bunu marketten alamaz mıyım?"

Bana dünyanın en aptalca sorusunu sormuşum gibi baktı. "Baharat sever mi?"

"Evet."

"Hadi, onun için siyah zeytin ve jalapeño humusumdan bir parti yapacağım. Övgüyü sen alabilirsin."

Ophelia odasına giderken bize el sallamak için kafasını içeri uzatmadan önce ön kapı açıldı ve kapandı.

Mayhem toplantılarından önce, her zaman sadece kardeşler ve potansiyel müşterilerle akşam yemeğine otururduk. Bizim aile yemeği versiyonumuz.

Yemeğe katılan tek kadındı ama bu tek seferlik bir şeydi. Yaşlı hanımefendiliğe terfi etmek isteyen bazı tavşanların aksine, bir daha asla içeri girmeye çalışmadı.

Biramın kalanını da içtikten sonra ayağa kalktım ve parmağımı İsveçlilere doğru kaldırdım - ama genelde ona kaldırdığım parmağımı değil. "Bana bir dakika ver."

O'yu koridorda takip ettim ve Yargıç'ın odasına girmeden hemen önce onu yakaladım.

Bana gülümsedi ama "Ne oldu?" diye sormadan önce bile yüzünde maskesiz bir merak ifadesi vardı.

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için omzumun üzerinden bakarken sesimi alçak tuttum. "Hızlı geri dönüşü olan bir test yeri önerin var mı?"

Ophelia bu soruyu hiç umursamadı. İfadesi boştu, ses tonu tamamen işle ilgiliydi. "Bir şeyin semptomlarını mı yaşıyorsunuz? Yanma, ağrılı idrara çıkma, ağrılar-"

Sözlerinin çizdiği korkunç tablodan saklanmak için aletim vücudumun içine girmeye çalışmadan önce, "İhtiyati tedbir," diye araya girdim.

Düzenli olarak test yaptırıyordum ve uzun zamandır kimseyle birlikte olmamıştım... Siktir.

Bir süre.

O kadar uzundu ki, sikim Mac'in mükemmelliğine yaklaştığı anda taşaklarımı patlatacağımdan korkmaya başlamıştım. Kalçalarını sallayıp kıcını bana yasladığında, lanet bir ergen gibi kot pantolonumun içine boşalmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım.

Her zaman lastik kullandığım için bir şeyim olduğunu düşünmemiştim. Ama Mac... Mac'ti.

Mac de hamileydi.

Bu riski alamazdım. Hayatta olmaz.

"Emin misin?" diye sordu yine yargılamadan.

"Olumlu." Kelime oyunuma sıırttım ama o sadece gözlerini devirdi. "Kötü ifadeler bir yana, sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum. Ve sonsuza kadar bekleyecek sabrım yok."

Bir an beni inceledi. "Mac hakkında mı?" İnkâr etme zahmetine girmedim ve çenemi kaldırdım.

O yine sessizdi. "Sen yetişkin bir adamsın. İşine karışmama ihtiyacın yok ama yine de yapıyorum. Ona dikkat et."

O haklıydı. Ona işimde ihtiyacım yoktu. Ve eğer başka biri olsaydı, ona siktir olup gitmesini söyledim.

Ama endişesi gerçektir ve yersiz de değildi. Mac çok şey atlatmıştı. Benim yanımda kendini daha yeni bırakmaya başlamıştı ve bu fazla bir şey değildi. Daha büyük bir gülümseme. Gerçek bir kahkaha.

Döllerini parmağımdan aşağı damlıyordu.

Onun duygularına odaklanabilmek için kendi duygularıyla savaşıyordum. Ama o beni aradıktan sonra, tüm bahisler kapandı. Ağırdan alıyordum ama yine de alıyordum.

Onu almak ve sadece seks için değil.

Kişisel tavsiyesi yerine getirilen Ophelia hemşire moduna geri döndü. "Ara sıra benimle birlikte klinikte gönüllü olarak çalışan doktorlardan biri, zengin züppelere ev ziyaretleri yapan şu lüks muayenelerden birini işletiyor. Tonla para ödedikleri için laboratuvarı Starbucks'ın kahve pişirmesinden daha hızlı sonuç veriyor." Kızın dudakları uçukladı. "Harika, şimdi kahve istiyorum." Neredeyse hemen,

kaşlarını çattı. "Neyse boş ver. Her neyse, seni araya sıkıştırıp sıkıştıramayacağını öğrenmek için ona ulaşacağım."

"Minnettarım." Bu kararla birlikte humus yapmayı öğrenmek için mutfağa yöneldim.

Ama bunu Mac'in yemesi için güvenli olup olmadığını araştırırken yaptım.

"BEVERLY HAKKINDA KONUŞALIM."

Masanın karşısındaki başkanına baktım. "Hills, Hills Cop mı yoksa Hills, 90210 mu? Çünkü Beverly adında bir kadın olmadığına adım gibi eminim. Yoksa karın İsveçlilerin tavuğu ince ince kesmek için kullandıkları bıçakla sikini keserdi."

Gündemimizi dolduran konular göz önüne alındığında, Mayhem toplantıları sırasında şaka yapmak uygunsuz, hatta hastalıklı bir davranıştı.

Yine de yaptım.

Eğer yapmasaydım, gördüğüm tüm çirkin şeyler beynime yerleşecekti. Ruhuma. Ne olduğunu anlamadan boğazıma dikenli tel gibi dolanacak ve beni aşağı çekecekti. Hepimizin bir şeye ihtiyacı vardı.

Şaka yaptım.

İsveçliler pişirdi.

Glitch sürekli ilerleyen ve güncellenen teknolojiyi inceledi.

Lash, Haze ve Scythe'in muhtemelen kendi bokları vardı, ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yargıç O'ya kafayı takmış.

Ve Jury... Kim bilebilirdi ki? Muhtemelen kendini daha iyi hissedene kadar bir köşede düşüncelere dalmıştır.

Yargıç'ın bakışları bana yöneldi ama içinde zehir yoktu. "Beverly, Mass, seni ağzı açık *Mass deliği*."

Telefonumdaki açık uygulamaya bakarken ona parmağımı gösterdim. "Beverly'de hiç işimiz yok."

"Artık var. Daha önce bir telefon geldi. Beth ve üç kızı. Kocas-üvey babası maddi olarak kötü davranıyor ve kontrolcüyümüş ama şimdi bunun en büyük kızına da bulaştığını düşünüyor."

Dişlerimi sıktım. Bu kadar sık olması bir yana, hiç olması bile. Kadınların bizim gibi orospu çocuklarından kurtulmak için

o.

İşin içinde çocuklar olduğu gerçeği.

Bira şişemden bir yudum aldım. Ya bu olacaktı ya da o şeyi silahlandıracaktım.

Odanın diğer ucunda. Eğer bunu duymanın kötü olduğunu düşündüysem, onların bunu yaşamasının yanında bu hiçbir şeydi. Travmalarına ortak olmak ve bu konuda küçük bir kaltak olmak hiçbir şeyi başaramazdı.

"Ne zaman?" Scythe sordu. Çocuklara karşı zaafı vardı. Hepimizin vardı ama onunki daha derindi.

Kendisi de çocukken aldığı yaralar gibi.

"Şu andan itibaren iki perşembe. Çoğunlukla evden çalışıyor ama her Perşembe şehre gitmek için T'ye biniyor ve saat 10'u geçene kadar kalıyor. Kızların önünde olay çıkarmasını istemiyor. Bizi beklemek için işten izin alacak ve çocukları okuldan ve kreşten uzak tutacak."

Glitch iPad'ine tıkladı. "Körlemesine gitmemek için o zamanı kazarak geçireceğim."

"Nereye inmek istediklerini söyledi mi?" Lash sordu.

Yargıç başını salladı. "Kocası ondan önce eve geldi ama Pazartesi tekrar arayacağını söyledi."

Umarım o da bunu yapanlardan biridir. Sık sık, çok sık.

-Ama yapmadılar. Elimizde değildi ama yine de kendimizi çaresiz hissediyorduk.

Ne olduğu sorusu, eğer izin verirsek geceleri uykumuzu kaçırabilir.

Nereye gittiklerini öğrenene kadar fazla bir şey yapamazdık. Yargıç, minibüsü hazırlamak ve monte edilmiş kutularla doldurmak gibi çoğu tahliye için geçerli olan genel görevleri dağıttı.

Toplantı sona ermeden önce önümüzdeki haftalar için MayCo çalışmalarımıza geçti. Hepimiz ana odaya akın ettik, Glitch kapıya doğru koşarken Judge O'yu aramaya başladı.

"Takılıyor musun, Hollywood? Buralarda olmadığın için viskinin tozunu almam gerekip gerekmediğini bilmek istiyorum." En yeni yamalı kardeş olan Haze, adaylık günlerinden beri bar görevinde olmaya alışkındı.

Dostça bir okşamadan daha sert ama yumruktan daha yumuşak bir şekilde sırtına vurdum.

Çok daha yumuşak değil ama yine de.

"Duymadın mı çaylak? Scythe ve Jury'nin getirmek istediği birkaç yeni aday da dahil olmak üzere bu gece kulüp binası tamamen dolu olacak. Sen değilsin.

Barmenlik. Tavşanlarla takılma ve o piçleri yere serme sırası sende."

Haze soğukkanlı davranmaya çalışıyordu ama poker suratı berbattı. Son zamanlarda benimki daha iyi değildi. Hepimiz Mac'ten bir ders alabiliriz.

Cep telefonumdan saati kontrol ettim, bir yandan da fikrini değiştirdiğine dair mesaj atıp atmadığına baktım. Bunu beklediğimden değil. Öyle olsa bile, inatçı kadın bunu asla kabul etmezdi. "Ama bir saat daha burada olmayacaklarına göre, eski günlerin hatırına bana bir bira getirmene izin vereceğim."

İkimiz de onunla dalga geçtiğimi biliyorduk ama Haze iyi bir çocuktı ve yine de yaptı. Her zamanki koltuğuma uzandım ve uzaktan kumandaya uzandım.

Kardeşlerimle vakit geçirmekten ne kadar hoşlansam da -özellikle de partiler söz konusu olduğunda- orada olmak istemiyordum. Mac'le birlikte olmak istiyordum.

Ya da Mac'te.

Eve gidersem ona istediğini iddia ettiği alanı vermeyecektim. Lanet bir sapık gibi arka bahçede pusuya yatar ya da bir psikopat gibi ön kapısından içeri girerdim.

İsveçli kanepede yerini aldı ve bana uzatmadan önce bir sigara yaktı. Başımı salladım. Aletimin hayal kırıklığına uğramasına rağmen Mac'le yatmıyordum, Beni çağırırsa bile. O'nun doktorundan temiz raporu alana kadar olmaz.

Ama bu, ikimiz de bayılana kadar onun amcığıyla ziyafet çekmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Tadını parmaklarımdan almıştım ama kaynağından almak istiyordum. Ve bunu aldığımda kafamın güzel olmasını istemiyordum.

Biramı sağardım ama hepsi bu kadardı.

Çünkü gerçekten o kadar acınacak haldeydim.

BÖLÜM 17

BANA YARDIM ET, KOMŞU.

MAC

IBUNU YAPABİLİR.

Bunu daha önce binlerce kez yaptım.

Ben kendi alanımın efendisiyim. I...

Bunu yapamam.

Yatakta uzanırken, elimi açılmış bacaklarımın arasına koymuştum. Denedim Sihirli değnek. Tavşan. Güzel gül.

Hiçbiri işe yaramadığında, manuel moda geçtim - parmağım klitorisimde. Ama ne kadar çok oynarsam, serbest kalmam o kadar zorlaşıyordu. Sırılsıklam olmuşum. Neredeyse ihtiyaçtan titriyordum. Çaresiz ve birikmiş. Çok yakındım ama kilometrelerce uzaktaydım.

Sanki hiç istemediğim halde kendime kenar yapıyordum. Anlaşmamın ne olduğunu bilmiyordum.

Aslında bu bir yalandı. Kimi suçlayacağımı çok iyi biliyordum.

Ward.

Hepsi onun suçuydu.

Onun yetenekli eliyle iki inanılmaz orgazm yaşadım ve mahvoldum.

Geçici olarak. Ben olsam tamir ederdim.

Bütün gecemi alsa bile.

Daha kararlı bir şekilde -ya da belki çaresizlikten çıldırmış bir şekilde- en sevdiğim tek elle okunan romantik kitaplardan bölümler okudum. Kadınlara yönelik filmlerden parçalar izledim, ancak bu hedefi ıskaladılar. Hatta rahatlayıp gözlerimi kapattım ve görmezden gelmek için çok çalıştığım adamı hayal etmeme izin verdim.

Beni öpmesi.

Bana dokunuyorsun.

Ne kadar kolay bir şekilde sikini serbest bırakabilir ve şortumu kenara itip beni avludaki kanepeye götürebilirdi.

Ama Ward'ı düşünmek her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Çünkü ellerim ve ben neyi sevdiğimi biliyorduk. Kendi vücuduma nasıl dokunacağımı biliyordum. Ama parmağım onun değildi.

Sinirli bir öfkeyle her şeyi çekmeceye tıktım, telefonumu şarja taktım ve uyumak için yuvarlandım.

Denemek

için.

Fırlattım.

Döndüm.

Sessiz, azgın bir öfke nöbeti içinde bacaklarımı tekmeledim.

Daha fazla karşı koyamadıktan sonra yataktan çıktım ve şifonyerimin üstünden Ward'ın kapüşonlu tişörtünü aldım. Bütün gün onu giymiştim -büyük boy bir adamın büyük boy kapüşonuna karşı zaafım vardı- ama bu sefer giydiğimde altında hiçbir şey yoktu.

Ward'un dışarıda olup olmadığından emin değildim. Hatta evde olduğundan bile emin değildim. Şaşırtıcı bir şekilde, artık gelmeyeceğimi söylediğimde beni dinlemişti.

Piç kurusu.

Fikrimi değiştiremeden aceleyle arka kapıdan çıktım. Yanan odun kokusu burnuma geldiğinde göğsüm titredi ama önceki gece kadar güçlü değildi.

Belki birinin şöminesidir. Ya da

çoktan yatmıştır.

Bakmaktan zarar gelmez.

Kapıma doğru döndüğümde, Ward açık çerçevede duruyordu.

"Kahretsin." Elimi hızla çarpan kalbimin üzerine bastırdım - gerçi irkilmem kısmen suçluydu. "Haneye tecavüz yasadışı değil mi?"

"Kırma falan yoktu," dedi ve çitin dışına sıkıca dikilmiş ayaklarına baktı. "Ve sanırım girdiğimi fark ederdim, komşu."

Her ne kadar zararsız olsa da, söyledikleri yanaklarımı ısıttı. Bu sıcaklık göğsüme kadar yayıldı ve ağzını kavislendiren sırıtışı gördüğümde daha da aşağı indi.

Ne dediğini çok iyi biliyordu.

Asılı ışıkların altındaki bahçesine girdiğimizde gülümsemesi solmuş, yerini endişeye bırakmıştı. Bana baktı. "Kapının çarptığını duydum. İyi misin?"

Kahretsin.

Planlarımda ona neden orada olduğumu söylemem gerektiğini fark edecek kadar ileri gitmemiştim. Aklımda, sadece iyi kısmı atlamıştık.

Ne diyeceğimi bilemedim ama bu her şeyi anlatıyordu.

Endişesi magma sıcaklığında eridi, bakışları bacaklarıma yöneldi.

Çıplak bacaklarıma.

"Kapüşonun altında ne var bebeğim?"

"Hiçbir şey," diye fısıldadım.

Göz açıp kapayıncaya kadar, Ward'ın dizini bacaklarımin arasına bastırıp onları ayırmasıyla uzun çitin önündeydim. Aramızda kopmaz bir manyetik bağ varmış gibi eli amıma gitti ve onu avuçladı.

Boynuma doğru bir küfür savurdu. "Ne yapıyordun sen?"

Hiçbir şeyi inkâr etmenin anlamı yoktu. Bunun kanıtının avucunu kapladığını hissedebiliyordu. "Gelmeye çalışıyorum."

"Yapamadın mı?"

Başımı hızla salladım, kalçalarım otomatik olarak sallanıyordu. Ona doğru itiyordum. Daha hızlı hareket ediyordu.

Ağzı benimkini kapladı, dili zorla içeri girdi. Önceki gece düşüncesizce olmuştu. Yavaştı. Eğlenceli. O bilinmeyen ve alışılmadık baş dönmesi ve baş döndürücü güç hissi, kalın parmağının doldurduğu kadar doldurdu beni.

O anda beni öpüşünde hiçbir yavaşlık ve gelişme yoktu. Tamamen ihtiyaç, çaresizlik ve tahakkümdü.

Beni sanki onun öpücüğüymüşüm gibi öptü.

Uzaklaştığında, parmağı klitorisimin etrafında dolaştı. İhtiyacım olan basınç ve hızda değil ama beni çıldırtmaya yetecek kadar. "Yardı mı ister misin, bebeğim?"

O zaman hızla başımı salladım, neredeyse bir bobblehead gibiydim.

Eli gitmişti ve bir an sonra o da gitmişti. Kendini bu kadar güvende ve etrafı sarılmış hissederken bu kadar savunmasız ve korunmasız hissetmek rahatsız ediciydi.

Ward önümde dizlerinin üzerine çökerken bakışlarım aşağıya kaydı. "Ne yapıyorsun?"

"Tadın dilime kalıcı olarak kazınana kadar amını yiyeceğim," diye mırıldandı ve kapüşonun eteklerini kaldırıp kalçalarımı kavrayarak yolumdan çekti.

Ya da belki beni yerimde tutmak için. Muhtemelen ikisi de.

Boşalmak istedim. Beni boşaltmasını istedim.

Ama eliyle. Ya da sikiyle. Üzerime çıkarak değil. Bu asla işe yaramazdı ve ben zaten çok fazla birikmişim. Vazgeçmeden önce kaç dakika daha alay ederse etsin dayanamazdım.

Benden.

Sarı saçlarını kavradım ve çekiştirdim ama geri çekilmedi. İnledi ve öne doğru kaydı, kısa saçları gerilmişti.

Oh kahretsin, bu çok ateşli. Neden seksi?

"Ward," diye başladım, dili yarığımı yalamak için dışarı fırladığında adı bir iniltiye dönüştü.

"Siktir, bir daha böyle söyle."

"Bekle," dedim, bunu neden istediğimi hatırlamaya çalışarak. Oh.

Evet.

"İstemiyorum... Yapamayız... Dengemi kaybedersem," diye geveledim.

Şurada.

Bu makul bir mazeret.

"Siktir, haklısın. Benim hatam." Ayağa kalkarak kalçalarımından tuttu ve beni evine doğru geri götürdü.

Bu daha kötüydü.

Dışarısı açık, eğlenceli ve daha az baskılıydı. İçerisi ise... gerçektir.

"Dışarıda," diye bağırdım.

Sadece dün gecenin tekrarını istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla?

Ben sert bir şeye çarpana kadar rotasını tekrar değiştirdi. Beni üzerine kaldırdığında çıplak kığımın avludaki masanın üzerinde olduğunu fark ettim.

"Ne yapıyorsun?" Kısmen soğuk olduğu için ama çoğunlukla hijyenik olmaktan uzak olduğu için tısladım.

"Yemek yiyorum." Beni en uç noktaya çekerken uzun, kaslı vücudu önümde katlandı. Öpücüğünde olduğu gibi, alay yoktu. Birikim yoktu. Ağzı beni kapladı ve yedi.

Sanki beni yutmak istiyordu. Sanki benim için aç kalmış gibiydi.

Yavaş ve mekanik değildi. Hafif ve ürkek değildi. Bir zorunluluk duygusuyla yapılmadı.

Ward amımı yaladı, ısırdı ve diliyle sikti çünkü bunu istiyordu.

Hayır.

Çünkü buna ihtiyacı vardı.

Oralla boşalacağımı sanmıyordum ama dili içime girdiğinde sırtım masaya çarptı. Bacaklarım onu karşılamak için daha geniş açıldı. Elim saçlarına gitti ve başını bana doğru tuttu.

Parmağı dilinin yerini aldı, bir tane daha eklemeyen önce beni doldurdu ve gerdi. "Elimin her tarafına boşaldığında," dedi, klitorisime fiske vurmak için durakladı, "onu sikimi okşamak için kullanacağım." Bir fiske daha. "Tıpkı dün gece yaptığım gibi."

Hay sikeyim.

Siktir, siktir, siktir.

Kulağa ne kadar ateşli gelse de, neden onun eline ihtiyaç duyduğunu merak ettim. Oradaydım. Neredeyse çıplak. Neden biz...

Ama bu düşünce -ve ardından gelen herhangi bir şüphe- tam olarak kök salmadan, dişleri klitorisimi sıyırdı ve dili onu yuvarladı. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Kalın parmakları gözlerimin geri dönmesine neden olan bir noktaya çarptığında, kendimi kaybetmişim.

Çünkü *sonunda* bulmuştum.

Bütün gece uğruna çalıştığım orgazm üzerime çöktü. Masanın üzerinde kıvrandım, beni zevk içinde boğmakla tehdit eden bitmek bilmeyen dalgalara doğru sürdüm.

Durgun bedenim seğirirken Ward'ın dokunuşu yumuşadı. Nefesim sığlaşmıştı. Ciğerlerimi doldurmak ve beynimin tekrar çalışmasını sağlamak için savaştım.

Ağzı ve eli kaybolmadan bir an önce bir fermuar sesi ağır sessizliği kesti. Parmağı yavaşça girip çıkarak içimi doldurdu ama bu önceki el değildi.

Ward tükürdü ve sonra yüksek sesle homurdandı, yüzünü tekrar amıma gömdüğünde ses boğuklaştı. Baskısı daha yumuşaktı, sanki aşırı hassas olduğumu ve zevkle acı arasındaki çizgide gidip geldiğimi biliyordu ama dili daha hızlı hareket ediyordu. İstekliydi.

Unhinged.

Omzu kalçamın altında zıpladı ve ne yaptığını anlamam bir anımı aldı.

Tıpkı söylediği gibi, Ward mastürbasyon yapmak için beni serbest bıraktı.

Aletini yumruklayışını ve uzunlamasına hareket ettirişini izlemek istiyordum. Onu ne kadar sıkı kavradığını bilmek istiyordum. Ne kadar sert olduğunu. Hangi hızı tercih ettiğini. Hayatım boyunca bir şeyi bu kadar kötü görmek istediğimden emin değildim. Ama uzaklaşmıyordum. Başımı kaldıramadım. Bilgi

Yaptığı şey ve hayal gücümün yarattığı görsel beni tamamen çözmeye yetti. Milyonlarca parçaya bölündüm, mahalleyi ayağa kaldıracak bir çılgılığı zar zor tuttum.

Ward bana sokulurken inledi, kolu daha hızlı okşuyordu. Wilder. Başını yana kaydırarak kalçamı ısırdı ve sert homurtuları aşırı hassas olan göbeğime yeni bir uyarılma dalgası ve artçı şoklar gönderdi.

"Keşke bunu yaparken seni izleyebilseydim."

"Tanrım, daha yeni boşaldım ve şimdiden beni sertleştiriyorsun." Arkasına yaslandı ve parmağını içimden çıkardı. Omuzlarımı buz gibi masadan kaldırdım ve tam zamanında aynı elini avucuyla ağzını silmek ve sonra yalamak için kullandığını gördüm.

Yala onu.

Beni iki orgazm boyunca yemişti ama bu onun için yeterli olmamıştı. Son damlasına kadar içmesi gerekiyordu.

Tekrar yere uzandım ve gözlerimi kapadım.

Bir gün.

Sürünerek geri dönmeden önce bir gün dayanabildim.

Gerçek anlamda sürünmediğim gerçeği beni daha iyi hissettirmedi çünkü sorsaydı kesinlikle sürünürdüm.

Başım büyük belada.

Loş ışık kesildi ve gözlerimi açtığımda onu, bir kolunu başımın iki yanına koymuş, üzerime eğilmiş halde buldum. "Masaya yapışıp donmadan önce seni ateşe götürmeliyim."

"Dili elektrik direğine yapışmış çocuk gibi olacağım, tek *farkı* daha kötü."

Ward kıkırdadı ve kemiksiz gövdemi kaldırdı.

Yolun geri kalanında ayakta durdum ve ona gülümsedim. "Geç oldu. Ben-"

"Humus aldım."

Sözleri beni tereddüte düşürdü çünkü çok rastgeleydi ve humusu cidden seviyordum. "Ne?"

"Siyah zeytin ve jalapeño. Folat, demir ve protein var. Squish için iyi."

Squish.

Squish dedi.

Hamileliğimi ya da bebeğimi ilk kez kabul etmiyordu elbette. Ama onlar için benim takma adımı ilk kez kullanıyordu ve onun derin sesinden bunu duymak kalbimin sıkışmasına ve görüşümün bulanıklaşmasına neden oldu.

"Ward-"

"Tadına bakana kadar bekle." İştahımı bana karşı kullandı ve beni ateşin yanına oturmaya yönlendirdi. Birkaç odun daha ekledikten sonra eğilip alnımdan öptü. "Geri geleceğim."

Konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde uzaklaşmasını izledim.

Pek çok erkek ve kadın, seks sonrası takılmayı gerektirmeyen bir tür karşılıksız anlaşmayı tercih eder.

Gelmek ve sonra

gitmek. Jizz ve sonra jet.

Boşalın ve sonra boşaltın.

Yükü boşaltın ve yola çıkın.

Ve önceki günün aksine, bir kabus yüzünden gelmemiştim.

Beni rahatlatmaya ya da dikkatimi dağıtmaya gerek yoktu.

Ama Ward sadece burada kalmamı istemedi, aynı zamanda bebeğim için sağlıklı besinlerle dolu bir atıştırma yememi de istedi.

Bütün bunları nereden bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Hatta ben bile bilmiyordum. Sadece lezzetli olduğu ve hamilelik için yasaklı yiyecekler listesinde olmadığı için yedim.

Bir dakika sonra Ward humus, bir paket mini kepekli pide ve sevdiğim çilekli margarita köpüklü sulardan biriyle döndü. Beni ayağa kaldırmadan önce kucak dolusu yiyecekleri küçük masanın üzerine bıraktı. Benim yerime geçerek beni kucağına oturttu ve kanepenin arkasına katlanmış olduğunu fark etmediğim bir battaniye kaptı.

"Geleceğimi biliyordun," diye suçladım. Ama bunu pideleri yerken yaptım.

"Umuyordum."

"Mm-hmm." Baharatlı, tuzlu, kremesi iyilik dilime çarptığında şüpheci mırıldanmam zevkli bir mırıltıya dönüştü. "Aman Tanrım, bu çok güzel. Markası ne?"

"Ev yapımı."

Ona bakmak için arkamı döndüm. "Bunu sen mi yaptın?" "Hayır, İsveç yaptı. Ama artık nasıl yapıldığını biliyorum."

"Önce kızarmış tavuk, sonra waffle ve şimdi de bu. Beni diğer tüm yemeklerden mahvedecek."

"Seni kulüp binasına götüreceğim, böylece bunu ona kendin söyleyebilirsin. Sana bir bakacak ve sanki özel aşçınmış gibi yemek gönderecek."

"Benim için sorun olmaz," dedim hanımefendiye yakışmayan bir ağız dolusu lafın ardından.

"Umarım bir dahaki sefere yemek için evime gelmenizde bir sakınca yoktur çünkü hava ateş yakmak için fazla soğuk olmaya başladı."

"Soğuk, ateş yakmak için en iyi zaman, değil mi?"

"Hasta olursan değil."

"Antarktika'da kış değil, sonbahar," diye belirttim.

"Fark etmez."

"Bir daha endişelenmene gerek yok çünkü bu tek seferlik bir şeydi." Ağızını açtı ama ben hemen "İki seferlik bir şey" diye düzelttim.

Bir gece önce olduğu gibi, "Sen nasıl istersen komşu," diye tekrarladı.

Kendini *beğenmiş* gülümsemesini ve bu gülümsemenin *hoşuma* gittiğini görmezden gelerek bir şeyler atıştırdım. "Baharatlı yemekleri severim."

"Biliyorum."

O biliyor.

Tabii ki öyle.

"Mide ekşimesi hariç."

Beni yana kaydırarak cebinden bir şey çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Antasitler.

"Biliyorum," diye

tekrarladı. *Sadece*

bilmekle kalmıyor.

Biliyor.

Ve başım sadece büyük belada

değil. Başım büyük belada.

BÖLÜM 18

OYUNCAK AYILAR HER ZAMAN IZLER

MAC

"**S**KAPINIZI KİLİTLEMEDEN BIRAKMAYIN," dedi Ward evime girerken.

Birlikte zaman geçirmeyi bırakmamız konusunda ısrar etmeme rağmen, beni görmezden geleceğini düşünmüştüm. Kahretsin, ben kendimi zaten görmezden gelmişim.

Bu yüzden onu Pazar günü gördüğüme şaşırmasam da bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.

"O zaman evime girmeyi bırak," diye karşılık verdim kanepedeki yerimden, sanki yemek saatinde kapıyı bilerek açmamışım gibi.

"Bana bir anahtar getir, komşu, ben de mecbur kalmayayım."

Anahtar mı?

Sanki az önce deliliğe benzer bir şey önermemiş gibi Ward çenemi kavradı ve ayrıık dudaklarımı öpmek için başımı eğdi. Bana lezzetli humustan küçük bir kap uzattı ve mutfığa doğru yürüdü, aşinalık ve rahatlıkla etrafta dolaştı.

Derinlere daldığımda merak ettiğim bir şeyi sordum. "Buraya daha önce gelmiş miydin?"

Ward kapı aralığına doğru geri çekildi, kaşları çatık bir şekilde bana baktı - muhtemelen şaka mı yaptığımı yoksa aklımı mı kaçırdığımı anlamaya çalışıyordu, çünkü benimle sık sık orada oluyordu. Muhtemelen çok sık.

"Ben taşınmadan önce," diye açıkladım.

"Hayır." Tek bir kelimeydi ama bir hurdalık köpeğinden daha fazla ısırik taşıyordu.

Huh. Tuhaf.

"Yerleşim planını nereden biliyordun?" İlk gün mutfığın tam olarak nerede olduğunu nasıl bildiğini düşünerek sordum.

"Benim evimle aynı. İçeri girseydiniz bunu anlardınız."

"Televizyonum burada," dedim, aptalca bir bahane olmasına rağmen.

"Benimki o modası geçmiş şeyden on kat daha büyük."

"Kimse cüssesiyle övünen bir adamı sevmez."

"Bebeğim, eğer doğruysa bunun övünmek olmadığını biliyorsun." Yüzünde beliren gamzeli gülümseme o kadar ateşliydi ki bir orman yangını başlatabilirdi. Ve ıslaklığım onu söndürebilirdi.

"Şovum burada."

"Benim evimde de yiyin."

"Evet, ama evinizin perdeleri ve duvar kağıtları, nereye giderseniz gidin gözleri sizi takip eden oyuncak ayılarla kaplı mı?"

Başımın üzerinden söz konusu perdelere baktı ve yüzünü buruşturdu. "Öyle değil." "Aynen öyle." Ward elindekileri masaya fırlatırken ben de mezelerimle arkama yaslandım.

Fırın.

İçeri girdiğinde, kanepenin en ucuna oturarak kibarlık yapma zahmetine girmedim. Beni kucağına çekmeden önce yanıma oturdu.

Bölümü başlattım ve Ward'ın ara sıra elimden ısırık çalmasıyla yedim.

Bir süre sonra, jalapeño'nun sıcaklığı Squish'e ulaşmış olmalı çünkü mutlu bir takla attılar.

Sırıttım, heyecan ve mutluluk göğsümde kabardı. Squish giderek artan sıklıkta tekmeliyor ve çırpınıyordu, ancak tüm hamilelik web sitelerinde okuduğum tam vücut yuvarlanmasını ilk kez hissediyordum.

Sadece bu anı onunla nasıl paylaşmak istediğimi düşünerek Ward'ın elini tuttum ve karnımın alt kısmına bastırdım.

"Ne var-" diye başladı, tek kelimesi alarm yüklüydü ama onu susturdum. Garip bir sessizlik içinde bekledik ama hiçbir şey olmadı.

Harika, Ward elini hareket ettirir ettirmez tekrar olacak.

Bol biber parçacıklı bir ısırık daha alarak Ward'ın elini kendime doğru daha sert bastırdım.

"Dikkatli ol," diye azarladı, yakışıklı yüzüne daha fazla endişe bulaşmıştı. Squish yuvarlandığında endişe yerini hayranlığa bıraktı.

"Bunu hissettin mi?" Nefes aldım.

"Evet." Geniş bakışları karnıma kaydı ve sonra tekrar benimkilerle buluştu. "İnanılmaz."

Öyleydi. Gerçekten öyleydi.

Az önce yaptığım şeyin farkındalığı tenimi karıncalandırdı, varlığım ikiye bölünürken bile duygularım birbirine karıştı - kadın ve anne. Bu, panik ve savunmasızlığın o eski işaret fişeklerini hızla çalışan beynime gönderen garip bir yan yana gelmeydi.

Ward'ın elini bacağıma götürmeye çalıştım ama o elini karnıma götürdü. Bastırdı ve Squish tekme attığında sırıttı. "Bu çok vahşi."

Öyleydi. Gerçekten öyleydi.

Ama düşündüğü sebepten değil.

Çünkü ben şiş karnımın ve başka birinin çocuğuna hamile olduğumu hatırlamanın beynine kazınacağından ve aramızdaki ilişkiyi -ne kadar sıradan olursa olsun- öldüreceğinden endişelenirken, Ward bununla boğuşuyor gibi görünmüyordu. Hamileliğime rağmen beni çekici bulmaya çalışıyor gibi görünmüyordu.

Eğer kışımın altındaki sertleşme bir gösterge ise, benden gerçekten etkilenmişti.

Hiç mantıklı gelmedi. Yalnız bir kadına arkadaşlık etmek mi? Güzel. Hamile bir kadını doyurmak? Harika. Kelimenin tam anlamıyla arka bahçesinde belirlediğinde biraz seksi-eğlenceli zaman geçirmek? Zorlama ama tamam.

Ama o gelmişti. Beni kucağına çekti. Beni öptü. Ve bir gece önce boşalmış olduğunu bilmeme rağmen benim için sertleşmişti, yani o kadar birikmiş ve çaresiz değildi.

"Hamilelikle ilgili bir sapkınlığın var mı?" Aniden ağzımdan kaçırdım, onun bakış açısını anlamaya çalışıyordum.

Elde edebileceği her ganimeti almak isteyen iğrenç bir pislik değildi. Görünüşü ve daha da önemlisi kişiliğiyle istediği herkesi elde edebilirdi. Ateşlilerin en ateşlisi. Saat dokuzda uyuyan birine ihtiyacı yoktu. Evden nadiren çıkan birine. İyi vakit geçirmekten anladığı, on yıldan uzun süre önce bitmiş bir diziyi art arda izlemek olan birine.

Kullanılmış mallarla yetinmesine gerek yoktu.

"Hayır." Ward, bunu sorduğum için çok tatlı bir şekilde delirdiğimi düşünmüş gibi gülümsedi. "Benim bir Mac saplantım var." Kalçalarını kaldırarak sikini bana doğru itti. "Bununla birlikte, *kink* kelimesini söylediğini duymak kesinlikle yeni bir kink."

Bunu daha fazla keşfetmek istiyordum. Özellikle de sikini okşamasını izlemeyi içeriyorsa. Ya da daha iyisi, sonunda ona dokunmama ya da tadına bakmama izin vermesini.

Neden yapmadı?

Ben daha hiçbir şey söyleyemedim Ward'ın telefonu titredi.

Beni kenara itti ve telefonunu çıkardı. Ne olduğundan emin değildim ama iyi olmadığını biliyordum. Vücudu gerildi ve bir an sonra beni üzerinden kaydırıldı. "Gidip bir şeyle ilgilenmem gerek."

"Her şey yolunda mı?"

"Beni senden uzaklaştırdığı sürece olmaz." Ayağa kalkmadan önce ağzıma sert bir öpücük kondurdu. "Zamanlayıcı akşam yemeği için ayarlandı. Geri gelmeye çalışacağım ama..."

Pek olası değildi.

Alnına bir öpücük daha kondurduktan sonra dışarı çıktı ve kapıyı kapatıp seslendi: "Şu lanet kapıyı kilitle Mac. Ve alarmını kur."

Kalktım ve kanepeye uzanmadan önce emredileni yaptım. Başka bir program açtım ama ona dikkat etmedim. Ward'ı düşünmekle meşguldüm. *Bizi*.

Bir süre sonra bir karara vardım.

Mücadele etmeyi bırakmıştım.

Ward'ı severdim. Hem de çok.

Ve benden hoşlandı. Görünüşe göre çok.

Arkadaşlık ve kahkaha -son zamanlarda orgazmın da eklenmesiyle- günümün ayrılmaz bir parçası haline gelmişti. Özellikle bir daha onsuz kalmak istemiyordum. Tüm bunlara sahip olabilir ve bunu sıradan tutabilirdik. Her iki dünyanın da en iyisi.

Sakin ol.

BÖLÜM 19

**ONU KAPATIP TEKRAR AÇMAYI
DENEDİNİZ Mİ?**

MAC

W*ELL, BU ÇOK BÜYÜK BİR ZAMAN KAYBIYDI.*

Ve para.

Uber'den inerken, bahşişi de eklediğimde ne kadar daha pahalı olacağını düşünüp içim cız etse de gülümsemeye zorladım.

Bırakın T'yi, şehri otobüsleri kullanacak kadar bile bilmiyordum. Trene bir kez bindiğimde kendimi doktorumun muayenehanesinde değil, hokey sahasında bulmuştum.

İnsanların çılgınca araba kullandığı bir ortamda yolda olmayı dört gözle beklediğimden değil, ama sonunda bir araba durumunu çözmem gerekiyordu.

Bu arada, evden çıktığım nadir durumlarda, bir araç paylaşım uygulaması kullanmak işe yaradı.

Çoğunlukla.

Tabii trafiğin yoğun olduğu bir pazartesi günü elektronik mağazasına kadar arabayla gitmek zorunda kalmadıysam.

O da boşunaydı. Dizüstü bilgisayarımda bir sorun olmadığını ve sorunun Wi-Fi ile ilgili olduğunu söylemeleri için bekledim.

Bu çok boktan bir durumdu çünkü bütün sabah telefonda konuştuğum internet sağlayıcısına göre sorun yoktu ve dizüstü bilgisayarım ile ilgili bir sorun olmalıydı.

Teknoloji konusunda berbat değildim. Öğrencilerle çevrimiçi buluşmanın bu kadar iyi gitmesinin bir nedeni de bunu başarabilecek kadar teknoloji meraklısı olmamdı. Yanlış ekranı paylaşmıyor, sesim kısıkken konuşmaya çalışmıyor ya da kameramı rahatsız edici derecede yakın açılara doğrultmuyordum.

Yeterince becerikli olsam da uzman değildim. Modemi ve yönlendiriciyi kapatıp tekrar açabilirdim. Farklı çıkışlar deneyebilirim. I

fabrika ayarlarını en iyi şekilde geri yükleyebilir.

Ama tüm bu seçenekleri tüketmişim. Konuştuğum çevrimiçi temsilciye göre, kablolarımı kontrol etmek için bir teknisyen çağırabilirlerdi.

Üç hafta içinde.

Alice benim için gerçekten riske girmişti. Daha da önemlisi, çocuklarımın tarafsız bir dinleyiciye ya da rehberlik edecek birine ihtiyacı vardı. Bir ya da iki günlüğüne sadece mesaj ve e-posta atabilirdim ama üç *hafta* boyunca ulaşamaz olamazdım.

Başım dönüyordu, bütün gün zar zor yemek yediğimi hatırladım. Bakışlarım evimden Ward'ın garaj yolundaki motosikletine ve masmavi kaslı arabasına kayarken, bir gece önce yaptığı şakacı kazığı düşündüm. Onun benim evime yemek taşıması yerine, benim onun evine gitmem çok gecikmişti.

Aramızdaki bağa direnmeyi bırakmaya karar verdiğimden beri, evini görmekle ilgilenmiyormuş gibi davranmak zorunda değildim. Bastırdığım merakıma yenik düşebilirdim.

Ama kapıyı çalmadan içeri girerek *onun* gibi davranmayacaktım.

Bilgisayar çantamı bırakmak için eve uğradıktan sonra evimi kilitledim ve Ward'ın kapısını çalmaya gittim. Kısa bekleyiş sırasında düşüncelerim onun vereceği tepki ile hangi şirin selamlamayı kullanabileceğim arasında gidip geldi.

Kafamda oluşturduğum her fikir, aklımdaki son düşünceyle birlikte yok oldu. -Biri kapıyı açtığında.

Ward *olmayan* biri.

Küçülmedikçe, uzun, siyah saçları çıkmadıkça ve kıvrımlı bir vücuda sahip olmadıkça.

Kapıda duran kadın göz kamaştırıcıydı. Genç ve güzeldi, sade tişörtü ve şortu her nasılsa en yüksek moda gibi görünüyordu. Benim şişmiş ayaklarımın aksine onun çıplak ayakları bile çok şirindi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, saatlerce dinlemek istediğim bir aksanla süslenmiş hafif sesi.

"Yanlış..." Kadının omzunun üzerinden bakıp Ward'ın odaya girdiğini ve hareket ederken gömleğini başına çektiğini gördüğümde yalanım kesildi.

Yüzünü temizlediğinde bakışları bana takıldı ve dondu kaldı. "Mac, yapabilirim-"

O düşüncesini tamamlayamadan döndüm ve koşmaya başladım. Titreyen bacaklarımla koşabildiğim kadar iyi koştum.

Hiç de iyi değildi. Ayrıca çok hızlı da değildi.

Kapıma ulaştığımda Ward çoktan arkamdaydı. Beni sıkıştırdı ve kalbimin, göğsümden fırlayıp kalın ahşabı delip geçeceğine ikna olana kadar çarpmasına neden oldu.

"Uzak dur," diye emrettim, sert ve buz gibi bir sesle. Bunun yerine, iki kelime titrek ve yumuşak çıktı.

Üzücü.

"Göründüğü gibi değil, bebeğim."

Bebeğ

im.

Tanrı

m.

"Ne kadar klişe. Yani kapını açan güzel bir kadın değil miydi?"

"Hayır, bu-"

"Ve sen sadece soyunmadın?" "Gibi değil-"

Alnım kapıya çarptı. "Aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" "Tanrım, Mac, hayır."

Çenemi kapalı tutmalı ve ben zamanımı beklerken onun gerekçelerini gevelemesine izin vermeliydim. Bir kaçış yolu aramalıyım. Gelecek özrünü görmezden gelmeliydim çünkü gerçek şu ki bana hiçbir şey borçlu değildi.

Üzülmeye hakkım yoktu.

Bunun bir ya da iki seferlik bir şey olduğunu söyleyen bendim.

Bunun bir daha olamayacağını söyleyen bendim. Akşam yemeği, takılmak ya da başka bir şey değil.

Belli ki beni dinlemiş.

Ve her ne sebeple olursa olsun, bu beni çıldırttı.

Madder.

Onunla yüzleşmek için arkamı döndüğümde, kapımın kilidini arkamdan kurnazca açmaya çalışmadım. O konuşurken bağlantımı koparmadım.

Küçülmedim.

Öfkemin uçmasına izin verdim.

"Çünkü ben *değilim*. Son zamanlarda verdiğim tek aptalca karar kavga etmeyi bırakmak oldu," dedim ve elimle aramızda gidip gelen bir işaret yaptım, "her neyimiz varsa." Kaşlarımı çattım. "*Aramızda* ne varsa, yani sen ve ben. Dün eve başka bir kadın getirmek için beni terk etmene gerek yoktu. Ben istedim ki..." Tekrar konuşmaya çalıştı ama ben dinleyemeyecek kadar heyecanlıyım. "Tanrım, her şey mantıklı geliyor. Neden beni becermeye çalışmadığını merak ediyordum, ama neden yapasın ki? Sahip olabilecekken değil-"

Ward'ın eli ağzımı kapatarak filtresiz beynimden fişkıran durdurulamaz sözel gayzeri kesti. Bu his beni panikletmedi.

Bu beni kızdırdı, *daha* da kızdırdı.

Ben de avucunu ısırdım.

Elini ağzımın üzerinde tutarak irkilmedi bile. "Duş alıyordum çünkü bütün gün ormanda kıcımlı yırtarak yürüdüm. Bana bir saniye verirsen Katarzyna'yı açıklayabilirim."

Katarzyna.

İsmi bile muhteşem.

Öyle değil.

"Ffufff offff," diye küfrettim, küfür ona karşı boğuklaştı.

"Tamam, bir Mac kink'im var, bir kink dediğin için kink'im var, bir de sevişmemizden bahsettiğini duyduğum için *kink*'im var."

"Gffo ahhwyy."

"Kulübüm Katarzyna'yı kötü bir durumdan kurtardı. Onu becermeyeceğim. Onu becermek istemiyorum. Bir şey oldu ve bana anlatmayacağı kesin, bu yüzden onu buraya seninle konuşması için getirdim." Kaşlarını çatarak bana baktı. "Arayıp haber verirdim ama hâlâ bana lanet numaranı vermedin."

Ona numaramı vermek, korumaya kararlı olduğum mesafeye ters düşecekti, bu yüzden vermedim.

Zaten her gece geldiği için bu da anlamsız görünüyordu.

Tesadüfe bakın ki bu *da* korumaya kararlı olduğum mesafeye ters düşüyordu.

Ağzımdaki eli, içimde bir dehşet dalgası yaratması gereken bir şekilde sıkıldı, ama yaratmadı. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Hiçbir zaman. Bunun yerine, tahrik merkezimde birikti. Bana doğru eğildiğinde, uzun, kalın, kaya gibi sert aleti karnıma baskı yaparak heyecanımı arttırdı. "Senden başka birini istediğimi sanıyorsan, hiç dikkat etmemişsin demektir."

Elini çekti ama yerine ağzını koydu. Kapıya yaslanmış olan Ward, sanki dünyamı sarsmamış gibi beni öptü. Sanki dilimin ucunda milyonlarca inkâr ve ret yokmuş gibi. Kendi dili benimkini kaplayan acılığı yutmak için dönerek içeri girdi.

Ve işe yaradı, lanet olsun.

Çünkü birkaç dakika içinde onu geri öptüm. Ona sarıldım. Ona doğru eğildim.

Çok geçmeden Ward uzaklaştı. Yani, üst yarısını. Omzunun üzerinden bakarken vücudunun geri kalanını beni sabit tutmak için kullandı. "Ne?" diye sorarken sesi gergindi, hoş a giden tonu zorlamaydı.

"Ne *ne*?" Hiçbir şey söylemediğimden emindim.

Yalanlarla dolu bir ağızla ve başkasının diliyle konuşmak kabalıktı.

Ward'ın geniş vücuduna bakmak için yana doğru eğildim ve Katarzyna'nın evlerimizin arasındaki çimenlikte durduğunu gördüm. Ward'un beni öpmesine kızmış gibi görünmüyordu.

Yaptığımız şeyi saklamaya çalışarak geri çekilmiyordu.

Yani ya çok açık bir ilişkileri vardı -ya da Everly'nin deyi miyle *bir durum ilişkileri*- ya da hiç yatmamışlardı.

Şey...

Bu *utanç verici*.

"Akşam yemeği geldi, Hollywood," diye seslendi Katarzyna.

"Bana bir saniye ver." Ward yüzümü kavradı ve göz göze gelene kadar yüzünü alçalttı. Görebildiğim tek şey o olana kadar, yakışıklı bir duvar gibi dünyayı engelliyordu. "Test yaptırana kadar seninle yatmayacaktım. Temiz olduğumu biliyordum ama konu sen ve Squish olunca kesinlikle emin olmak istedim. Daha önce her şey temiz çıktı ve bütün günü *sonunda* senin içinde olma düşüncesiyle sertleşerek geçirdim." Bakışları benimkilerle buluşmak için geri dönmenden önce düştü. "Katarzyna yemekten bahsettiğinde miden guruldadığı için önce seni besleyeceğim. Sonra onunla konuşmak istersen, harika. Ama bu gece başka ne olursa olsun, seninle yatakta bitireceğim."

Güvenliğim için endişelenmesi çok şey ifade ediyordu.

Squish için endişelenmesi *çok şey* ifade ediyordu. Onun bilebileceğinden çok daha fazla.

Ve henüz işi bitmemişti.

"Ve bebeğim, çok yediğinden emin ol. Sağlıklı şeylerle uğraşma. Çünkü sen ve ben dediğimde bana inanana kadar o yataktan ayrılmayacağız." Günahkâr, gamzeli bir gülümseme oluştu. "Ve daha yeni başlıyoruz, komşu."

Lanet olsun.

Ward benim için manzarayı kapatabiliyorsa, onun pis ve tatlı sözleri de her şeyi kapatabilirdi.

Güvensizlikl

er.

Şüpheler.

Kabuslar.

Bununla birlikte elimi tuttu ve beni merdivenlerden aşağı indirdi. Cebinden kalın bir tomar para çıkardı ve teslimat şoförü birden daha az rahatsız olmuş gibi göründü.

Ward yemekle uğraşırken Katarzyna bana yaklaştı. Sesini yumuşak tutarak, "O benim kahramanım ama *benim* kahramanım değil," diye fısıldadı.

"Ne demek istiyorsun?"

Onun nasıl bir kahraman olduğunu açıklığa kavuşturmak istemiştım ama o yanlış anladı ve şöyle dedi: "O benim değil. Ben de onun değilim. Aramızda hiçbir şey yok."

"Açıkladı." Parmak uçlarımı şişmiş dudaklarıma götürdüm, bu da tam olarak bunu nasıl yaptığını gösteriyordu.

"Güzel. Seni üzgün gördüğüme üzıldüm. Bu küçük niemowlę için iyi değil, değil mi?" Ne demek istediğı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama devam etti. "Malzemelerim olsaydı sana pierogi yapardım. Rahatlatıcı bir yemek. Ama başka zaman. Hollywood zaten çok sipariş verdi."

"Bunu yapıyor."

"O iyi bir adam." Bununla birlikte arkasını döndü ve içeri girdi.

"Hadi karnını doyuralım," dedi Ward yanımdan, gerçekten de iyi bir adam olduğunu kanıtlayarak.

Ya da çıta çok düşüktü, yer altındaydı.

Muhtemelen ikisi de.

BÖLÜM 20

ZEVKLI GÖĞÜSLER

MAC

(Ward'ın evinden ne beklediğimden emin değildim.

Klişe, iğrenç bir motorcu değildi, bu yüzden zaten tahmin etmiştim. Duvara yapıştırılmış çıplak dergi kapakları ve her yerde boş bira kutuları olacaktı. Ama o hala bir motorcuydu, bu yüzden zevkli göğüsler ve eski bira tabelaları hayal etmiştim.

Aslında, biraz sadeydi. Normal, hatta. Havalı ama sıkıcı.

Kanepesi oturma odasının çoğunu kaplıyordu ve çiçekli değildi ya da koruyucu plastikle sarılmamıştı. Televizyonunun benimkinin on katı büyüklüğünde olduğunu söylerken abartmıyordu. Kendisinin ve Mayhem kardeşlerinin koyu renk çerçeveli fotoğrafları, kutu çerçeve içinde bir parça metalik hurda vardı ve hepsi bu kadardı.

"Nedir o?" Parlak mavi metali göstererek sordum. Boyası aşınmış ve çizilmiş, üstü çökmüştü.

"İlk Harley'imın bir parçası."

"Ne oldu ona?" "Yere bırakmak zorunda kaldım."

Kalan parçanın durumuna bakarak, bunun onu nazikçe yere bırakmaktan daha agresif bir şey anlamına geldiğini varsaydım. "Bu berbat."

"Hayır, kurtardı-" Sözleri yarım saniyeliğine kesildi ve sonra "İşini yaptı" diye düzeltti. Şimdi otur bebeğim." Bana grafik hesap makinesine rakip olan bir kumanda uzattı.

Katarzyna bana bir içecek ve peçete getirdi, başka neye ihtiyacım olduğunu sordu ve neredeyse Ward kadar kötü bir şekilde etrafımda telaşlandı. Bir kez herkes

Çin yemeği tabaklarıyla rahatlayan Ward, kaşlarını kaldırarak kullanılmayan kumandayı kaptı.

"Yanlış bir şeye basıp tüm düzeneğin patlamasını istemedim," diye açıkladım.

"Kendini yok etme düğmesi yok, bebeğim." Tam şovumuzu açacaktı ki, ona ihtiyatlı bir şekilde başımı salladım.

Birincisi, nihayet Ward'ın biz dizimizi izlerken çok fazla soru sormadığı bir noktaya gelmişti. Katarzyna'nın son sezonu takip etmesi imkansız olurdu.

Ama daha da önemlisi, iyi yemek insanları mutlu ediyor, bu da onları konuşkan yapıyordu. Yemek zamanı kolay sohbet için mükemmeldi.

Ya da sıradan bir sorgulama için.

"Ne iş yapıyorsun, Katarzyna?" diye sordum.

Ward'a neredeyse belli belirsiz bir bakış atarak, "Bana Kat diyebilirsin," dedi. "Eskiden hizmetçiydim, ama şimdi tavşanlarla birlikte kahyalık yapıyorum."

Hizmetçi ile kahya arasında büyük bir fark olduğunu bilmiyordum ama konuşma tarzından öyle olduğu anlaşılıyordu. Ayrıca tavşanların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, kabarık, uzun kulaklı olanlar hariç.

Sorduğum soruyu yanıtlarken, "Tavşanlar, Mayhem erkekleriyle vakit geçiren kadınlardır" diye açıkladı.

Isırıcı cümlesinde kızgınlık ve acıdan daha fazlası vardı. Anlamıştım.

Gerçekten anladım.

Hayatımda hiç o anki kadar vahşi hissetmemiştim. Kucağına tırmanmak ve yanına hiçbir tavşanın yaklaşmadığından emin olmak istiyordum. Ve eğer bölgemi işaretlemek için boynunda birkaç aşk ısırığı bırakırsam...

Oh iyi.

Hiçbiri mantıklı değildi, ama bu gerçek olmasını engellemiyordu.

Bakışlarım Ward'a yöneldiğinde ellerinin çoktan yatıştırıcı bir pozisyonda olduğunu gördüm. Büyüleyici gülümsemesi açıklığın doruk noktasıydı ve bir parça da ateşliydi. "Benim seni sahiplendiğim kadar senin de beni sahiplenmene bayılıyorum bebeğim, ama tavşan yok."

Kat'in gözleri kocaman oldu, ağzı dehşet içinde açık kaldı. "Hayır, Hollywood değil. Ondan hoşlanıyorlar elbette, ama onun... kırbaçlandığını söylediler?"

Bakışlarım tekrar Ward'a kaydı ve o da omuz silkti. "Bu konuda ben suçluyum."

Utanma yok. Kırılğan erkeklik yok. Algılanan kırılğanlığı örtmek için kabarmak yok.

Ne diyeceğimi bilemeden tabağımdaki lapa lapa wontonlardan birini aldım. "Yengeç rangoon'a bayılırım."

"Biliyorum." Ward başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Mutfakta ikinci bir sipariş var."

"Biliyor musun?" Genelde bu beni şaşırtmazdı. Ward'ın hoşlandığım ve hoşlanmadığım şeylere adanmış zihinsel bir dosya dolabı var gibiydi. Ama ben onlardan hiç bahsettiğimi hatırlamıyordum.

"House'un bir bölümünde Çin yemeği yediklerinde bana söylemiştin."

Beni dikkate aldığına inanamıyordum.

Kendime bile dikkat etmemiştim.

Çıldırmadan -ya da ona bir Harley gibi binmeye çalışmadan- önce bunu bir kenara bırakarak Kat'le biraz daha konuştuk. Bir yakınlık kurduk.

Ya da on beş dakika içinde yapabileceğimiz kadar yakın bir tane.

Tabaklarımız neredeyse boşaldığında, zorlamaya çalıştım. "Dün gece ne oldu Kat?"

Ward sessizce, "Bu sabah," diye düzeltti.

Bu sabah mı? O zaman neden dün gece beni terk etti?

Bunu daha sonra sormak üzere dosyaladım. Şu anda Kat'in benim odaklanmama ihtiyacı vardı.

Ward istediği için değil, çok kaybolmuş görüldüğü için.

Üzgün, garip ve kayıp.

"Hiçbir şey olmadı," diye tersledi Kat. Ve yalan söyledi. Kızarmış yanakları da bunu gösteriyordu. Bakışlarının sürekli Ward'a gidip gelmesi de öyle.

Bacağını dürttüm.

"Ben gideyim... gideyim." Ward boş tabağıyı kaptığı gibi başımı öptü ve hızla odadan çıktı.

"Benimle konuşabilirsin," dedim Kat'e öğrencilerime karşı kullandığım aynı yumuşak dürüstlikle. Üzerine gitmedim ya da onu konuşturmaya çalışmadım. Ses tonumda hiçbir zorlama ciddiyet çınlamayacaktı. "Yaşamak için yaptığım şey bu. Dinliyorum. Ve eğer tavsiye isterseniz, size fikrimi söylerim."

Sessizdi, beni incelerken alt dudağını endişelendiriyordu. Kendini banyoya kilitlemek için koşmamış olması umut vericiydi.

"Benimle şimdi konuşmak zorunda bile değilsin," diye ekledim. "Kendini hazır hissedene kadar bekleyebilirsin ve-"

"Bu sabah Ace'i öptüm," diye tısladı çılgınca bir fısıltıyla. "Glitch. Glitch'i öptüm."

Beklediğim bu değildi.

Kötü bir öpücük, hatta karşılıksız bir öpücük bile gariplik sebebiydi. Hatta utanç. Ama bu onun gözlerindeki derin gölgeleri açıklamıyordu. Ya da kimsenin bakmadığını düşündüğünde -ya da belki kimsenin fark etmeyeceğini varsaydığında- gözlerini kaçırmasını.

Hiçbiri mantıklı değildi. Tabii...

"Sonra ne oldu?" Göğsümde alevlenen öfkeyi dizginleyerek ters bir şekilde sordum.

Eğer ona zarar verirse, sikini Harley ile ezerim.

Ward'a yaptırıyorum çünkü araba kullanmayı bilmiyorum. Ama sonra onu yere düşerken tekmeleyeceğim.

Onunla sadece bir kez karşılaşmıştım ama Glitch çok iyi görünüyordu - kapalı kapılar ardında yaşananlar için kamusal davranışların bir önemi yoktu. Pek çok canavar parlak ışık altında saklanmakta ustaydı.

Ama Ward bir kadına zorla sahip olacak biriyle ilişki kuracak türden bir adam değildi. Kulübünün onu *kurtardığını* söylemişti.

Korktuğum şeyin farkında olmayan Kat dramatik bir iç çekiş yaptı. "Beni itti. Yapamayacağımızı söyledi. Ben çok gencim, o çok yaşlı, hepsi bu. Beni istemediğini söylemenin güzel bir yolu."

"Ama onu istiyorsun?"

"Çok kötü. Bana ne oldu bilmiyorum. Evde hiç böyle değildim. Hiç sahip olmak isteyeceğimi düşünmemiştim..." Kaşlarını kaldırdı ve sesini daha da alçalttı. "Seks. Çok korkunç görünüyordu. Ama şimdi başka bir şey düşünemiyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Mutfağa doğru bakma isteğime karşı koydum çünkü aslında ne demek istediğini biliyordum.

"Ama sana iyi davranıyordu?" Sözlü teyide ihtiyaç duyarak zorladım.

"Tabii ki. O her zaman iyidir. *Fazla* iyi. Sanırım bu kadar iyi olmasaydı hoşuma giderdi."

"Sen yapmazdın." Bir yudum aldıktan sonra elimdeki maden suyu şişesiyle etrafı işaret ettim. "Buraya nasıl geldin?"

Yanakları daha da kızardı ve dudakları aşağı doğru eğildi. "Ace duşa girene kadar bekledim, sonra onun bisikletlerinden birini aldım. Eskiden çok ata binerdim ve uzun mesafe gidebilirdim ama o bunu bilmiyordu. Evinin etrafındaki sık ormanda kaybolduğumu sandı ve beni bulduklarında..." Gözleri yaşlarla doldu. "Kızgın bile değildi. Hiçbiri değildi. Endişeliydiler ve

Güzeldi ve zamanlarını boşa harcadığım için kendimi çok suçlu hissettim. Ve Ace, bana çok acıyarak baktı. Onun merhametini istemiyorum."

Bunu da anladım. Çok fazla.

Ne olduğunu ve onun kötü bir şekilde yaralanmadığını bildiğim için sözlerinin geri kalanına odaklanabildim. "Bekle, bu sabah mı oldu? Glitch ile mi yaşıyorsun?"

Başını salladı. "Bir sürü odası olan büyük bir evi var. Orada uyuyorum ve sonra beni iş için Ria'ya bırakıyor."

Ria'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tahminimce tavşanlardan biriydi. "Ama şimdi her şeyi berbat ettim."

"Yapmadın," dedim.

"Kalacak yerim yok. Reddedilmesi beni incitti. Çok kötü incitti. Ama aynı zamanda onu da incitti. Evinde benimle rahat edemeyecek. Ben de orada rahat edemem. Gidecek başka yerim de yok."

Bunun nasıl bir şey olduğunu ben de biliyordum. Yeni bir başlangıca ihtiyaç duymak.

"İşler yoluna girene kadar Ward'da kalabilirsin." Kaşlarını çattığında, "Hollywood" diye açıkladım.

Hızla başını salladı. "Bu beni ikinci kez kurtarmak zorunda kalışı. O da bana acıyor. Sadece eskisi gibi olmak istiyorum." Başını ellerinin arasına aldı, ağlayacak sandım.

Gözyaşlarına hazırdım.

Ağzından kendi ana dilinde çıkan küfürlerle hazırlıklı *değildim*. Bu dili bilmesem de, bunların küfür olduğundan hiç şüphem yoktu.

Dik oturarak derin bir nefes aldı. Pişmanlığının daha da korkunç bir şeye dönüşmesini izledim.

Belirleme.

"Ria'dan borç isteyeceğim ve kendi dairemi alacağım. Bunu yapabilirim. Ve bu bana biriyle çıkmaya hazır olduğumu öğretti," dedi kararlılıkla. "Ben zavallı, yaralı bir kız değilim. Artık sıkışmış ve korkmuş değilim. Hayatımı yaşamak için buradayım. Bunu yapmaya başlamam gerekiyor. Ve eğer Ace ilgilenmezse, ilgilenen birini bulacağım."

Aferin kızıma.

Eğer seksi elbiselerim olsaydı, gençleşmesi ve eğlenmesi için ona bir tane önerirdim. Ne yazık ki ikimiz için de şifonyerlerim hamile kıyafetleri, rahat kıyafetler ve çeşitli bedenlerde uyumsuz ikinci el alışverişlerle doluydu.

Kimsenin kulüpte takınmak isteyeceği bir görünüm değildi. Tabii bir kitap kulübü değilse.

Tamamen çevrimiçi olarak düzenlenir.

"Teşekkür ederim Mac," dedi Kat, aslında hiçbir şey yapmamış olmama rağmen. "Hollywood haklıydı. Sen inanılmazsın."

Hiçbir şey yapmamış olabilirim ama bu tür bir iltifatı her gün kabul etmekten mutluydum.

Ward lakabını ya da konuşmanın kesildiğini duymuş olmalı ki ortalığın sakin olup olmadığını görmek için kafasını içeri uzattı. Oturma odasında dramatik bir erime ya da şiddetli bir isyan yaşanmadığından, sırtını kendi tarafına çekmeden önce kanepede köşedeki koltuğa oturdu. Bacaklarımı uzattım ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek neredeyse inledim.

Kolunu göğsüme doladı ve kulağımın arkasına bir öpücük kondurduktan sonra fısıldadı: "Bunu yapabileceğini biliyordum bebeğim."

Ona doğru eğildim, sıcaklık, gurur ve mutluluk ruhumu doyurdu.

İşimin ayrıntılarını pek konuşmamıştık ama bu işte iyi olduğumu biliyordu. Yardım konusunda bana güvenebileceğini biliyordu. Bana inanmıştı.

O anki mutluluk dalgası zaten o kadar iyiydi ki hormonlarım ağlamamı istiyordu. Ama bu Ward için yeterli değildi. Yetmezdi. Kanallar arasında gezinirken elini karnıma koyarak o anı mükemmele yaklaştırması gerekiyordu.

Sıradan. Soğukkanlı. Rahat.

On üzerinden on almamızı engelleyen tek şey misafirlerimizin olmasıydı.

Ve o misafirlerden biri ayak parmağımı ısıırıyordu.

Bir yavru kediye tekmelemek için korkunç olabilecek bacağımı sallamamak için kendimi zor tuttum. Ama ciyaklayan utanç verici çığlığı durdurmak mümkün değildi.

"Dumpster, ısırma," dedi Ward, minik tüy yumağına vurarak. Köpek hiç etkilenmedi ve ellerini -ya da patilerini- ona doğru fırlattı.

"İyi misin?" diye sordu bana.

"Sadece beni korkuttu. Senin mi?"

Tek bildiğim, Kat'in kediye sepete koyarak ET tarzı bisiklete bindiği idi.

"Evet. Çöplük."

"Bu... ilginç. Soyadı?"

Ward karnımı okşarken kıkırdadı. Elini düz tutarken, parmak eklemlerinde bir kesik ve biraz şişlik olduğunu geç fark ettim.

Ona sorulacak başka bir şey. Belki de.

Gri canavar yumuşak miyavlamalar ve yüksek sesle mırıldanmalarla koşarak geldi. "Hıyarın biri onu çöp kutusuna atmış. Adı kalmış."

Kanıtlar tam anlamıyla üzerimde dursa bile Ward'ı bir kedi sahibi olarak hayal edemiyordum. Belki bir yılan ya da büyük, ağzından salyalar akan bir bekçi köpeği ama kesinlikle bir kedi yavrusu değil. Yine de hamile bir kadın ve bir kaçağın bulunduğu bir odada büyük eliyle Dumpster'ın minik kafasını dikkatle ovması bana mantıklı geldi.

Savunmasız ve muhtaç olanları topladı.

Dumpster'ı geçici olarak okşadım ama karnıma yatıp neredeyse yuvarlanışında hiçbir şey geçici değildi. Mırıltısı gittikçe daha yüksek sesle çıkıyordu.

"Ne zamandır sende?" diye sordum. "Üç ay kadar oldu."

Tanrım.

Ben boktan bir arkadaşım. Yeni bir şey yok.

İhtiyaç duyduğumu iddia ettiğim tüm o mesafe, onun hayatı hakkında en temel soruları bile sormamı engellemişti. Bağlantısız olmak istemiştim. İzole olmak.

Tek başına.

Yan daireye taşındığımdan beri neredeyse her günümü onunla geçirdiğimden, bu konuda açıkça başarısız olmuşum. Ama aynı zamanda iyi bir arkadaş olma konusunda da başarısız olmuşum çünkü bilmediğim çok şey vardı.

Aynı zamanda tüm bu zaman boyunca bir kedi yavrusu komşum vardı.

"İş için şehir dışına çıktığında onu burada mı bırakıyorsun?" Ward'ın evine dönüp dönmediğini görmek için ne kadar sık, hatta tüyler ürpertici sıklıkta baktığımı düşünerek sordum. Bunca z a m a n d ı r orada yalnız bir kedi var mıydı?

"Yok artık. Birkaç günden fazla yoksam O ile birlikte kulüp binasında kalıyor."

"Ben her zaman-"

"Hayır."

Kahretsin, bu çok sertti.

Kat konusunda bana güveniyor ama bir kedi konusunda güvenmiyor mu?

Bu reddediş tam olarak yerleşmeden devam etti. "Hamile kadınlar kum kabını değiştiremezler ve kedi tırmalamalarına karşı ekstra dikkatli olmaları gerekir. Riske atmak istemem."

"Çöpü değiştiremez miyim?" "Hayır."

Bu benim için yeni bir haberdi. Elbette daha önce hiç kedim olmamıştı ve kedi edinmeyi de hiç düşünmemiştim, bu yüzden doktordan aldığım bilgi paketindeki bu bölümü büyük ihtimalle atlamıştım.

"Nereden biliyorsun?"

Yan masayı işaret etti. "Kitapta öyle yazıyor."

Bir an için bunun bilmediğim bir halk deyimini olduğunu düşündüm. Ama bakmak için yer değiştirdiğimde yanıldığımı gördüm.

Gerçek bir kitap demek istedi.

Kediyi üzerimden indirerek hamilelikle ilgili kitabı aldım. Sayfalar sekmeli ve vurguluydu - özellikle de yemekle ilgili bölüm.

"Bunu gerçekten okuyor musun?"

"Bir şekilde öğrenmem gerek."

O kadar rahat söyledi ki, sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi. Çok büyük bir olaydı.

Büyük, düşünceli, tatlı bir anlaşıma.

Ben kanepeye yerleştim ve Dumpster da yerine döndü. Dalgın dalgın onu okşarken, Ward'ı zavallı şeyin adını değiştirmeye ikna edip edemeyeceğimi merak ettim.

Bir süre sonra, saat sekiz bile olmamasına rağmen göz kırpmalarım uzadıkça uzayınca Ward sessizce sordu: "Bugün neredeydin bebeğim? Sana waffle getirmek için uğradım ama gitmiştin."

Kahretsin, waffle'ı kaçırdım mı?

Şimdi daha da sinirlendim.

"Bir randevu," diye geçiştirdim, gerçekten yardımına ihtiyacım olmasına rağmen. Daha doğrusu onun teknoloji bağlantılarına. Ama Kat'in zararına değil. Bir yolunu bulabilirdim.

Olabilir.

Umarım.

"Doktor?" diye itti.

"Hayır, yarın sabah." "Güzel, seni ben götürürüm."

"Buna gerek yok. Bu sadece rutin bir kontrol ve ultrason."

"İşimiz bittiğinde s e n i şimdiye kadar yediğin en güzel keklere götüreceğim."

"Hayır."

Ama belki...

"Her şey yolunda mı?"

Sesindeki endişeye karşı koyamadım. "İnternetim çöktü. Sabahı onlarla telefonda konuşarak, öğleden sonrayı da elektronikçide geçirdim, suçlunun dizüstü bilgisayarım olmadığından emin olmak için."

"Glitch'i arayacağım."

Kat dikkat etmiyormuş gibi davranmaya çalıştı ama sırtı bir çubuk gibi dikleşti ve omuzları gerginlikten neredeyse kulaklarına değecekti.

"Sorun değil."

"Onsuz çalışabilir misin?" "Şey,

hayır, ama-"

"Burada çalışmayı mı tercih edersin?"

Ward'ın alanındayken odaklanmaya çalışmak kolay olmazdı.

Ya da mümkün.

Cevap vermedim ama yüzümden anlamış olmalı ki, "Glitch'i arıyorum. Söz veremem ama kafayı yemediği sürece gelip bu işi halledecektir." Kat'e baktı. "Ve buraya girmeyecek. Anladın mı?"

Bakışları aramızda gidip gelirken Kat ve ben aynı fikirde olduğumuzu mırıldandık.

Ophelia'nın dediği gibi, otoriter bir Mayhem adamıyla dövüşmemek daha kolaydı.

BÖLÜM 21

BIRAZ DAHA HAFIF ADAM KAÇIRMA

HOLLYWOOD

IBEKLİYOR.

Geleceğini biliyordum.
Bunun onu öldüreceğini
biliyordum. Bu yüzden
bekledim.

Glitch'i aradığımda, o söylemeden önce cümlemi ancak bitirebilmişim.
Yola çıkmıştı. Gözlerden uzak ve izbe bir yerde yaşadığı için evime gelmesi
genellikle bir saat kadar sürerdi.

On dakikada gelmişti, bu da demek oluyordu ki ya piç herif ısınlanmayı
öğrenmişti ya da yakınımnda duruyordu. Büyüleyiciydim, seksiydim ve çok
zevkliydim ama yakınımnda olmak istediğinin ben olduğumdan şüpheliydim.

Mac kapının kilidini açmış, elektronik eşyalarını göstermiş ve Katarzyna ile
takılmaya dönmeden önce neler olduğunu anlatmıştı.

Ve Glitch sessiz ve gergin bir şekilde çalışmaya başlamıştı.

Sonunda, gönüllü olarak tek bir güncelleme yapmadığımda, kırıldı. Başını
masanın altına eğerek, "Katarzyna nasıl?" diye sordu.

"Güzel. O ve Mac iyi anlaşıyor."

"Eve gelmekle ilgili bir şey söyledi mi?"

Eve.

Çok kötü bir kayma.

Onu suçlayabileceğimden değil. Eskiden ırkçı bir kaltağa ait olan, bok gibi
dekoru olan eski bir evde dururken ben de aynı şeyi hissediyordum.

Mac yüzünden evdeyim.

İkiyüzlü değilim, ona veciz ifadeleri hakkında bir bok vermedim.

Ama ona bok verdim. "Hayır. Biriyle çıkmakla ilgili bir şeyler söyledi."

Glitch başını kaldırıp yanlışlıkla Mac'in masasına çarptığında yüksek bir *gümbürtü* duyuldu. Bu ona yeni morarmış gözüne uygun bir şişlik verecekti. Masanın altından kalkıp çirkin kanepede oturduğum yere bakarken fark etmemiş gibi görünüyordu bile. "*Randevu* mu? Kiminle? Hangi orospu çocuğunun ölüm arzusu var?"

Yarım bir omuz silkdim. "Sadece bir kısmını duydum."

"Tamam, güzel." İnkâra daldığında öfkesi biraz söndü. "Belki bugünün tarihini sormuştur. Ya da hurma yemek istediğini söylemiştir. Ya da... bir şey."

Kendi kendine mırıldanarak masanın altında çalışmaya devam etti. İş bittiğinde, bir not düşmeden önce tabletini kullanarak bazı testler yaptı.

"Mac'in bilgisayarında sorun yok." Glitch bir teknoloji züppesi olduğu için bu kelimeyi küçümsüyordu. Lanet olası inek. "Harika bir model değil ama yeni. Üzerinde neredeyse hiçbir şey yok, o yüzden olabildiğince iyi çalışıyor. Yönlendiricisi ve modemi çok eskiydi. Onlarla konuştuğunda sağlayıcının bunu fark etmesi gerekirdi. Onları kendi stoklarımdakilerle değiştirdim. Sonunda bazı kabloları güncellemek ve hızı artırmak için geri gelmek istiyorum."

"Bana zamanını söyle, onu evden çıkarmam gerekecek."

"Neden?"

"Akşam yemeği ısmarlamama hâlâ karşı çıkıyor. O tür bir ekipmanı koymana izin vermesine imkan yok."

Doğrusunu söylemek gerekirse, onun yardımına ihtiyacı olmamasını umuyordum çünkü bir an önce yanıma taşınmasını istiyordum.

Bunu umuyordum, ancak bunun benim zaman dilimimde gerçekleşme ihtimalinin çok düşük olduğunu bilecek kadar da gerçekeydim.

Glitch beni dışarıda takip etmeden önce eşyalarını topladı. "Sence benimle konuşur mu?"

Mac'ten bahsetmediğini biliyordum. "Ona içeri gelmeyeceğini söyledim."

"Şerefsiz."

Yine de eşyalarını kamyonetine bıraktı ve ben kapımı açarken verandaya ulaştı. Onun adına söz verdiğim gibi dışarıda kalarak, "Katarzyna, gel benimle konuş" diye seslendi.

"Siktir git," diye ısırdı.

Dövmeli başını ovuşturdu. "Benim işim seni güvende tutmak-"

"İşiniz mi? Tanrı beni aptal adamlardan korusun. Ben senin değilim. Kimseye ait değilim. Ben bakıma ihtiyacı olan bir çocuk değilim. Ve evet, bu koşuyu anlıyorum"

çocukça bir davranıştı ve bana yardımcı olmadı. Ama ben bir kadınıym. İstedığımı yapabilirim. *Kimi-*"

"Katarzyna," diye homurdandı Glitch. "Bana yeni bir tane sökmek istiyorsan, tamam. Ama bunu burada, en azından seyircimiz yokmuş gibi davranabileceğimiz bir yerde yap."

Çenesini kaldırarak dışarı çıktı ve merdivenlerden inerek patikanın ortasına geldi. Glitch kapıyı kapattı.

Mac ayağa kalktı ve Dumpster'ın hoparlörün üzerinde uyuduğu yere doğru ilerledi. Perdeleri kenara çekerken onu okşadı. "Glitch'in Kat'i omzunda kamyonuna taşınmasından endişelenmeli miyiz?"

"Hayır."

"Onu durdurmaya çalışmalı mıyız?"

"Hayır," diye tekrarladım. "Ona asla zarar vermezdi. Bu mola ihtiyacı olan tekme oldu."

"Ara mı? Bir günden az oldu."

"Güven bana komşu, bu süre yeter de artar bile."

Benim içindi. Kendime Cumartesi gecesini ona ayırmamı söylemişim, ama bu beni kulüp binasından erkenden çıkıp, gelme ihtimaline karşı arka bahçede kıcımı dondurmaktan alıkoymamıştı.

Öyle de oldu çünkü bir şekilde dünyanın en şanslı orospu çocuğu olmuştum.

İkna olmuş görünmüyordu. "Ona hazır olana kadar burada kalabileceğini söyledim."

"Onu buraya getirmeyi kabul etmemin tek nedeni seninle konuşabilmesi ve Glitch'in onu almaya geleceğini bilmemdi. Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

"Ophelia haklıydı," dedi Mac, odanın diğer ucundan beni süzerek. "Kargaşa adamları delidir."

"O haklı."

"Teknik olarak, senin otoriter olduğunu söyledi."

"O konuda da haklısın." Üzerindeki stresin bir kısmı hafiflemişti ama ben hepsinden kurtulmak istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. "Bilgisayar tamir edildi."

"Oh, Tanrı'ya şükür. Ne oldu?"

"Yönlendirici ve modem." Ağzını açtı ve maliyeti soracağını biliyordum. "Kendi stoğundaki parçaları kullandı, yani her şey hazır ve yeni bilgiler masanızda."

Gerindi ve bu masum hareket beni sertleştirmediyse ne olayım. "Glitch benim kahramanımdı."

Ve bu masum ifade beni çok kıskandırmadıysa ne olayım.

Aramızdaki mesafeyi kapattım. "Sadece bir kahramanın var, bebeğim."

Alt dudağını dişlerinin arasına alarak ciddi bir şekilde başını salladı. "Haklısın... Kesinlikle İsveçliler. Şu kızarmış tavuk."

"İnatçı kadın," diye ısırdım. Tadını alabildiğim tek şey o olana kadar onu öpmek istiyordum. Çalışana ve nefes nefese kalana kadar. Ben ona ne kadar muhtaçsam o da bana o kadar muhtaç olana kadar. Ama akıllı ağzı sağ olsun, ödeşmek için onunla alay ettim. Dudaklarımı hafifçe onunkilerin üzerinde gezdirdim. Küçük iniltisi sikimi acıttı.

"Yeterince yedin mi?" Yine hafif bir şeyler atıştırarak sordum.

Başını salladı ve sessizce daha fazlası için yalvararak başını eğdi. "Yorgun musun?" Ağzının kenarını kendi ağzıyla okşadım.

Bu sefer başını salladı ve bu sırada dudaklarımı yakalamaya çalıştı.

Dudaklarım çenesi boyunca ilerleyerek kulağına fısıldadı. "Eve gitmek ister misin?" Vücudunu titreten bir sarsıntı daha.

Kıçını avuçlayarak onu kaldırdım.

Kollarını ve bacaklarını bana sararken bir çığlık attı. "Sen ne-"

Onu öptüğümde sözleri kesildi, dikkatini dağıtmaya çalışıyordum, böylece benim gibi hak etmeyen bir piçle birlikte olmaktan bahsetmeyecekti.

Bir an için başarısız olduğumu düşündüm çünkü onu odama taşıdığım anda bacaklarını indirdi ve itti.

Sikeyim.

Onu yere bıraktım ve geri çekilerek ona alan açtım.

Ama Mac'in başka fikirleri vardı.

Gömleğimi tutarak kafama geçirdi. Yardım etmek için eğilmeseydim, muhtemelen gömleği ikiye ayıracaktı. Açgözlü elleri daha sonra kot pantolonuma gitti, çözdü ve pantolonunu çıkarıp yana atmadan önce kotu aşağı itti.

Mac soğukkanlı davranmıyordu. Çekingen davranmıyordu. Yavaş ve seksi bir rol yapmıyordu.

Aceleyle

gelmişti.

Çaresiz.

Dürüstçe.

Hayatımda yaşadığım en ateşli şeydi.

İlk kez değil, beni o kadar tahrik etmişti ki, içine girmeden önce boşalırsam kendimi aptal durumuna düşüreceğimden korktum.

Başını geriye doğru eğdi ve ben de sessiz talebine boyun eğerek onu tekrar öptüm. Daha sert. Daha derinden. İnleyişini seviyordum.

Gömleğinin alt kısmına uzandım ve Mac yana kaymaya çalıştı. Bu işe yaramayınca ellerimi itmeye çalıştı. Bu onu hiçbir yere götürmedi.

Ağzını benimkinden ayırırken, gözlerindeki paniği her zamanki poker suratıyla maskeleyemeye çalışmadı. "Ben... Bu... Sen..."

"Her santimini görmek istiyorum, bebeğim. Görmek, dokunmak, tapmak istiyorum."

Zorla bir kahkaha attı. "İnan bana, kimse beni üstsüz görmek istemez."

Boxer külotumu aşağı iterek elini sert aletimin etrafına sardım. Elimi onunkinin üzerine koyarak kavramasını sıkılaştırdım, sikimin başından precum sızmaya başlamıştı bile. Onun tenini tenimde hissettiğimde sıkılmış dişlerimin arasından bir tıslama sızdı.

Tanrım, bu utanç verici olacak.

"Gömleğini çıkarırken elini üzerimde tut. Seni görmek istemediğimi söyle. Gözlerimin içine bak ve yüzüme karşı yalan söyle."

Tutuşunu bıraktı ve hayatımda ilk kez yalvarmayı düşündüm. Ben yapamadan elini yüzüme doğru uzattı. Yanakları kızarmıştı, gözleri odaklanmamıştı ve bir an tereddüt etti. "O şeyi yap."

Ne istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama önemli değildi.
Y a p a c a k t ı m .

O anda onun için yapamayacağım çok az şey vardı.

Ya da dönem.

"Ne şeyi, bebeğim?" diye sordum. Bir tereddüt daha.

"Tükürmek." *Kahretsin, kahretsin, lanet olsun.*

Ben öldüm.

Ben öldüm.

Onunla tanıştığım sabah, gerçekten uyuyakalmış ve lanet olası bir uçurumdan yuvarlanmış olmalıyım. Tek açıklaması buydu.

Ölmüş olmam ya da bir yerlerde komada bir fanteziyi yaşıyor olmam umurumda değildi.

Beni uyandırmaya çalışan her meleği, iblisi ya da doktoru öldürürdüm.

Bileğini sararak, emrettiği şeyi yaparken göz temasını sürdürdüm. Elini tekrar yumruk yapmak üzere indirdiğimde göğsümden derin bir inilti yükseldi.

Minik yumruğu sikimin dibinden ucuna kadar gidip sonra tekrar aşağı kaydı. Orada tutmaya devam etti, ben gömleğini çıkarırken refleks olarak sıkılaştı. Gömleği çıkarmak için kısa bir süreliğine ellerini değiştirdi ve sütyenini çıkardığımda bunu tekrarladı.

Yumuşak nefesi zaten bildiğim şeyi söylüyordu. Göğüslerine bakarken sertleştiğimi hissetmişti. Karnına. Her şeyine.

"Söyle, Mac. Gördüğüm şeyden hoşlanmadığımı söyle. Sertleşmediğimi ve prekum sızdırmadığımı söyle. Kendimi içine gömmek ve taşana kadar boşalmak için çaresiz olmadığımı söyle." Saçlarını yumruklayarak başını geriye yatırdım. "Bana yalan söyle ve bunu hayatım boyunca hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istemediğimi söyle."

Her emrimle birlikte eli daha da sıkılaşıyor, en iyi şekilde acı vermeye yaklaşıyordu. Tüm yükümü eline boşaltmadan önce, elini çektim ve onu dikkatlice yatağa götürürken öptüm.

Vücudunda aşağı doğru ilerleyerek meme uçlarına ulaşana kadar yaladım ve öptüm. Birini ağızıma çektim ve dilimi etrafında döndürdüm.

Yavaş gitmek istedim. Acele etmek istemedim. Tadını çıkarmak. Ama Mac'in yine başka fikirleri vardı.

"Bunu haftalardır istiyordum," diye nefes aldı. "Beni yalvartmayın."

Haftalar.

Sikim için yalvardığımı duymaya ne kadar ihtiyacım olsa da, itirafı beni kırılma noktama yaklaştırdı. Ona çarpmak istiyordum ama beni almaya hazır olduğundan emin olmalıydım.

Mütevazı davranıp ortalama olduğumu söylemeyecektim. Eğer yeterince ıslak değilse, çok acıtacaktı. Bencilce davranarak şansımı mahvetmek istemedim.

Omuzlarımı bacaklarının arasına yerleştirdiğimde, sıırıslıklam olduğunu anlamak için ona dokunmama bile gerek kalmadı. Güzel amcığının ve kalçalarının üzerinde parladığını görebiliyordum.

Ama ben iyi bir yemeği ziyan eden bir adam değildim.

Buna ihtiyacı yoktu ama ikimiz de bundan zevk aldığımız için amına tükürdüm. Sıkışmasını izledim, muhtaç ve boştu. Başımı eğerek onu dilimle becerdim, başparmağımla klitorisini daire içine aldım, ta ki saçlarımı sıkıca kavrayıp beni kendine çekene kadar. Adımı inletirken kalçaları *yüzümü* sikecek şekilde sallanıyordu.

Benim lanet olası adım.

Bacakları titriyor, beni amında boğmak istercesine başımı sıkıyordu.

Bir kralın ölümü.

Ama onları açık tuttum, boşalırken aldım, aldım ve aldım. Geçmeden önce dizlerimin üzerine çöktüm ve taşaklarımı içine gömdüm.

tek bir güçlü dalışta derin.

Haykırdı.

Kahretsin.

Tam duracaktım ki elleri kollarımı kavradı. Bacakları etrafımı sıkıca sarmış, topukları kış yanaklarıma batıyordu. "Sakın durayım deme. Daha sert, Ward. *Lütfen.*"

Karnına dikkat edecek kadar kontrolüm vardı ama hepsi bu kadardı. Onu sertçe becerdim, içeri girmeden önce sadece kalın kafa onu gerene kadar dışarı çektim. Kalçalarını aşağıda tuttum, hepsini alması için onu zorladım. Ağırlığımı ondan uzak tutarak, meme uçlarını ısırarak için eğildim. Boynunu. Teslimiyetinde nefessiz kalana kadar onu öpmek için, dudakları almam, kullanmam ve sahip olmam için ayrıldı.

Ve Mac buna bayıldı.

Bunun için yalvardı.

Alabildiği kadar iyi verdi, aletimin etrafına boşalırken tırnaklarını sırtıma geçirdi. Beni tatlı sularıyla kapladı.

Bakışlarım aramızdaki bağlantıya kaydı. "*Kahretsin*, beni çok mükemmel alıyorsun."

Taşaklarım gerildi ve bu o kadar sert boşalmadan önce aldığım tek uyarıydı ki bayıldığımı sandım. Kalın sperm patlamaları onu doldurdu ve hepsini aldı - sikimi, spermimi, akıl sağlığımı, lanet olası ruhumu.

Yumruklarımı omuzlarının iki yanına koyarak onu nefes almaya ihtiyaç duyana kadar öptüm. Geri çekilmedim. Buna hazır değildim. Başımı eğdim ve gözlerimi kapattım.

Acele gelmişti.

Çaresiz.

Dürüstçe.

Hayatımda yaşadığım en ateşli şeydi.

"SANA BİR ŞEY SÖYLEYEBİLİR MİYİM?"

Sikimi alıp taşaklarımı tozdan başka bir şey kalmayana kadar boşalttıktan sonra Mac bana her şeyi söyleyebilirdi.

Hepsini söylemedim. "Her zaman."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Aslında bu daha çok bir soru." "Cevap aynı."

"Mayhem Kat'i nasıl kurtardı?"

Hayatımın en iyi seksinden sonra tercih ettiğim konu bu değildi ama yine de cevap verdim. "Boktan bir patronu vardı ve belgesiz olduğu gerçeğini kullanarak cidden boktan şeyler yapmaya çalıştı. O yapamadan biz onu çıkardık."

"Umarım kasıklarına bir motosiklet çarpar."

Yaratıcı tehdidi karşısında başım sallandı ve kıkırdadım. "Bir şeyler ayarlamaya çalışacağım."

o."

Başını salladı ve birkaç dakika sessiz kaldı. Yeterince uzun. uyuyup kalmadığını merak etti. "Eğer Kat bu sabah kaçtıysa, dün gece beni neden terk ettin?" "Evimi." diye değiştirmeden önce durakladı. Neden evimi terk ettin?"

Çok tatlı olduğu için bunu yapmak zordu ama onu kendimden uzaklaştıracak kahkahalarımı tuttum. Tam tersini tercih ettim ve onu kendime daha sıkı sardım.

"Düğümlenen tek kişi Kat değil. Glitch bir barda sarhoş oldu. Onu almaya gittim ve ayılması için kulüp binasına götürdüm."

Parmak eklemlerime dokundu. "Peki ya bu?"

"Glitch sarhoş ve aptaldı," diye düzelttim. "Tam kavga başlarken yanaştım."

Bu sefer onu yaklaştırmadım. İçime girdi. "Ona kesmesini söyle."

"Çabucak bitirdik desem yardımı olur mu?"

Düşünüp taşındı. "Biraz."

Eğer küçük bir bar kavgası onu korkutursa, söylediklerime dikkat etmeliyim.

Onu üzmem istemem.

"Kargaşa Mahkemesi'ni nasıl buldun?" Başını kaldırdı. "Bu çok kişisel değilse ya da-"

Bu sefer, kendimi tutamadım.

Güldüm.

Çok yorgundum. Ağrım var. Daha yeni sevişmiş olmama rağmen tekrar sevişmeye hazırdım.

Onu.

Ama kadının beni zorlamak yerine hayatım hakkında sorular soruyordu. beni uzaklaştırdı.

Bu, bin tane bile olsa hepsine cevap vereceğim anlamına geliyordu.

"Kişisel değil." Elimi başına koyarak göğsümde durması için hafifçe ittim.

Koyu renk saçlarını parmaklarıma doladım. "İsveçlilerle bir

Birkaç yıl önce bir taco kamyonu. Sırf gecenin bir yarısı olduğu için dandik tacolara razı olacağım anlamına gelmediğini söyleyerek söyleniyordum. Mekan aşırı pahalıydı ve acı sosları yoktu. *Hiç yoktu.*"

"Bir suç."

"Öyle olmalı. İsveçli ile yemekten konuşmaya başladık, sonra Harley'imi gördü ve motorlardan konuştuk. Beni kulüp binasında bir maç izlemeye davet etti ve hepsi bu kadar. Aday oyuncu olarak görev yaptım, sonra da takıma dahil oldum."

Mac, "Rahatsız edici bulduğunuzun sadece benim makarna artıklarım olmadığını bilmekten memnunum," diye şaka yaptı.

Bir kase makarna yerine bir parti tepsisi tatsız taco yemeyi tercih edeceğimi paylaşmadım.

Ben de öyle düşünmüştüm.

"Komik bir hikâye," dedi Mac, sesi neredeyse uyuyormuş gibi geliyordu. "Yatak odasının ışığı kapalı," dedim.

Oda karanlığa gömülmeden bir saniye önce Mac'in bakışlarını yakaladım.

"Bana kalkıp ışıkları kapatmamı emrediyorsun sandım. Ben de senin başına bir motosiklet kazası gelmesini dilemek üzereydim."

Elini zaten yarı sert olduğum ve tehdidiyle daha da sertleştiğim yere doğru çektim. "Bence bunu yapmaktan çok hoşlanıyorsun."

"Belki," diye mırıldandı, onu daha sıkı kavrayarak. "Tüm ışıklarınız sesli mi çalışıyor?"

"Glitch'in el işi." "Evin harika." "Evet."

"Ama ürkütücü oyuncak ayılar yok."

"Ve bunun için şükürler olsun." Bunu yapmak beni öldürüyordu ama ikimiz de yakın zamanda uyumadan önce elini üzerimden çektim. Yüzü bana dönük olacak şekilde onu yuvarladım ve önümü sırtına doğru kıvırdım. Battaniyeyi üzerimize çekerek elimi çıplak karnının üzerine koydum.

"Eve gitmeliyim," dedi Mac, ama gitmek için hiçbir hareket yapmadı. Elimi çekmeye bile çalışmadı.

"Sonra görüşürüz."

"Şimdi."

"Bir süre sonra."

"Bir dakika içinde," dedi kararlılıkla. "Belki iki."

"Sen nasıl istersen, komşu."

Nefesinin eşitlenmesi bir dakikadan az sürdü ama ben uyanık kaldım.

Çünkü avucumun altında Squish yuvarlandı ve tekmeledi. Ve ben hiçbirini kaçırmak istemedim.

BÖLÜM 22

EN İYİ UYANDIRMA ÇAĞRISI

MAC

B_{EEP!}

Bip!

Beddeep-a-beepde-beepa!

Yatakta dikleştim, kalbim o kadar çılgınca çarpıyordu ki, sanki Boğazım. Boğuluyordum.

Duman alarmı sandığım Şeyin aslında beni bu saatte uyandıran dayanılmaz derecede sinir bozucu bir alarm olduğunu anlamam biraz zaman aldı.

Kendi odamda olmadığımı fark etmem birkaç dakika daha sürdü.

Çıplaktım. Yatakta. Ward'la birlikte. Ward'un yatağında. Onun da çıplak olduğu yerde.

Bunu biliyordum çünkü eğildiğinde battaniye kaydı ve dünyanın en kaslı sırtını ve kığını gördüm.

Alarmı susturmak için telefonunu eline aldı. Kaçmak ertesi sabahı daha da garip hale getireceğinden -özellikle de *çıplak* olayını- rahat yatağıma uzandım. Panik geçene kadar derin nefesler aldım.

"Randevunuz ne zaman?" Ward uykudan sertleşmiş bir sesle sordu.

Çağırdığım tüm sükûnet bir kanalın çekilmesi gibi uçup gitti. "On."

"Güzel. Zamanımız var."

Doğrudum. "Neden, saat kaç?"

"Yedi." Tekrar arkama yaslandığımda kıkırdadı. "Ben daha soramadan uyuyakalmışsın. Güvende olmak için alarmı erkene kur."

Yatıya kaldığıma inanamadım.

Bu kadar iyi uyuduğuma inanamıyordum.

Tekrar uyuyakalmak üzere olduğuma inanamıyordum. "Bekle. Ne için vaktimiz var?"

Gözlerimi açtığımda Ward'ın yanıma bir yastık koyduğunu gördüm. Yastık karnımı destekleyecek şekilde bedenimi yan yatırdı. "Dizlerini yukarı kaldır, bebeğim."

Ama bunu zaten yapıyordum, bükülmüş bacaklarım yatağın üzerinde bir L oluşturunuyordu.

Arkama geçerek sikini yumrukladı ve ıslaklığımda gezdirdi. Bir önceki gecenin aksine, bana çarpmadı. Yapmasını istedim. Bunun için yalvarmak üzereydim.

Ama içeri girdiğinde nedenini anladım.

Bacaklarım bitişik ve yana yatıkken, zaten devasa olan siki bana gerçek dışı geliyordu. Sığ itişleri beni germek için çalıştı, böylece onun hepsini yeni ve yoğun açıyla alabildim.

Hava yükselmeye başladığında daha içeri bile girmemişti. Daha yükseğe.

Başım belada.

Bundan asla kurtulamayacağım.

Ama ağzımı açtığımda ağzımdan çıkan şey, "Daha sert. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Tek gereken buydu. Bir sonraki hamlesi beni öyle doldurdu ki, ikiye ayrılaacağımı sandım. *Ne mutlu.* Çekti ve tekrar soktu.

Beni konumlandırma şekli düşünceliydi, ama beni becerme şekli şehvetliydi.

Vahşiydi, akli dengesi yerinde değildi ve en güzel şekilde acımasızdı.

Kalçamı ve kıcıımı kavrayan Ward, kırılğan olduğumu düşünmediği için beni kabaca becerdi.

Çünkü benim güçlü olduğumu düşünüyordu.

O kadar sert boşaldım ki, vücudum sanki espresso ve parazitlerle doluymuş gibi vızıldadı. Ward beni tuttuğu gibi sikinin üstüne ve altına defalarca sokup çıkarırken sonsuza kadar devam etti. Döllerini amımı doldururken yüksek sesli iniltileri kulaklarımı dolduruyordu.

Hâlâ derinlere gömülü olan Ward, dudaklarıma bir öpücük kondurmak için üzerime eğildi. "Günaydın, bebeğim. Yumurtanı peynirli mi istersin, peynirsiz mi?"

"Birlikte," dedim otomatik olarak çünkü içgüdülerim her zaman peynirden yanaydı. "Senin için de hâlâ waffle var. Onları çalıştıracam. Bilirsin işte tuvaletin nerede olduğunu."

Bir öpücükle daha, utanmadan çıplak bir şekilde odadan çıktı. Ben de utanmadan manzaranın tadını çıkardım.

Bir süre yatakta kaldım ve önceki geceyi düşündüm. Sadece seksi değil, gerçi o da harikaydı. Ne kadar çok düşünürsem, göğsüm o kadar daralıyordu.

Alarm berbattı.

Uyandırma çağrısının geri kalanı kötü olmaktan çok uzaktı.

Ama bu sabahın erken saatlerindeki hormonal ruh hali salınımı her şeyi berbat edebilir...

"ARTIK SANA İHTİYAÇ YOK."

Hay aksi.

Ward'ın hazırladığı lezzetli kahvaltıdan bir şeyler almak için kendimi zorladıktan sonra duş almak ve giyinmek için eve gittim. İşim bittiğinde dönmem gerekiyordu.

Bunun yerine, beni caddeden alması için bir Uber çağırmadan önce rekor sürede hazırlandım. O fark etmeden gizlice kaçabileceğimi düşünmüştüm.

Yanlış düşünmüşüm.

Şoförün bakışları arkamdaki adamdan bana doğru kaydı.

"Hanımefendi?" "Özür dilerim, planlarımızın değiştiğini fark etmemiştim. Yine de bahşış vereceğim."

Bu huysuz adamı yatıştırdı ama ben tekrar özür dilemeye fırsat bulamadan Ward beni geri çekti ve kapıyı kapattı.

"Eğer bana kötü bir not verir ve mükemmel sicilimi bozarsa, intikamımı alacağım," dedim.

"Hurda üzerinde motosiklet mi?"

"Daha kötüsü... Akşam yemeği için karnabahar bifteği."

Ward başını arkaya atıp kahkaha atarken kolunu omuzlarıma doladı; derin, zengin ve rahatsız edici derecede çekici bir kahkaha.

Onu izledim, dönmesini bekledim. Gizlice kaçmaya çalıştığım için kızmasını ya da sinirlenmesini bekledim. Ama bağırmadı ya da küçümseyici yorumlar yapmadı. Dürüst olmak gerekirse, şaşırmış bile görünmüyordu.

"Gizlice kaçmaya çalışacağımı biliyordun, değil mi?"

"Önsezim vardı."

"Beni götürmek zorunda değilsin. Eminim bir doktorun muayenehanesinde oturmaktan daha iyi yapacak işlerin vardır."

"Başka hiçbir yerde olmak istemezdim." Eli aşağı kayarak kıcımı kavradı. "Seninle yatağa dönmediğim sürece."

Ortak bir noktamız var.

Ward'ın araba yoluna vardığımızda, "En azından motosikletini alabilir miyiz?" diye sordum.

Aslında öyle demek istemedim. Kat'in aksine ben başarılı bir bisiklet sürücüsü bile değildim. Motorlu iki tekerlek üzerinde dengede durma ve trafikte salınarak ilerleme fikri dehşet vericiydi.

"Tabii ki hayır. Squish doğduktan sonra onları kardeşlere bırakıp gezintiye çıkacağız." Bir kış avuçlama daha. "Gözlerden uzak bir yere."

Tüm bunlarla birlikte açmam gereken çok fazla şey vardı ve kafam buna müsait değildi.

Yolcu kapısını açtığında isteksizce bindim. Zihnimin arkasında biriken endişe ön plana çıktı ve her geçen kilometrede daha da arttı. Ward bir eli direksiyonda, bir eli de kalçama sarılmış halde arabayı sürdü. Konuşmaya zorlamaya çalışmadı, muhtemelen ruh halimi yaklaşan randevuyla ilgili gerginliğe bağladı.

Ki bu doğrudu. En büyük korkum rutin bir randevuya gidip en kötüsünü duymaktı.

Daha fazla acıya dayanamadım.

Ancak iç gözlemci ruh halimin tek nedeni bu değildi.

Yanımda bir erkek getirmek... Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Ward'ın ultrasonu ya da sadece ofisteki tabelayı görmesinden ve bunun onun için çok gerçek olmasından mantıksız bir şekilde endişeleniyordum.

Ward'ın ötesinde, hissettiğim her şey vardı. Korkmuştum. Kalbim kırılmıştı. Kızgın.

Suçluyum. Daha suçlu hissetmediğim için suçlu.

Sanki ben zaten kötü bir anneymişim de bebeğim daha doğmamış gibi.

Navigasyon bizi yolun çoğuna götürdü ama Ward'ı tıbbi kompleks labirentine yönlendirdim. Arabayı girişe çekti. "Park edip sizinle içeride buluşacağım."

Son bir kez daha denedim. "İçeri gelmek zorunda değilsin. İşim bittiğinde sana mesaj atabilirim. Ya da eve Uber'le gidebilirim."

Mavi gözleri beni inceledi. Öfke yoktu. Kızgınlık da yoktu. "Burada kalmamı ister misin?"

Yüz ifadesi ve ses tonu nötrdü, bu yüzden seçimimi etkilemedi. Evet diyebileceğimi biliyordum ve beni zorlamayacaktı. Şikayet etmeden beklerdi.

İşte bu yüzden ona gerçeği söyledim.

"Seni orada istiyorum."

Bağlantımızla mücadele etmemek bir şeydi. Kendimi aktif olarak açmak ve savunmasız hissetmek başka bir şeydi.

Ve Ward, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bunu anlamış görünüyordu. İtirafımı büyük bir olay haline getirmede. Onun yerine başını salladı ve dudakları ukala bir sırıtışla kıvrıldı. "Elbette anlıyorsun. Çok iyi bir arkadaşım."

Başımı sallayarak kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Kapıyı açık tuttum ve eğilip ona ofis numarasını söyledikten sonra ekledim: "Ve bil diye söylüyorum, gelmene sadece *iki* kek alabilmek için izin veriyorum."

Kapıyı kapattım ve kahkahasını kestim.

Doktorumun muayenehanesine ulaştığımda, hamilelik kaygıma odaklanabilmek için endişelerimi bir kenara bıraktım.

Check-in yaptırmak için beklerken bir kol belime dolandı ve bir el karnıma dayandı.

"Ward değilseniz, ödeme üç kek," dedim sessizce. "Fiyatın iki olduğunu sanıyordum."

Ona bakmak için başımı eğdim. "İndirim alırsın."

Gözleri kapandı, ama beni etkilemek için pis ve tatlı bir şey söyleyemeden sıra bana geldi.

Uzun resepsiyon masasına adımımı attığımda midem bulandı.

Adımı vermek zorundaydım. Teyze ve yeğenin soyadlarının farklı olması alışılmadık bir durum değildi ama yine de...

Çok fazla pratik yaparak ses tonumu hoş ve normal olmaya zorladım. "Mac Davis."

Resepsiyon görevlisi yazarken omzumun üzerinden baktım.

Ward rahmetli *teyzemle* aynı soyadını paylaşmadığıma şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Refleksif bir seğirme bile olmadı. Kaşlarını kaldırmadı. Hiçbir şey göstermedi.

Suçluluk duygusu beni bir kez daha vurdu. Onunla konuşup gerçeği söylemem gerekiyordu ama bunun beklemesi gerekiyordu. O zaman için bunu da kutuya koydum çünkü odaklanmam gereken daha önemli şeyler vardı.

Squish gibi.

Her zaman Squish.

Tüm bavullarımı ve bölmelere ayrılmış kutularımı taşımak için nakliyeciyi tutmam gerekecek.

Oh bekle. Bu tam anlamıyla benim işim.

Psikolog olmak için eğitim aldığımda, kendimin en kötü hastası olacağımı hiç düşünmemiştim.

Ama hamile pantolonu uyarsa...

Bir kadın adımı söylemeden önce oturamadım. Benden Ward'a baktı. "Baba, ben annemi hazırlarken sen burada bekle. Hazır olduğumuzda seni geri getireceğim."

"Oh, o-" diye başladım ama Ward çenemi dizlerimin bağını çözecek şekilde kavradı.

"Onu duydun anne." Beni hafifçe öptü. "Birazdan görüşürüz."

Her zamanki soruları sorarken teknisyeni takip ettim. Karnım bir porno seti kadar kayganlaştırıcıyla kaplı halde muayene masasına oturduğumda, çubuğu karnıma yerleştirdi ama ekranı benden uzak tuttu.

Ben ölüyorum.

Kalp krizi geçireceğim.

O keklerin tadına bakamadan ölüyorum.

"Şimdiye kadar her şey yolunda görünüyor anne," dedi. "Babamı geri getireceğim."

Baba.

Siktiğimin babası.

"Babam değil," diye boğazımdaki iğrenç, acı yumrunun içinden zorla çıktım.

Dosyamda bir not olması gerekiyordu. Dr. Cubio ekleneceğini söylemişti.

"Geri gelmesini istemiyor musun? Sorun değil tatlım, kullanabileceğimiz bir sürü bahanemiz var."

Sözlerimi nasıl yorumladığını fark edince başımı salladım. "Babam o değil ama onu buraya geri istiyorum."

Çok kötü.

Çok kötü.

Aksi takdirde, özenle inşa edilmiş tüm o zihinsel kutuların parçalanma ihtimali çok yüksekti.

Ve beni de yanlarında götür.

Teknisyen ayağa kalkarken bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "Geri geleceğim."

Ward içeri girmeden önce sakinleşmek için birkaç derin nefes aldım. Yüzümü göremiyordum ama üzgün görüldüğüme bahse girebilirdim. Beni okuyabildiği için bunu anında anlayabilirdi.

Elbette, sakın geçen birkaç dakikaya rağmen Ward'ın bakışları beni görür görmez daraldı. Yanımdaki sandalyeye oturdu, elleri koluma ve başıma gitti. "İyi misin, bebeğim?"

"Sadece heyecanlıyım." Yalan değildi. Odaklanmak istediğim şey Squish'i görmektir, geçmiş değil.

Önümdeki duvara monte edilmiş televizyonu açtıktan sonra karnıma bir fiç jöle daha boşaltıldı. Teknisyen değneği değdirdi ve işte oradaydılar.

Squish.

Benim Squish'im.

Bu yaptırdığım üçüncü taramaydı. İlki Squish henüz küçük bir yumruken yapılmıştı. İkincisinde, tadını çıkaramayacak kadar endişeliydim.

Ama o zaman farklıydı.

Durağan bir görüntünün nasıl bu kadar şaşırtıcı olabildiğini görünce nefesim kesildi. Nasıl bu kadar çok sevebildim.

Ward'ın kolumdaki eli sıkılaştı ve ona baktığımda dikkatini televizyona vermişti. Gözlerimi üzerinde hissetmiş olmalı ki bakışlarını bana çevirdi ve gülümsedi. "Çok güzel, bebeğim. Çok güzel."

Yüzünü o kadar büyük bir merak ve hayranlık kaplamıştı ki kendimi dikkatimi ekranla Ward arasında paylaştırırken buldum. Squish her tekme attığında, yuvarlandığında ya da yüzünü kollarının arkasına sakladığında sırtıyordu.

Teknoloji tüm vücut parçalarını ölçtü ve dünyadaki tüm şarkılardan daha güzel olan kalp atışını çaldı. "Cinsiyetini öğrenmek ister misin?"

Bunun bir sürpriz olması

gerekiyordu. Ama işler değişti.

"Evet," dedim, başka bir duygu hissedemeyecek kadar mutluydum.

Teknisyen asayı hareket ettirerek doğru açığı bulmaya çalıştı ama Squish her yaklaştığında hareket etti.

"Annelerine çekmişler," diye mırıldandı Ward. "İnatçı." Bu doğrudu.

Bir tuvalet molası, iki yana yuvarlanma ve biraz esneme hareketinden sonra Squish sonunda işbirliği yaptı.

"Bir kız," dedi teknisyen. Ben

gözyaşlarına boğulmadan

hemen önce.

BÖLÜM 23

90'LARIN NOSTALJİ ATIŞTIRMALIĞI

HOLLYWOOD

(Fırın, özel garaj ve küçük bir kayıt stüdyosunu barındıran büyük bir binanın önünde d u r a n Mac içine çekti. "Tanrım, kokuyor cennet gibi."

Ultrason ve doktor kontrolünden sonra Mac'e verdiğim sözü tuttum. Ona borçlu olduğumu *düşündüğü* iki kek için onu doğruca Sweets You Rock'a götürdüm.

Yanılıyordu.

Ona istediği kadar kek borçluydum. Ve lanet hayatımın geri kalanında seve seve öderdim.

Gerçek değildi. Karnında bir bebek olduğunu biliyordum. Tekmelediğini hissettim. Yuvarlandığını hissettim. Ama onu orada görmek? Küçük burnunu, parmaklarını ve ayaklarını?

Tanrım. Hiç böyle bir şey hayal etmemiştim.

Ve Mac'in Squish'in kız olduğunu öğrenmesi?

Tanrım. Hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

"Tadına bakana kadar bekle," dedim ve kapıyı açarken elimi sırtının alt kısmına koydum. Genelde kuyruk binanın etrafını sarardı, bu yüzden umarım biletler çoktan tükenmişken değil de durgun bir zamanda orada olurduk.

Tezgâhın arkasındaki kısa boylu kadın başını kaldırdı ve gülümsedi. "Hey, Hollywooooo..." Odak noktası Mac'e kayınca benim adım geçmedi.

Ve Mac'in midesi.

Adımları yavaşlayan Mac'in bakışları bana yöneldi, gözleri endişeyle irileşmişti. "Seni uyarmayı unuttum," dedim. "Bu binadaki herkes çok dedikoducu.

Siktir. Yağ içinde yuvarlanmış gibi görünen bir grup adamın yiyecek çalmak ve size yalan söylemek için kapıdan içeri girmesine hazır olun. Onları görmezden gelin."

"Bekâr olanların da flört edeceğini unutma," diye ekledi Piper.

"Cehennem gibi flört edecekler," diye homurdandım.

Bana bilmiş bir gülümseme verdi.

Mac kaçmadan -ve o pislikler aptalca fikirlerle içeri girmeden- onu yaklaştırarak vitrine doğru ilerledim.

Mac'in yüzündeki endişe ve kafa karışıklığı eriyip gitti.

Dikkatimi vermediğimi düşündüğünde bana bakışı hoşuma gidiyordu.

Gardını indirdiğinde ve bunu yapmak için kendine izin verdiğinde bana bakışını sevdim.

Çıplakken, içindeyken, onu boşaltırken ya da bu üçünün herhangi bir kombinasyonunu yaparken bana bakışını çok seviyordum.

Ama onun da bana çeşitli unlu mamullere duyduğu aynı açık özlemle bakmasını istiyordum.

Tanrım, tatlıyı kıskanmaya başladım.

Üzücü, dostum. Sadece acınası.

"Hepsini istiyorum." Mac elini kaldırıp bana sert bir bakış atmadan önce cümlesini ancak bitirebilmişti. "Tam anlamıyla değil. Bozulmadan önce hepsini yiyemezdin ve bu kadar lezzetli bir şeyi ziyan etmek suç olurdu."

"Yeni bir şey var mı?" Rotasyonunu değiştirmeyi sevdiği için Piper'a sordum.

Telefonundan başını kaldırdı ve ben de tamamen saçmalık olan dramatik bir iç geçirdim. O da bunu biliyordu ve sırıttı. "Taze meyveli tartlar. Balkabaklı turtalar. Ve telif hakkı ihlali riski nedeniyle 90'ların nostalji atıştırmalığı dediğimiz mini kurabiyeler ve krema sosu."

Mac, "Bu konuyu daraltmama yardımcı olmuyor," dedi ve Piper'ın yanaklarını acıtacak kadar büyük bir sırıtışa neden oldu.

Beklendiği gibi, erkeğinin gelmesi uzun sürmedi. Odak noktası kızdı ve diğer müşteriler bir yana, bizim orada olmamız bile umurunda değilmiş gibi onu öptü.

Hemen arkasından ikinci komutanı Kase geliyordu.

Judge'ın Harley'sinde büyük bir iş yapılması gerektiğinde, Nox onu Hyde ekibiyle tanıştırmıştı. Ondan sonra tüm Mayhem onları kullanmaya başladı çünkü dürüstlerdi ve yaptıkları işte çok iyiydiler.

Bir motorcunun garajda aradığı iki özellik.

Bulması zor olan iki özellik.

Söz konusu garajın eyaletteki en iyi fırına bağlı olması da cabası.

Jake yüzünü karısından ayırdıktan sonra çenesini kaldırarak bana baktı.

Piper'in aksine, sadece çabucak sakladığı küçük bir şaşkınlık parıltısı vardı.

"Mac, bu Piper," diye gecikmeli olarak tanıştırdım. "Fırının sahibi. "Fırının sahibi.

mağara adamı kocası Jake. Bağlı garajın sahibi. Ve bu da Kase. Sanırım boyacılık falan yapıyor."

Kase tezgâhın etrafında dolanırken bana parmağını gösterdi. "Dışarı çıkıp senin için mükemmel hale getirmek için sonsuza dek çalıştığım o parlak mavi boyayı çizmemi mi istiyorsun?"

"Çıldırmaalım."

"Ben de öyle düşünmüştüm, şerefsiz." Mac'e gülümseyip elini uzattığında bakışları kaybolmuştu. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de."

Jake geldi ve aynısını yaptı.

Piper, Mac'e mevcut tüm malların ayrıntılı bir özetini verirken, Kase, Jake ve ben saçmaladık. Jake'in sırtı kadınlarımıza dönük olacak şekilde yer değiştirmesi uzun sürmedi.

Bebeği soracağını düşündüm. Garaja gitmeyeli epey olmuştu ama *o kadar* da uzun değildi. Merak etmezlerse şaşırırdım.

Ama sonunda konuştuğunda, bu beni sorgulamak için değildi. "Birkaç dakikadan fazla olmadı ve iyi olduğundan emin olmak için ona yüzlerce kez baktın." Gülümsedi. "Zaten kötü, adamım."

Bunu utanç verici bir şeymiş gibi söylemedi. Bana bir bok vermiyordu. Kaçabiliyorken kaçmam, uzaklaşmam, televizyondaki klişe yürüyen zührevi hastalıklar gibi sonsuza dek bekar kalmam için hiçbir uyarı yoktu.

Hayır, benim adıma mutluydu.

Kase sırtıma vurdu. "Court of Mayhem kardeşlerin Hyde'lar gibi düştüğünü görmek güzel."

Pekal

a.

Sikey

im.

Piper'ın söylediklerine gülerken Mac'e bakarken bir şey yerine oturdu. Kulaklarım sanki az önce sarsılmışım gibi çınladı. Göğsümden, karnımdan ve aletimden vurdu ve hiç de nahoş değildi.

Mac iki kez bakmadan önce bana baktı. "İyi misin?"

Eşyalarımı kilitledim. Daha sonra uğraşmak için *sıkıca* kilitledim. Çenemi kaldırarak, "Evet, bebeğim. Karar verdin mi?"

"Dunka-" Dudakları şakacı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yani, 90'ların nostaljik atıştırmalığı, sanırım."

"Sana borçlu olduğum iki keki unutma."

Sırıttı. "Ve bunlar."

Arkasını döndüğünde sesimi alçalttım ve "Bebek benden değil" dedim. Ultrasonda gördüğüm minik yüzü düşündüm. "Ama bebek benim."

Ne dediğimi anladılar. Daha da iyisi, bunu bana iletirlerdi, böylece kucağında bir bebekle ortaya çıktığımda diğerleriyle bu konuşmayı yapmak zorunda kalmazdım.

Mac ile konuşmak zorundaydım. İnatçı, bağımsız, ketum Mac.

Önemli bir şey değil.

"BUNLARDAN BİR KILO DAHA YIYEBİLİRİM."

Mac'in parmağındaki kremayı yalamasını izledim ve sikim anında sertleşti.

"Sana ömür boyu yetecek kadar alırım," dedim, sesimde bir tını vardı.

Mac'in başı havaya kalktı, yanakları kızardı. Bu onun parmağını krema kabına daldırıp dilini etrafında döndürmesine engel olmadı. Yavaş. Seksi.

Mükemmellik.

Fırında, Piper bana kulüp binasına götürmem için bir paket vermişti. İsveçlilerle pasta yarışması yapıyordu ama bu bir yarışmadan çok tatlı takasına benziyordu. Ayrıca Jury'nin istediği kuru üzümlü yulaflı kurabiyelerden de vardı - hasta piç.

Kim kuru üzümlü kurabiye ister ki?

Kulüp binasına gitmeden önce Mac'i eve bırakmayı planlamıştım ama o da benimle gelmek istedi.

Bok gibi şok olmuşum.

Ve çok

heyecanlanmıştım.

Beni içine alıyordu. Beni tanımaya çalışıyordu. Yüksek ve güçlü tuttuğu duvarları yıkıyordu.

Belki düşürmek değil ama aşağı indirmek. Ya da en azından bankın üzerinde durup bakabilirsin.

Demek istediğim, bu bir ilerlemeydi.

Yemeğini yiyebilmesi için masaya oturmadan önce ona toplantı odası hariç her yeri gezdirdim.

Ama şovuna devam ederse, kışını o masanın üzerine koyacak ve benim de yemek yemeyi ne kadar sevdiğimi gösterecektim.

Dürtülerime boyun eğmeden ön kapı çarparak açıldı ve ağır ayak sesleri yaklaştı. Omzumun üzerinden baktığımda Yargıç, Jüri ve Scythe'ın içeri girdiğini gördüm.

Tüylerimi diken diken eden bir tedirginlik ensemde aşağı indi. "Güzel, zaten buradasın," dedi Yargıç, bakışları bana yöneldiğinde. yüz ifadesi gergindi. Yalnız olmadığımı görünce rahatladı, bir gülümseme oluştu. "Nasılsın, Mac?"

"Güzel. Evini sevdim."

Palavra da atmıyordu. Kargaşa Mahkemesi kulüp binası bir motorcu kulübüydü, evet. Ama kir, örümcek ağları ve boş içki şişeleri yoktu. Tamam, evet, vardı. Ama sergilenen özel şişelerdi. Motorcu Sanat.

Mac tur boyunca hoşuna giden tüm ayrıntılara dikkat çekmişti. Ne havalı olduğunu düşündü. Kulüp binasının kardeşlerin gelip gidebileceği bir yer olması gerektiğini hemen anlamıştı. Rahat olmak için.

Evde hissetmek için.

Çünkü birçoğumuz için - bir süre ben de dahil olmak üzere - kulüp binası buna sahip olduğumuz tek yerdi.

"Memnunum," dedi Yargıç, palavra da atmıyordu. Mülkü bulmuş ve onu bu hale getirmek için çalışmıştı. Bununla gurur duyuyordu.

Mayhem'in ne olduğunu.

Hepimiz öyleydik.

"Bu kadar önemli olan ne?" İsveçli içeri dalarken sordu.

"Görüşürüz," dedi Yargıç, bize katılan Haze ve Glitch'e el sallayarak.

Salı günü öğleden sonra bir araya gelen kardeşlerde tedirginlik hissi uyanıklığa dönüştü.

"Toplantı mı?" diye

sordum. Yargıç çenesini

kaldırdı. *Kahretsin, bu*

hiç iyi değil.

Toplantı alanına gitmeden önce Mac'e "Takılmak istersen O bizim odada," dedi.

Kardeşlerim onun arkasından akın ederken Mac'e döndüm. "Uzun sürmez. Arabamı eve götürmek ister misin, işim bitince seninle orada buluşuruz?"

"Ve bu manyakların yanında araba mı kullanayım?" Kadın başını salladı. "Hayır, teşekkürler." "Manyaklar Maine'de. Biz Mass-holes'uz."

"Patates, potahto. Mesele şu ki, senin parlak arabayı kaosa sürüklemek istemiyorum."

"Benimle toplantı odasına giremezsin. Sadece kargaşa."

Mac surat asmadı, sinirlenmedi ya da sorgulamadı bile. Hayır, gözlerini yüzüme doğru devirdi. "Bunu biliyorum. Glitch de üye olduğuna göre iyi bir kablosuz internet vardır herhalde?" Başımı sallayınca telefonunu çıkardı, kilidini açtı ve bana uzattı. "Giriş yap, beklerken biraz çalışacağım."

Modası geçmiş telefonu aldım. "Glitch'in bunu görmesine izin verme. Ağlar." Wi-Fi şifresini girmeden önce çok gecikmiş bir şey yaptım.

Kendimi aradım.

Cebimdeki titreşimi gören Mac uzun ve dramatik bir iç çekti. "Bunun olacağını bilmeliydim."

Ama telefonu kapmadı ya da beni kovmadı, yani yine ilerleme var.

Girişini yaptım ve telefonu geri verdim. "İyi olduğuna emin misin?"

"Yetiştirmem gereken bir sürü iş var." Başını arkaya yatırdı ve bana gülümsedi. "Ve eğer orada olursan, çöreklerimi seninle paylaşmak zorunda kalmayacağım."

"Sen taş kalplisin, kadın." Birkaç adım geriye doğru yürümeden önce hınzır ağzına bir öpücük kondurdum. "Geri döneceğim."

"Burada olacağım."

"Burada olacağım."

Toplantı odasına doğru yürürken onun sözleri Kase'nin daha önce söylediklerine karıştı. İçeri girdiğimde itirafımı paylaştım. "Mac'e aşığım."

Nefes nefese.

Ağzı açık bakışlar.

Şaşkın ifadeler ve kafalarından fırlamak üzere olan kocaman gözler.

Şok ve dehşet.

Bir şeyler.

Hiçbir şey anlamadım. Şaşırmış bir göz kırpma ya da mırıldanma bile olmadı. Kaşlarını bile kaldırmadı.

"Tamam." Swedes Yargıç'a doğru döndü. "Neler oluyor?"

"Dur bakalım." Kollarımı kavuşturdum. "Bu haber biraz tepkiyi hak ediyor gibi hissediyorum."

Glitch bakışlarını tabletinden bana doğru kaldırdı. "Bu yeni bir haber değil." "Ne?"

Scythe sıkılmış bir ses tonuyla, "Barbeküde belli oluyordu," diye araya girdi. Hem de çok sıkılmış.

"Onu sadece bir gündür tanıyorum," diye belirttim.

"Bunun bir önemi yok." Yargıç'ın ağzında bir sırıtma belirdi. "O'nu sevdiğimi, onu yere serdiğimde ve yüzüme çılgılık attığında anladım."

Başka biri olsa bu cümle kulağa berbat gelirdi. Ama onun için bu sevgi dolu bir anıydı.

Mayhem kardeşler böyle çarpıktı.

Ben de dahil, çünkü verandadaki masada Mac yerken çimenlere boşalmam ölene kadar hatırlayacağım bir anı olacaktı.

"Seni onunla hiç görmedim ama biliyordum," dedi Swedes. "Onun için yemek yapıyorsun. Partileri atlamak. Gözlerinden çizgi film kalpleri fırlamış gibi etrafta dolaşıyorsun."

"Siktirin gidin," diye tersledim ve sandalyeme çökerken hepsine parmak salladım. Kamburumu çıkarıp bacaklarımı açtım ve parmaklarımı kolçaklara vurdum.

Babamı hiç tanımamıştım. Babs'ı kendimce seviyordum ama hiçbir zaman işlevsel bir anne-çocuk ilişkimiz olmamıştı. Birkaç yılda bir Atlantic City'den ziyarete gelirdi ve işim düştüğünde onu görmek için uğrardım.

Yıllar boyunca arkadaşlarımı sevdim.

Yaşadığım tek gerçek, yarı normal aşk Kargaşa Mahkemesi'ne duyduğum aşktı. Damarlarımızda ortak kan akmasa da onlar kelimenin tam anlamıyla benim kardeşimdi.

Ama hiç romantik bir aşk yaşamamıştım. Yavru köpek türünden bile. Bu yüzden birkaç hafta içinde hamile, inatçı, bağımsız, karnabahar bifteği pişiren komşumun lanet kalbimi çaldığını fark etmemiştim.

Lash'i beklerken Jury'ye Piper'dan gelen kuru üzümlü kurabiyelerden bahsettim. Onların gitmesine izin vermek kolay olmuştu. Swedes'e de onun için hazırladığım kutudan bahsettim ama istemeye istemeye çünkü o şeyin iyi olacağını biliyordum.

Lash nihayet geldiğinde yerine oturdu. "Ne kaçırdım?"

Jury, "Hollywood komşusuna aşıktır," diye paylaştı.

Diğerleri gibi Lash de gözünü bile kırpmadı. "Evet, bunu yüzündeki o aptal gülümsemeyle etrafta dolaşmasından anlamıştık."

"Gözlerinden çizgi film kalpleri fırlıyor dedim," diye araya girdi

Swedes. "Evet, o da var."

"Siktirin gidin, hepiniz," dedim, her ne kadar bunu başlatan ben olsam da. Sadece şok edici olduğunu düşünmüştüm. Benim için oldukça çığır açıcı olmuştu, kahretsin. "Artık işimize bakabilir miyiz?"

"İyi fikir." Yargıç içecek dolabından bir bira aldı. "Eminim acele etmek istiyorsundur, böylece Mac'e bir not iletip onun da senden hoşlanıp hoşlanmadığını öğrenebilirsin."

Tanrım.

Bu bana son saçmalıklarıydı. Yargıç masanın başındaki yerini aldı ve odadaki hava bir anda sakinleşti.

"Beverly'deki işimiz Beth, kocasının programının değiştiğini söylemek için aradı.

Çıkarma işlemi bu Perşembe gününe alındı" açıklamasında bulundu.

"İki gün mü?" Scythe alçak bir ısıklık çaldı. "Ondan önce yapacak çok şey

var." "Bir minivan ayarladık bile. Haze onu annesiyle birlikte kullanacak.

ve çocuklar. Hollywood, sen bizim minibüsü al. Geri kalanımız bisikletlerle önden ve arkadan gideceğiz. İyi haber, Albany dışında bir ailesi var. O şerefsiz gittiklerini bile anlamadan onları oraya götürebiliriz."

Glitch tabletini çevirdi. "Trafığe ve inşaata bağlı olarak üç rota belirledim. Uygulamada olacaklar." Ekran görüntülerine tıklamaya devam etti. "Dijital ayak izlerini araştırdım. Adamınki neredeyse hiç yok. Kadınınki çoğunlukla çocuklarının resimleri ve sosyal medyada kayıtlı bir ton yemek tarifinden ibaret. LinkPass'ine göre, sık kafalının programı gece geç saatlerde T'yi eve götürmekle tutarlı."

"Güzel, demek ki orijinal planımız hâlâ işliyor. Sadece bir hafta öne çektik." Yargıç kardeşine baktı. "Mağazaya uğrayıp iki yaşındaki bir çocuk için uygun bir araba koltuğu al. Gitmeden önce takarız çünkü oraya vardığımızda zaman kaybetmek istemiyorum."

Jury çenesini kaldırdı. "Hallediyorum."

"Ben de geleyim, çocuklara oyuncak falan alırım," dedi Scythe, yaralı kabağının altında her zaman çok yumuşak biriydi.

Her şeyi tekrar gözden geçirdik çünkü Mayhem bu tür işler söz konusu olduğunda dalga geçmezdi.

"Başka bir değişiklik olursa," dedi Yargıç, "sizinle temasa geçeceğim. Aksi takdirde Perşembe günü saat yedide burada buluşuruz."

İş bitti, beni biraz daha sürüklemelerini dinlemek için burada kalmadım. Kapıya doğru yöneldim ve merdivenlerden aşağı indim, bakışlarım masaya çevrilmişti.

Boş masa.

Kanepeden gelen tanıdık sesleri duymadan önce gerildim. Dönüp baktığımda Mac'in gülmek için başını arkaya attığını gördüm. Gülümsemesi büyüktü, yanakları kızarmıştı. Mutlu ve çok güzel görünüyordu, bu beni göğsümden vurdu.

Kalbinde.

Daha ne olduğunu anlamadan ona doğru yürüyordum, pervane gibi ateşe çekilmiştim.

Ya da bana bir şans vermesini sağlayamazsam, bir pervane böcek zapper'a. Çünkü bu reddedilme yavaş ve acı verici bir şekilde öldürür.

Yaklaştığımda, kanepede ortaya çıkan sahne beni de boş midemden ve kızgın tat tomurcuklarımdan vurdu.

Orada O ile oturuyordu, hırsızlar gibi kalın. Paylaşmamız gereken kekleri yiyen hırsızlar.

"Ona benim yarımaları verdin," diye suçladım, gülümsemeye karşı koyarak. "Benim olduklarını söylemiştin," dedi Mac.

"Ve biz *House*'u izlerken paylaşacağını söylemiştin."

Omuz silkti. "Fikrimi değiştirdim."

Bakışlarımı Ophelia'ya çevirdim. "Önce Swedes'in waffle'ları, şimdi de benim payıma düşen kekler. Acımasız."

Bunu bir hakaret olarak algılamadı. Gülümsemesi neredeyse kocasınıninki kadar kendini beğenmişti. "Ve bunu sakın unutma."

"Adımı mı duydum?" İsveçli elinde birayla yaklaşarak sordu.

"Evet, O'yu şımartıp beni aç bıraktığın için ona lanet ediyordum." Kollarımı uzattım. "Ziyan oluyorum."

İsveçliler karnımı tokatladı. "Haklısın. Ben sadece sekiz paket hissettim, on değil."

"Gördün mü? Şimdiden bir deri bir kemik kalmış." Kanepeye doğru dönerek başparmağımı yana doğru uzattım. "Bebeğim, bu Swedes. Swedes, Mac."

Mac ona gülümsedi. "İsveçliler. Benim kahramanım."

"Komşu..." Saçma olmasına rağmen uyarı dolu bir kelimeyle seslendim.

Bana attığı sırtış tamamen muzip ve alaycıydı ve beni sertleştirmediyse lanet olsun. "Tamam, iyi, benim kahramanım değil." Sözleriyle çelişiyordu

hızlıca başını salladı. "Ama bana gönderdiğin yiyecekler için minnettarım." Karnını sıvazladı. "Bebeğim de öyle. Kızarmış tavuk hayatımda yediğim en güzel şeydi."

İsveçli sinirlendi, bakışları buruşmuş kek paketine kaydı. "Öyle miydi?"

"Baharatlı humus onu tahtından indirdi. Ayrıca bebeğimin ilk kez yuvarlanmasını sağladı, bu yüzden midemde ve kalbimde her zaman özel bir yere sahip olacak."

Cehenneme kadar yolun var. Daha iyisini bilmesem, yanımdaki kaba motorcunun biraz buğulu gözlerle baktığını söyleyebilirdim.

Konuşacak yerim olmadığından değil. Ultrasonda tıkanmamak için kendimi zor tuttum.

"Ne istersen tatlım. Aşerme, atıştırmalıklar, akşam yemekleri. Her ne olursa." İsveçli Ophelia'yı işaret etti. "Kargaşa kadınları tek yapmaları gerekenin istemek olduğunu bilirler çünkü biz şımartmak için buradayız."

Mac ağzını açtı ve neredeyse inkârını görebiliyordum. Reddedişini. Bir Mayhem kadını olmadığını açıkladığını duyar gibi oldum.

Bunun yerine ona tekrar gülümsedi. "Bu teklifine pişman olabilirsiniz."

"Ben sadece bunu takdir eden insanlar için yemek yaparım. Ve sen takdir ettiğin için, bunu senin için yaptığımı asla pişman olmayacağım."

"Yemeklerini seviyorum," dedim.

"Onun artıklarını alıyorsun," diye karşılık verdi.

"Çürüyüp giden doğranmış ciğer," diye mırıldandım. Mac'in oturduğu yere doğru ilerleyerek onun önünde çömeldim. "Hazır mısın, bebeğim?"

Yaklaşmadan önce koyu kahverengi gözleri etrafta gezindi. "Ophelia bazı kardeşlerin akşam yemeğinde takılacağını ve sonra da film izleyeceklerini söyledi."

"Muhtemelen." Geceleri dışarıda takılan kardeşler ya da potansiyel müşteriler nadiren olurdu.

Tereddüt ederek alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Biraz

daha kalmak ister misin?"

Başını salladı ve hemen ekledi: "Tuhaf olacağını düşünmüyorsan tabii."

İsa.

Beni öldürüyor.

Randevularında beni de görmek istemesi benim için dünyalara bedeldi. Hiçbir şey onun bu deneyimi benimle paylaşmasının önüne geçemezdi.

Ama kulüp evimi görmek istemesi ve daha uzun süre takılmak istemesi de çok şey ifade ediyordu.

"Garip değil, bebeğim. Kalabiliriz." Ellerini tutarak ayağa kalktım ve onu da yanıma aldım. Ayağa kalktığında, onun yerini aldım ve onu kucağıma çektim.

"Sana söylemiştim." Ophelia Mac'e güvenmediğim komplocu bir gülümseme attı. "Kargaşa adamları sessiz olduklarında bile otoriterdirler."

Haksız değildi.

Yemekte olduğu gibi, Mac de sessiz başlamıştı. Sanki bir grup motorcu okul psikoloğunu buraya ait olmadığı için kaldırımı atacakmış gibi gergindi.

Kesinlikle öyle. Kollarımda. Kucağımda.

Hayatımda.

Ve kardeşlerimden hiçbiri ona aksini hissettirmedi. Onu, bebeği, hayatını sordular. Scythe sanki bir bebek partisine öncülük ediyormuş gibi ultrason resimlerine *bakıp bakıp* durdu.

Bir süre sonra Mac, istese de istemese de grubun bir parçası olduğunu fark etmiş olmalıydı. Gevşedi, konuşmalara ve şakalara katıldı.

Her güldüğünde başını arkaya eğip bana bakıyordu.

Sanki benim de işin içinde olduğumdan emin olmak istiyordu.

Sanki mutluluğunu benimle paylaşmak istiyordu.

Mac sadece kaosun ve yoldaşlığın içinde olmaktan hoşlanmıyordu. Kargaşadan zevk alıyordu.

Birkaç müşteri adayını bir kardeşlik derneğini bir hafta boyunca doyurmaya yetecek kadar pizzayla geldikten sonra Judge, diyalogdan çok patlamaya dayalı bir film ortaya koydu.

MC kulüp evimde otururken kadınıma kucağımdaydı. Etrafımda kardeşlerim vardı. Squish, Mac'in karnına dayadığı elimi tekmeliyordu.

İşte bu.

Hepsi bu.

Lekeli ruhuma huzur getirdi.

BÖLÜM 24

**KİMSE BİR ÇOCUK GIBİ DÜRÜST
OLAMAZ.**

HOLLYWOOD

(HAVAYA KABLO BAĞLANMIŞTI. Sanki biri ona bir çift akü kablosu takmış gibi ŞARJ EDİLMİŞTI. Kimse şaka yapmıyor ya da dalga geçmiyordu. Neredeyse hiç konuşmuyorduk bile.

Perşembe sabahı kulüp binasının dışında dururken Mayhem kardeşler ve ben planımızı, ekipmanlarımızı ve malzemelerimizi son bir kez gözden geçirdik. Gitmeye hazır olduğumuzu teyit ettikten sonra herkes bisiklete bindi.

-Ya da Haze ve benim durumumda, vanlar kalktı ve yola koyuldu.

Bisikletlerine binen kardeşlerime imrendim. Soğuk rüzgâr ve açık yol, kaslarımı geren gerginliği gevşetmek için çok işe yarardı. Çekimler beni her zaman gererdi.

Çocuklarla ilgili olanlar beni derimden çıkacakmışım gibi hissettirdi.

Sorunsuz geçtiğinde bile çocuklar için zordu. Kafaları karıştı. Öfkeliydiler. Korkuyorlardı.

Ya da daha kötüsü, her şeyi geride bırakmaktan mutluydular. Gitmek istediler.

Tüm hayatları değişmek üzere olduğu için *rahatlamışlardı*.

Veranda salıncağı, bahçe bayrağı ve mükemmel kesilmiş çimleriyle klişeleşmiş banliyö evine tam zamanında ulaştık. Planlarda bir değişiklik olup olmadığına bakmak için yavaşlayarak sürünerek ilerledik. Genellikle, park etmeden önce etrafı iyice kolaçan etmek için bloğu birkaç kez turlardık.

Beth bize fırsat vermedi. Kucağında yeni yürümeye başlayan bir kız çocuğuyla verandaya çıktı ve el salladı.

Herkes kenara çekip motorlarını durdurdu ve kaldırıma çıktı.

Beth'in kocaman gözleri aramızda gidip geliyordu. Komşularının ne düşündüğünü sadece tahmin edebiliyordum - ya da kaç tanesinin çoktan 911'i aradığını ve

Sadece bağlanmak için bir sebep bekliyor.

Yaklaşan tek kişi Yargıç'tı ve merdivenlerin dibinde durdu. "Bunu yapmaya hazır mısın, Beth?"

Ayrılma kararı vermek, bunu uygulamaktan çok daha farklıydı. Birdenbire hayatlarını altüst edecek bir avlu dolusu motorcuyla karşılaşan kadınların fikirlerini değiştirmesi alışılmadık bir durum değildi.

Çok göz korkutucu

oldu. Çok ürkütücü.

Çok gerçekçi.

Beth o kadınlardan biri değildi. Yargıç'ın sorusu üzerine titrek bir gülümseme verdi. "Bizi buradan çıkar."

Tek ihtiyacımız olan buydu.

Minibüsü açarak monte edilmiş kutuları aldık ve içeri taşıdık.

Kutuları oturma odasına yerleştirirken Yargıç, "Önemli olanlarla başlayın, sonra vaktimiz varsa diğerlerine geçin," diye talimat verdi.

Ev güzeldi. Çok güzeldi. Nasıl dekore edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama en azından resimlerim vardı. Uzanmak için yapılmış bir kanep. Büyük bir televizyon.

Bilgi evde çocuklar olduğunu söylüyordu. Beth bir tanesini tutuyordu. Ama asla tahmin edemezdin çünkü onlardan hiçbir iz yoktu. Oyuncak yok. Kitap yoktu. Ne mısır gevreği kırıntıları, ne yürüyüş yolunda terk edilmiş ayakkabılar, ne de kir lekeleri.

"Kızlar sahip olduğum tek önemli şey." Beth küçüğünü mutlu etmek için vücudunu bir o yana bir bu yana salladı. "Elimize geçen diğer her şey bonus."

Merdivenlerden hafif ayak sesleri geliyordu.

"Anne?" diye seslendi beş yaşlarında küçük bir kız. Sesi tıpkı annesininki gibi titriyordu. "Neler oluyor?"

Beth cesur bir yüz ifadesi takındı. İyi kalpli çocuklar bunu anladılar ama yetişkinlerin iyiliği için anlamamış gibi davrandılar. "Haberler iyi, Anna-muz. Pam Teyze'yi hatırlıyor musun? Onu ziyarete gidiyoruz."

Anna küçük bir mutluluk dansı yaptı.

"Bugün mü?" "Bugün."

"Martin geliyor mu?"

"Hayır. Sadece biz

kızlar." "Yesssss."

"Bu kutulardan birini al ve gidip bir şeyler topla. Ne istersen. Uzun bir tatil olacak."

"Yardım mı istiyorsun, evlat?" Scythe sordu.

Sadece çocuklardan ve sarhoşlardan gelebilecek türden bir dürüstlikle Anna ona baktı. "Yüzün farklı."

"Anna," diye tısladı Beth, etrafındaki kaosu bir anlığına unutarak.

Çocukların iyi bir dikkat dağıtıcı olacağına güvenin.

Scythe Beth'in endişesini elinin tersiyle iterken gözlerini Anna'dan ayırmadı.

"Evet, bu farklı."

"Bu kadar baykuşu nasıl aldın?"

"Sebzelerimi yemedim," diye anında karşılık verdi.

Bu bir şakaydı ama aynı zamanda...

Hayır.

"Ben sebzelerimi her zaman yerim," dedi Anna. "Brüksel lahanası olmadığı sürece.

Zoe'nin kirli bezleri gibi kokuyorlar."

"Yeterince adil."

Ona bir kez daha baktıktan sonra başını salladı. "Toplanmama yardım edebilirsin." "Minnettarım evlat." Scythe iki kutuyu yukarı taşıdı.

"Kardeşini aşağı gönder," diye seslendi Beth Anna'nın ardından, bir yandan bebeği tutarken bir yandan da bir şeyler almak için kitaplığa doğru ilerliyordu.

"Yardım edeyim," diye teklif ettim.

"Teşekkürler."

Rafları toplamaya yardım edeceğimi söyledim ama onun yerine kucağıma bir bebek verdi.

Yapışkan. Drooly. Cehennem gibi

kıpır kıpır. Ama çok tatlı.

Bunlardan bir tane alacağım.

Suyu gelene kadar Mac'in de aynı fikirde olmasını sağlamalıyım.

Birbirimizi ölçüp biçer gibi baktık. Ben onu düşürmemiştim, o da yüzüme çılgılık atmamıştı, yani kazanmıştık.

Anna'nın bahsettiği şeyin onun bezi olduğunu tahmin ederek, "Hey, Zoe" dedim. İsmi duyunca kocaman gülümsedi, tombul yanakları ezildi.

"Hiiiiiiii." Sonra küçük bir kıkırdama sesi çıkardı.

İsa.

İnsanlar bebek ateşinden bahsediyordu ama bunu yaşayanlar hep kadınlardı.

o.

Benim durumumda değil. Hafta başındaki ultrason ve Zoe, bende tam bir bebek ateşi vakası vardı. Eğer Mac hamile olmasaydı, bebeği doğurmak için onunla birlikte yatağa girecektim.

Bunun yerine, pratik yapmak için yapardım.

Haze, Beth'e yardım etmek için yanından geçerken, "Bebekler bile senin cazibene karşı bağışık değil, Hollywood," dedi.

"Kimse değil," diye karşılık verdim.

Hiç bebek tecrübem olmadığı için Zoe'nin kaç yaşında olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. "Kaç yaşında-"

Sözlerim ve diğer her şey bir kapının çok sert bir şekilde çarpmasıyla kesildi. Bunu, kulaklarımdan çok mideme vuran kan dondurucu bir çığlık izledi.

"Maisie," dedi Beth soluk soluğa. Koşmaya başladı, neredeyse aşırı cıvıltı zeminde kıcını kıracaktı.

Bu kargaşa Zoe'yi üzdü, küçük alt dudağı titreyerek dışarı fırladı. Çılgınca etrafına bakınarak annesini aradı ve gözyaşları hızlı ve gürültülü bir şekilde akmaya başladı.

Kalbimi kırdı. Özellikle de nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim olmadığı için. "Hey, evlat, ben bu işte yeniyim, beni rahatlatılabilir misin?"

Daha yüksek sesle çığlık attı.

"Ona bir şarkı söyle," diye önerdi Haze.

Aşağı yukarı zıplayarak Zoe'ye büyük popolara olan aşkım hakkında serenat yaparken bir yandan da gözüm merdivenlerdeydi.

"Ninni demek istemiştin," diye araya girdi Haze, tam ben konuya girmişken.

"Hiç tanımıyorum. Babs tam olarak besleyici, anaç bir tip değildi."

Haze bunu herkesten daha iyi biliyordu. O hala bir adayken ziyarete geldiğinde, benimle neredeyse hiç konuşmamıştı çünkü onu becermeye çalışmakla çok meşguldü.

Tüm bu olanlar zihnimde ömür boyu iz bırakmasaydı, yüzündeki dehşet komik olabilirdi.

"Bana söylemek zorunda değilsin," diye mırıldandı.

"Hey. Annemin hoş bir kadın olmadığını mı söylüyorsun? Çok daha kötüsünü yapabilirdin."

"Hayır, ben... Bekle. Benimle bu şekilde dalga geçemezsin." Resmi armasının aday armasının yerini aldığı noktaya dokundu.

"Ah, evlat, seninle her zaman dalga geçeceğim."

Yukarıdan daha fazla tepinme ve ardından daha fazla hıçkırık geldi. Kahretsin.

Çıldıran ilk çocuk değildi ama hiçbirinin böyle ağladığını duymamıştım. Çok iç burkucuydu.

Bir sorun vardı.

Zoe'yi ürkümüş Haze'e uzattım, o da onu dumanı tüten bir kova bokmuş gibi kendisinden uzak tuttu.

"Onu bir bebek gibi tut," dedim. "Ben hiç bebek tutmadım."

"Ben de öyle. Beni sızlanırken görmüyorsun." Bir an düşündüm. "Onu sanki içeceğin etkisini yeni göstermiş ve o dünyadaki son dürümmüş gibi tut."

Anında onu kendi tarafına doğru çekti. "İşte böyle."

Adımları ikişer ikişer atarak Beth ve Judge'ı kapalı bir kapının önünde buldum. Scythe arka planda toplanırken Anna koridorun aşağısındaki açık bir kapı aralığında duruyordu.

"Ne var ne yok?" Ben sordum.

Geldiğimizden beri Beth sağlandı. Endişeli ve gergin ama yine de. Sağlam.

O zamana kadar

Yağlı gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Kızım Maisie dışarı çıkmıyor.

Kilit yok ama bir şey sıkışmış olmalı. Kapı açılmıyor." "Nedenini söyledi mi?" diye sordum.

"Sadece gidemeyeceğini."

Beth onunla konuşmaya çalıştı. Yargıç denedi. Ben bile denedim ama birkaç dakika önce Haze'e söylediğimin aksine Maisie cazibeme karşı bağışıklık kazanmıştı.

Yargıç elini saçlarında gezdirmeden önce saatine baktı. Ne düşündüğünü biliyordum.

Zamanımız vardı ama sınırsız değildi. Her zaman meraklı bir komşunun kocayı arayacağı varsayımıyla çalışırız.

Daha önce de olmuştu. Ve o zaman, o kaçık pisliğin ateş etmesini engellemek için değerli mavi Harley'imi yere bırakmak zorunda kalmıştım.

Tekrarlamaya hevesli olduğum bir deneyim değildi.

Sesimi alçaltarak, "Kapıyı menteşelerinden sökebiliriz," diye fısıldadım.

Yargıç başını eğdi ve düşünmeye başladı. "Zaten bu kadar üzgünse, onu zorla dışarı çıkarmak daha da berbat edebilir. Bunu son çare olarak bırakacağız."

Başımı eğdim ve koridorun en ucuna doğru ilerledik. "Kaç yaşında?"

"Sekiz. Neredeyse dokuz," dedi Beth.

"Anna'ya uzun bir tatil olacağını söyledin. Sence Maisie arkadaşlarından ayrılacağı için üzgün müdür?"

"Hayır, henüz burada pek arkadaşı yok. Anna dünyanın en genç CEO'su olacak kadar cesur biri. Ya da bir hapishane çetesine liderlik edecek kadar. Yazı tura atalım." Kan kaybından öleceğinden endişelenene kadar tırnak etlerini karıştırdı. "Maze öyle biri değil. O her zaman yumuşak başlı olmuştur. Utangaç."

"Babam gitti mi?"

Başını salladı, tüm bu keder onu ağırlaştırıyordu. "Zoe doğduktan kısa bir süre sonra görev başında öldü. İtfaiyeciydi. O ve Martin arkadaşılar. Sammy öldükten sonra yakınlaştık. Kızlarımı hep sevmiştii. Bizimle ilgilenirdi. Onlara istikrar sağlayarak en iyi şeyi yaptığımı sanıyordum. Hiçbir şey istemediklerinden emin olmak. Martin tüm bu sözleri verdi. Ve şimdi..." Omzunun üzerinden baktı. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Belki de yanlışmışımıdır. Belki Martin onun için iyi bir babadır ve bu yüzden bu kadar üzgündür."

"Bir yolunu buluruz," dedim.

Kimin yardım edebileceğini
de biliyordum.

BÖLÜM 25

KARMA KOŞMAYI SEVER

MAC

(TEKRAR BİRLİKTEYİZ."

İçimi çektim ama çok zordu.

Ayrıca herhangi bir yargıyı ses tonumdan uzak tuttum - ve bu daha zordu.

Kelimelerimi akıllıca seçerek Everly'ye "Peki sen bu konuda ne hissediyorsun?" diye sordum.

"Aman Tanrım, ne psikiyatrist sorusu." Gözlerini devirdi ama gülümsemesi tam olarak yerinde değildi. Omzunu neredeyse belli belirsiz bir omuz silkme hareketiyle kaldırdı. Tüm beden dili işaretleri sözleriyle çelişiyordu. "Ben mutluyum."

"Bu iyi. Başka yeni ne var?"

Everly hayatıma devam etme girişimimden pek hoşlanmamıştı. Glitch'in güncellemeleri internet hızımı sonsuz derecede artırdığı için hoşnutsuzluğunu kolayca okuyabiliyordum. Artık bilgisayarda takılma yok. O kadar net bir görüntü vardı ki, sanki tam karşımdaydı.

"O sadece çok romantik," diye tekrar denedi.

Benim onayımı istiyordu. Onun iyi bir adam olduğunu ve hata yapmadığını onaylamamı.

Çünkü öyle olduğunu biliyordu. Derinlerde bir yerde, biliyordu.

"Romantik olmak iyidir. Lafi açılmışken, sana e-posta ile gönderdiğim listeye baktın mı?"

"Akran öğretmenleri mi?" Başımı salladığımda kaşları düştü. "Neden 'bahsettiğin' dedin? Özel ders romantik *bir şey değil*."

Başarısız olduğun İngilizce dersinde Marcus'tan özel ders alırsan olur.

Onun yerine "Öğrenmeyi seviyorsan, öyle"

dedim. Öğürme taklidi yaptı.

"Bilgi güçtür. Eğer yaptığınız işi seviyorsanız *ev* ödevi değildir. Kütüphane kartınız varsa eğlenmek zor değildir. Kötü notları uçuruma yuvarlayın. STEM bir boptur. Üniversite transkriptinizi kaptırın."

"Yeter! Aman Tanrım, Mac, yaltaklanmaktan öleceğim." O kadar çok gülmeseydi, sözleri daha güçlü olabilirdi, gözlerinde yaşlar vardı. "Artık kimse böyle şeyler söylemiyor."

Liselilerle başarılı olmamın nedenlerinden biri de buydu. En azından biraz havalı olacak kadar gençtim ama kendilerini üstün hissedecekleri kadar da yaşlıydım. Ben yaltaklanıyordum, o da denemek zorunda kalmıyordu. Gardını indirebilirdi.

"Tuzlu olma," diye ekledim.

"Biz de *öyle* demiyoruz."

"Bahis mi? Büyük yikes. Artık asla en aydınlık ruh sağlığı personeli olamayacağım."

"Tek ruh sağlığı personeli sizsiniz," diye belirtti. "Bu hala bir esneklik."

"Aman Tanrım." Kadın kanepeye yığılırken kamera değişti.

Everly seanslarımıza eski usul telefon görüşmeleri gibi davrandı. Etrafta dolaşırdı. Büyük boy pelüş hayvanlarla yayıldı. Oturdu, uzandı, baş aşağı döndü ve rahatlık hokeypokeyi yaptı.

Özellikle de aklında bir şey olduğunda.

"Annen nasıl?" Everly'nin huzursuzluğunun kaynağının o olduğunu düşünerek sordum.

"İyi, aslında." Yüzü düştü. "Ama bu uzun sürmeyecek. Aaron'la tekrar birlikte olduğumuzu bilmiyor. Bir kez öğrendiğinde, o benim her yaptığım, söylediğim ve giydiğim şey hakkında... *kıçım*a binerken süpürgesine binmeye geri dönecek."

Annesi haksız değildi, ama yaklaşımının üzerinde biraz çalışılması gerekiyordu. Hem de çok.

Belki Everly'nin annesiyle bir görüşme ayarlayabilirim. Alice'e sorarım, kabul eder mi diye.

Everly'ye annesinin sadece onun için endişelendiğini hatırlatamadan, kaçınmak istediğim konuya geri döndü.

"Aaron'ın tarih dersi yakında bitiyor, o yüzden gitmem gerek. Çıktığında koridorda beklememi istiyor."

Bir an için, Everly'nin ilişkisine bu kadar sert davrandığım için ikiyüzlü hissettim. için, onlar gençlerdi. Yavru köpek aşk ve genç

hormonlar istikrarlı bir karışım değildi.

Bir de Ward'la aramda bir şey vardı.

Bana alan tanımak istemeyen, otoriter, zorba bir adam.

Beni susuz bırakana kadar boşaltmaya kararlı görünen ve kanepeye oturmama izin vermeyen, yakışıklı, sürekli azgın bir adam. Onun kucağında olmak zorundaydım.

Bana karşı çok sabırlı olan belalı bir motorcu.

Fark da buydu. Ward'un yaptıklarının hiçbirisi kötü değildi. Hepsini sevdim. Hepsini *istedim*. Daha da önemlisi, bu benim çıkarıma aykırı değildi.

İhtiyaçlarımı benden daha iyi anlıyordu -ki bu pek iyi bir şey değildi, ama bu benim suçumdu, onun değil.

Yetişkin olduğumuzdan bahsetmiyorum bile. Sadece bunda bile büyük bir fark vardı.

"Aaron birkaç dakika bekleyebilir," dedim.

"Yapamaz. Bana kafayı takmış durumda. Bana söyledi. Duyulabilecek en güzel, en şaşırtıcı şey değil mi bu?"

Sanki çıplak bir Alaska yürüyüşüne çıkmışım gibi soğuk bir ürperti iliklerime kadar işledi. Sesim her zamankinden daha sertti. "Hayır, Ev. Takıntı sağlıklı değildir. Tehlikeli bir şey. Bir ilişki hedefi değil-"

"*Beni* seven erkek arkadaşımı görmeye gitmeliyim." Video sona erdi.

Kahretsin.

Everly ile konuşurken hep temkinli davranırdım. Eğer zorlarsam, savunmaya geçerdi. Beni annesiyle aynı kefeye koyardı.

Kaçmıştı.

Bu son kısım her ne kadar karmik olsa da, onun yalnız hissetmesini istemedim. Ya da daha kötüsü, sanki Aaron'la dünyaya karşıymış gibi. Bu onu Aaron'a daha da çaresizce sarılmaya iterdi.

Uzun bir iç çekişten sonra alnımı ovuşturdum ve bir kadeh şarap eşliğinde güzel bir banyo yapmayı düşündüm.

Ne yazık ki evdeki küvet Barbie bebek boyutundaydı ve ben şarap içemiyordum, bu yüzden her yönden şanssızdım.

Cep telefonum masanın üzerinde titreyerek beni irkiltti. Elime aldım, arayanın Ward olduğunu görünce şaşırdım.

Ama adı değil.

Çünkü iletişim bilgilerini değiştirmiş.

Senin adamın.

Beni yatağında bırakıp gittikten sonra uyandığımda geç saate kadar evde olmayacağını hatırlatan bir not buldum. Bana zaten ulaşamayacağını söylemişti.

Notun yanında bir de anahtar vardı çünkü nota göre benimle yatağa girmek istiyordu. Ona anahtarımı vermediğime göre, bu onun yatağı olması gerektiği anlamına geliyordu.

Bir adam nasıl olur da bu kadar tatlılığı, ateşi ve yüksek eli tek bir kısa mesaja sığdırabilir bilmiyordum ama o bunu başarmıştı.

"Alo?" Ben cevap verdim.

"Hey, bebeğim, bir saniyen var mı?"

Ben yapmadım. Birazdan başlayacak başka bir toplantım ve okumam gereken bazı mesajlar vardı.

Ama sesinde bunun sosyal bir görüşme olmadığını söyleyen keskin bir ton vardı, ben de "Tabii, ne var ne yok?" dedim.

"Sekiz yaşındaki bir çocuğu konuşturmam lazım."

Söyleyeceğini düşündüğüm hiçbir şey -ki Ward çılgınca şeyler söylediği için geriye pek çok seçenek kalıyordu- listede yoktu. Hem de hiç.

"Ne?" Ben sordum.

"Sekiz yaşındaki bir çocuk istemediği bir konuda nasıl konuşabilir?"

"Benim deneyimim daha büyük çocuklarla," diye başladım.

"Biliyorum bebeğim, ama buna değer diye düşündüm-"

"Bırak da bitireyim." Sırtım dikleşti ve inatla çenemi kaldırdım. "Tecrübelerimin dışında olduğunu söyledim, denemeyeceğimden değil. Ama devam etmek için biraz daha fazlasına ihtiyacım var."

"Bir kadın ve üç kızının taşınmasına yardım ediyoruz. En büyükleri kendini yatak odasına kilitlemiş ve dışarı çıkmayı reddediyor."

En yaygın cevabı seçtim. "Arkadaşlarından ayrılmak istemiyor."

"Annesi pek fazla kız arkadaşı olmadığını söylüyor. Utangaçmış."

"Bu durumu daha da kötüleştirebilir. Sosyal olarak zorlanan çocukların hiç arkadaşı olmaması nadirdir. Daha sık olarak, çaresiz oldukları için *kötü* arkadaşlara sahip olurlar. Sözde arkadaşlar onlara zorbalık eder, onları kullanır, özgüvenlerini iğdiş eder ve sonra şaka yaptıklarını iddia ederler. Bu normal bir zorbalıktan daha yıkıcıdır çünkü hakaretler sözde onlardan hoşlanan birinden gelir. Kankaları böyle hissediyorsa, diğer herkesin onlardan *gerçekten* nefret etmesi gerektiğini düşünürler."

"Kahretsin, çocuklar çok acımasız."

"Bunu yapanlar sadece çocuklar değil," diye mırıldandım. "Mesele şu ki, bu tür bir etki yeniden başlama fikrini daha da korkutucu hale getirebilir." Bakışlarım Everly ve Aaron'la ilgili notlarıma takıldı. "Ama o kadar da ciddi olmayabilir. Yakın olduğu sadece birkaç akranı varsa, onlara büyük, sıkı sıkıya bağlı bir gruba sahip popüler bir çocuk olduğundan daha fazla bağlanabilir. Çünkü çevreniz küçük olduğunda, her biri daha büyük bir alan kaplar."

"Bunu hiç düşünmemiştim."

Kulüp binasında, birbirleri için kelimenin tam anlamıyla kurşunu göze alabilecek erkeklerle çevrili bir film gecesi hayal ettim. "Çünkü sen sıkı sıkıya bağlı bir grubun popüler çocuğusun."

Kendimi küçük kızın yerine koymaya çalıştım. Arkadaşlarını geride bırakmadan bile taşınmanın ne kadar korkutucu olabileceğini biliyordum. Dünya devasa ve korkutucuydu... herkes için. Ama özellikle de bir çocuk için.

Ward'ın söylediği bir şey dikkatimi çekti ve "Sadece anne ve çocuklar mı?" diye sordum.

Tereddüt etti. Uzun bir vuruş. Sonra bir kez daha. Sonunda konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Babam birkaç yıl önce öldü."

"Nasıl?" Parçaları birleştirmeye çalışarak sordum. "Görev sırasında."

Parmaklarım karıncalanırken, genç aileyi düşündüğümde vücudumun geri kalanı uyuştı. "Polis memuru mu?"

"İtfaiyeci."

Yürek parçalayıcı.

Görev başında ölenleri onurlandırmak için çok şey yaptıklarından başka itfaiyeciler hakkında pek bir şey bilmiyordum. Plaketler, resimler, yemekler, hepsi.

"Öldüğü kasabada mı yaşıyorlar? Ya da o evde birlikte mi yaşıyorlardı? Bu bağlantıyı koparmak onun için zor olacaktır."

"Ev değil. Kasabayı bilmiyorum. Sorarım."

Beni göremese de kalemimi masama vururken başımı salladım.

Çocukla hiç tanışmamışken ne önereceğimi bilmek zordu. Yöntemlerimi nasıl değiştireceğimi bilmek için yüz ifadelerini göremediğimde veya sesini duyamadığımda.

"Eğer beni almaya gelersen, ben-" "Hayır."

"Ama daha kolay olacak-"

"Hayır, Mac. Böyle bir şey olmayacak. Senin ya da Squish'in güvenliğini riske atmayacağım." Midem bulandı. "Yaptığın şey tehlikeli mi?"

"Yardım edebilirsek olmaz." Bu bir hayır değildi.

Kahretsin, bu bir hayır değildi.

Bunu daha sonra zamanımız olduğunda kullanmak üzere sakladım. "Benimle görüntülü konuşmaya ne dersin? Çocuklarımla işe yarıyor."

Biz bunu düşünürken uzun bir süre sessiz kaldı. "Burada işler böyle giderse, telefonu suratına kapatır. Muhtemelen iyi bir önlem için telefonu parçalayacaktır."

Everly ben ittiğimde -telefonunu kırmak dışında- tam olarak bunu yaptığı için bir karşı cevabım yoktu.

Sahip olduğum şey milyonlarca düşünce, soru ve *duyguydu*. Ama kafamı geçmişte değil, anda tutmam gerekiyordu.

"Mac."

Yerimden sıçradım ve o anda kalmayı başaramadığımı fark ettim. "Ne?"

"İyi olup olmadığını sordum."

"Evet." Başımı öne eğdim. "Kendisi hakkında konuşmasını sağlamaya çalış. Eğer bu işe yaramazsa, taktik değiştir. Ona kendinden bahset. Sadece konuş, konuş ve konuş. Çok geniş bir genelleme olacak ama gençler genellikle kendilerine odaklanmayı severler. Daha küçük çocuklar dahil edildiklerini hissetmek isterler. Sanki onlar da bir yetişkinmiş gibi. Eğer ortak bir ilgi alanınız varsa, sizi de dahil edebilir."

"Teşekkürler, bebeğim."

"Bekle," dedim o kapatmadan önce. "Çoğu yetişkinin çocuklara karşı kullandığı sahte sesi kullanma. Bebek gibi konuşma, aşırı tatlı ve kesinlikle acıma *yok*. Sadece soğukkanlı ol ve onunla bir yetişkinmiş gibi konuş."

"Anladım."

"Bekle," diye tekrar seslendim. "Öyle mi?"

"Bunların hiçbirisi işe yaramazsa beni ara. Ve güvende kal, tamam mı?"

"Eve döndüğümde seni ağzım amında uyandıracam." Bununla birlikte telefonu kapattı.

Ve ancak o zaman ne söylediğimi fark ettim.

Dikkatli olun.

BÖLÜM 26

TUTULMUŞ

HOLLYWOOD

CMAC'İN AYRILIK SÖZLERİ KAFAMDA RİSK OLUŞTURURKEN, içeri girdim ve merdivenlerden yukarı çıktım. Maisie'nin kapalı kapısının önündeki halıya oturdum.

"Hey, Maisie," diye başladım.

"Gidin buradan. Herkesin gitmesi gerekiyor," diye bağırdı.

Kızgın bir ses değildi. Kızgın, otoriter ya da şımarık bile değildi.

Korkmuş bir sestti.

Korkmuştu.

"Diğer herkesi aşağı göndersem nasıl olur?" Ben önerdim. "Sadece sen ve ben."

"Seninle konuşmak istemiyorum."

Beth muhtemelen kızını kabalığundan dolayı azarlamak için ağzını açtı ama ben ona sessizce başımı salladım.

"Sorun değil," dedim. "Ama ben seninle konuşmak istiyorum." "Neden?"

"Annen bana senin hakkında çok şey anlattı. Daha fazlasını duymak istiyorum."

Başımı salladım ve beni Maisie ile konuşmak üzere bırakarak toplanmaya devam ettiler.

Ve umarım berbat etmem.

Bir çocukla nasıl konuşulacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Mac'in tavsiyesine uydum.

Maisie'ye birkaç soru sormaya çalıştım ama bir s o n u ç alamadım. Taktik değiştirerek konuşmaya başladım.

Ona bisikletimi anlattım. Gittiğim yerleri. Yol kenarında gördüğüm çılgın turistik yerleri.

Cevap olarak hiçbir şey alamadım.

Tekrar dönmek zorunda kalacağımı düşündüm ama ona Dumpster'dan bahsetmeye başladığımda konuştu.

"Bu hiç hoş bir isim değil."

Ona kökenini söyleyecek değildim, onun yerine "O zaman isim değiştirme zamanı geldi. Önerin var mı?"

"Neye benziyor? Bilmeden ona isim veremem."

Sesimi Mac'in bana söylediği gibi soğukkanlı bir hale getirerek, "İçeri girmeme izin verirseniz size resimleri gösterebilirim," dedim.

Maisie konuşmadı. Hareket etmedi. Hâlâ kapının yanında olduğundan emin değildim.

Tam geri çekilmek üzereydim ki, metal bir kilidi çözüyormuş gibi tıkırdadı - oysa Beth öyle bir şey olmadığını söylemişti. Kapı kırıldı ve küçük bir göz boşluğa doğru bastırdı. İçeri doğru itmedim, hatta yaklaşmadım bile.

Beni ölçüp biçmesine izin verdim.

Kapı, uzun kahverengi saçlarında fiyonk olan sevimli bir çocuğun kafasını dışarı uzatmasına yetecek kadar açıldı. "Herkes gitmiş."

"Onları göndereceğimi söylemiştim."

"Evet, ama yetişkinler her zaman yalan

söyler." "Size yalan mı söylüyorlar?"

Bir omzunu kaldırdı.

"Ben yalan söylemem evlat, o yüzden bir şey söylediğimde ciddiyimdir."

Gözleri kısıldı. Sonra açık kapıdan birkaç adım uzaklaştı.

Benim davetiyem.

İçeri girdiğimde, odanın karşı tarafına geçmeden önce bizi içeri kapattı. Beth sekiz yaşında olduğunu söylemişti ama daha genç görünüyordu. Neredeyse Anna'dan bile küçüktü. Çok zayıftı ve yüzü porselen bir bebek gibi solgundu.

Telefonumu işaret etti. "Resimler."

Dumpster'ın çok sayıdaki fotoğrafını getirdim.

Maisie yaklaşırken her seferinde bir sonrakine geçmemi isteyen bir işaret yaptı. "Hmm."

O bakarken ben de odasını taradım. Evin geri kalanı gibi o da çok düzenliydi. Çocuk odalarının dipsiz oyuncak çukurları ve yatağın altında unutulmuş küflü yiyecekler olması gerekirdi. Ama neredeyse hiç yaşam belirtisi yoktu.

Jenerik resimler. Bej renkler. Yerinde olmayan tek bir bebek bile yok.

Mobilya mağazası reklamı gibiydi.

İçgüdülerim bundan hoşlanmadı.

Ayağa kalktı ve küçük resim masasına doğru yürüdü. Çekmeceleri açarak, ihtiyacı olan şeyi bulmadan önce dosya dolapları gibi etrafı karıştırdı. Kâğıt parçasını aldı ve bana uzattı. "Bu benim kedi isimleri listem, ama hiçbirinin doğru olduğunu sanmıyorum."

Onları okuyormuş gibi aşağıya baktım. "Katılıyorum. Neden kedi isimleriniz var? Bir tane mi alacaksın?"

"Hayır. Martin onların her şeyi mahvettiğini söylüyor. Ama yaşlandığımda bir sürü kedi istiyorum. Sadece ben ve yirmi kedi. Annem bunun beni çılgın bir kedi kadın yapacağını söylüyor, ki bence bu bir süper kahraman?" Devam etmeden önce bir yanıt beklemedi. "Aynı anda yirmi isim bulmak zor olurdu, bu yüzden bir liste tutuyorum."

Bingo.

Tıpkı Mac'in tahmin ettiği gibi, ortak bir ilgi alanı bulmak Maisie'nin açılmasını sağladı. Kediler hakkında konuştuk ve Maisie resimleri tekrar tekrar kaydırırken ben Dumpster hikayelerini paylaştım.

Maisie, kediye severmiş gibi, parmağını ekranın üzerinde gezdirdi ama aslında dokunmadı. "Keşke bir tane alabilsem. Birkaç günlüğüne bile olsa. Sadece bir ziyaret."

"Eminim annene sorsan evet derdi."

Olmasa bile, eyaletteki tüm evlat edinme merkezlerini onun için boşaltmak istiyordum.

Maisie bana üzgün bir şekilde başını sallayarak odanın diğer tarafına döndü. "Martin evinde kedi olmadığını söyledi." Ne söyleyeceğimi biliyormuş gibi bana ters ters baktı. "Ve burada kalmak *zorundayız*."

"Neden, evlat?"

"Çünkü." Bir metal parçası aldı ve küçük ellerinde döndürdü.

"Bu da ne?"

Çabucak arkasına sakladı, gözleri panikle irileşmişti. "Bir şey yok."

Jury kapıyı açtığında gerçeği öğrenmek için bastırmak üzereydim. Konuşmadı, Maisie'ye ondan nadir görülen kocaman bir gülümseme fırlattıktan sonra bileğini işaret etti.

Ama Maisie zekiydi. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

Dönüp bana bakarak, "Gitmiyorum!" diye bağırdı.

"Bu bir gezi, evlat. Aileni görmek için eğlenceli bir ziyaret."

"Hayır. Yapamam. Yapamam. Yapamam. *Yapamam!*" Çığlığı aniden kesildi ve sessiz kaldı. Kapandı. Kasırgaya tutulmuş bir yaprak gibi titriyor ve annesi gibi tırnak etlerini karıştırıyordu.

Cesaret edebildiğim kadar yaklaştım. "Bana bak Maisie. Sana yalan söylemediğimi söylemişim. Sana yardım etmek için buradayım dediğimde ciddiylim. Bana güvenebilirsin. Gitmemiz gerek."

Çenesini havaya kaldırdı ve bu hareket bana Mac'in inatçılığını hatırlattı. "Annemi, Anna'yı ve Zoe'yi al. Benim kalmam gerekiyor."

"Neden?"

Kediler hakkında konuşurken sahip olduğu tüm canlılık gitmişti. Daha önce genç görünüyordu, ama şu anda çok zayıf, küçük bir bedende çok yaşlı görünüyordu.

"Çünkü bir şey söylersem ya da gitmeye çalışırsam koridora inecek. *Onları* ziyaret etmeye başlar."

KARANLIK EVDE BEKLEDİM.

Albany'ye gidip gelmeyi de içeren uzun bir gün olmuştu. Umurumda değildi.

Gerekirse bütün gece beklerim.

Bir araba motoru sesi duydum, sonra ayak sesleri yaklaştı. Bir anahtar ön kapının kilidini açtı.

Kapı açıldı ve bir ışık yandı. Bir adam çılgık attı.

Sadece küçük bir tane. Ürkek bir çılgık. Gelecek acının dehşet dolu çılgınlıkları gibi değil.

Bakışları kapıya yöneldi.

Silahımı kaldırdım. "Dene bakalım, orospu çocuğu."

Bunu yapmayacak kadar akıllıydı. "Kimsin sen? Burada ne işin var?" "Bir c a n a v a r d a n daha kötü ne olabilir?" Sandalyeden kalkarken, elimi yaklaşıırken yüzüne nişan aldı. "Ben o her neyse oyum. Bir canavarın yatağının altına giren şey." Namluyu çenesinin altına bastırdım ve o irkilinceye kadar sapladım. "Ben bir canavarın canavarıyım. Kabuslarıyım."

"Bu parayla mı ilgili? Ne istersen al."

"Merdivenlerden yukarı."

Sümüklü çöp parçası yalvardı. "Bir karım ve çocuklarım var. Bir bebeğim var.

."

"Çoktan gittiler."

Adamın rengi soldu, derisinde boncuk boncuk terler oluştu. "Onları sen mi öldürdün?"

Silahın kabzasıyla ağzına vurdum, dudağı yarıldı.

İstemeye istemeye gitti, neredeyse birden fazla kez ayağı takılıyordu. Tüm bu süre boyunca

konuşmaya devam etti. Para teklif ediyordu. Elektronik eşyalar. Arabasını.

Ruhunu kurtarmak için takas edebileceği her şeyi.

Hiçbirini istemedim.

Ve onu kurtarmak mümkün değildi.

Koridorun sonundaki yatak odasına doğru ilerlemeye devam etti - muhtemelen kasaya erişmek istediğimi varsayıyordu.

Scythe daha önce bu işi kolayca halletmişti.

Martin'in yakasından tuttum ve onu yana fırlattım. Tökezleyerek yere düştü, hangi odada olduğumuzu anlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

Işığı yakıp cebime uzandım ve metal bir parça çıkardım.

Maisie'nin kıpırdanıp durduğu.

Yerine yerleştirdikten sonra kapıyı kapattım ve kimsenin girmemesi için içeriden geçici olarak kilitledim.

Gerçi buna gerek yoktu.

Kimse onu kurtarmayacaktı.

Martin'in vahşi gözleri odanın içinde Maisie'yi aradı. Onun yerine Glitch'i gördü.

Ve Glitch'in tuttuğu şey.

Geri çekildim ve ağır çizmelerimi Martin'in göğsüne vurarak nefesini kesmeye çalıştım.

"Onu koruman gerekiyordu," diye ısırdım. "Senin yanında güvende olmalıydı ama sen onu en kötü şekilde incittin, seni pislik herif."

Onu gömleğinden çekerek eldivenli yumruğumu suratına indirdim.

Bitti.

Ve bitti.

Ve bitti.

Tutuşumu bıraktım ve bir yığın halinde düşmesine izin verdim, kafası yumuşak bir gümbürtüyle yere çarptı.

Yuvarlanmaya çalıştı, sinmiş küçük sürtük.

Kaburgalarına tekme attım, refleks olarak kaymasını ve bağırsaklarını ortaya çıkarmasını sağladım. Onu da tekmeledim.

Etrafında kıvrıldı ve ben de onun lanet kafasını tekmeledim.

Vücudunun yanında diz çökerek bileğini tuttum ve elini kaldırdım.

"Eğer birine söylersen..."

Bir parmağımı

kırdım. "...Canımı

yakacağım." Bir

tane daha kırdım.

"Eğer bir şey söylersen..."

Bir tane daha kırdım.

"Ben koridora ineceğim."

Diğer elini tuttum ve bir parmağını kırdım.

"Onun yerine kız kardeşlerini ziyaret edeceğim."

İki parmağım kırıldı.

Parçalanmış parmaklarını fırlatıp attım ve vücudunun etrafında döndüm.

"Sen onun ölmüş babasının arkadaşıydın." Nefes nefese, tatmin edici bir çıtırtı duyana kadar elinin tamamını ezdim. Acı çığlıklarını ve kusmuğu görmezden gelerek aynı şeyi yapmak için diğer elime geçtim.

Tıpkı onunkini görmezden geldiği gibi.

Gövdesinin üzerine oturarak ellerimi kalem boynuna doladım ve şişmiş yüzüne doğru eğilirken onu kaldırdım. "Ve sen de bu güveni ondan faydalanmak için kullandın."

Boynunu serbest bırakarak, ona tekrar yumruk attım. Ve tekrar. Ağzından kan aktı. Burnundan. Gözleri şişip kapanmıştı.

Ama Martin hâlâ nefes alırken Glitch beni durdurmak için elini omzuma koydu.

Çünkü her ne kadar Maisie'ye bir kapanış vermek istesem de, buna ihtiyacı olan tek kişi o değildi.

Maisie bana Martin'in ona ne yaptığını anlattıktan sonra plana sadık kaldık.

Çoğunlukla.

Beth ve kızları Albany'ye götürdük ama Glitch piçin kişisel bilgisayarını karıştırmak için geride kaldı.

Bulduğu bok mu?

Sikeyim.

Maisie'nin hikâyesini kendi ağzından dinleyen ben olduğum için Martin'in ağzını burnunu kırma onurunu kazanmıştım. Onun perili gözlerine baktım ve her şeyi daha iyi yapacağıma yemin ettim.

Glitch, dizüstü bilgisayardaki zehirli pisliği elemek zorunda kaldığı için kendi intikamını aldı. Hepsinin şifresini çözmüş, fotoğrafları, sohbet kayıtlarını ve meta verileri polislere açık bırakmıştı.

Ama önce, diğer canavarları kendi başına avlayabilmek için kayıtları ve konuşmaları yedekledi.

Dizüstü bilgisayarı Maisie'nin küçük sanat masasının üzerinde açık bırakan Glitch, Martin'e doğru ilerledi ve ağır bir botu kasıklarına koydu.

Ayağını yere vurdu.

Bir kere.

İki kere.

Sonra tüm ağırlığını tek bacağına verdi.

Kendinden geçse bile Martin acı içinde feryat etti, safra ve kan kustu.

Kasıklara bir motosiklet değildi ama iş görürdü.

"Ben de bunu yapmak istiyordum," dedi Glitch odadan çıkarken. "Bir insan müsveddesini dövmek mi?"

"Hayır. Şey, evet, her zaman öyledir. Ama birinin sikine böyle basmak. Nox bana Kase'nin kadınının bunu yaptığını ve neredeyse bir adamın *şillelaghını* patlattığını söyledi."

Hay sikeyim. O, bir adamın taşaklarına kusana kadar tekme atmıştı ve ben bunun fena olduğunu düşünmüştüm. Neredeyse patlıyordu ama kazandı.

Dışarı çıktığımızda Glitch takip edilemeyen telefonunu çıkardı ve 911'i aradı. "Bir çocuk avcısını ihbar etmek istiyorum." Adresi verdi ve daha fazla soruya cevap vermeden telefonu kapattı.

Gölgelerin içine girdik ve bekledik. Birkaç dakika içinde bir polis arabası olay yerine geldi. Bundan kısa bir süre sonra, daha fazla polis, plakasız arabalar, bir ambulans ve başka ne varsa.

DNA bulmalarından endişelenmiyordum. Eğer sorarlarsa, Beth taşınmasına yardım etmek için daha önce orada olduğumuzu söyleyecekti - ki bu yalan değildi.

Kardeşlerin geri kalanı Rye'da yüksek bir masada oturuyordu. Glitch ve benim bütün gece onlarla birlikte barda olduğumuza yemin edeceklerdi. Bar sahibi ve güvenlik de yemin ederdi.

Kimsenin uykusu kaçmaz.

Bununla birlikte, polisler akıllı olsalardı, Glitch'in onlara verdiği kanıt kullanırlar ve Martin'in yaralarını çözülemeyen bir gizeme bağlarlardı.

Diğer insanlar onların zamanını ve çabasını hak ediyordu.

Glitch ve ben bisikletlerimizi birkaç sokak ötede bıraktığımız yere doğru gelişigüzel yürüdük.

"Rye'a geliyor musun?" diye sordu.

"Hayır, eve gidiyorum."
Yerine getirmem gereken bir sözüm vardı.

BÖLÜM 27

KÖTÜ GÜNLERİ SIKTIR ET

MAC

UYKUYA DALMAYI PLANLAMAMIŞTI.

Ward birkaç kez her şeyin yolunda olduğuna dair mesaj atmıştı. Eve geç geldim.

Bunu kendi gözlerimle görebilmek için beklemek istemiştim. En son Ward'ın kanepesinde oturup televizyon izlediğimi biliyordum.

Ama bacaklarımın arasında oluşan inanılmaz basınç rüya görüyor olmam gerektiğini söylüyordu.

"Uyanık olduğumu biliyorum bebeğim."

"Hayır, değilim," diye inledim, saçlarını hissedene kadar körlemesine uzandım. Nedense nemliydi ama bunun bir önemi yoktu. Rüyalarda garip şeyler olur. Başını kendime doğru çektim ve kalçalarımı ona doğru salladım. "Bu kesinlikle iyi bir rüya. En iyi rüya." Omzu kalçama çarptı ve gözlerim açıldı. "Görmek istiyorum."

"Oturma odasının ışıkları açık" diye havlayacak kadar uzaklaştı.

Gözlerim aydınlığa alıştığında, onun zaten görkemli bir şekilde çıplak olduğunu gördüm, büyük eli sikinin etrafında yumulmuştu. Doğru pozisyonu bulmaya çalıştım. Amımı ağzına bastırdığımda kanepa görüşümü engelliyordu. Ama yana ya da öne eğilmeyi denediğimde, ağzıyla olan bağlantımı kaybediyordum.

İkisi de işe yaramadı, özellikle de sonuncusu.

"Hâlâ göremiyorum," diye zorla söyledim. Ağzını ne kadar iyi hissetsem de, arka bahçedeki o geceden beri onun otuz bir çekişini düşünmeden edemiyordum.

Ward ayağa kalktı ve elimi tutarak beni yukarı çekti.

"Duş alırken uyudum mu?" Yana atılmış kumaş demetine baktım. "Pantolonumu çıkarırken uyudum mu?"

"Uyanmadığında u y u m a n a izin vermeyi düşündüm. Çok düşündüm.

Beş saniye kadar. Sana çok ihtiyacım olduğuna karar verdim."

Tartışmıyordum. Bütün günü *onun* gününün nasıl geçtiği konusunda endişelenerek geçirdikten sonra, bu güvenceyi kullanabilirdim.

Ward beni zorlukla düşünene kadar öptü, sonra beni yatağının kenarına oturttu ve önümde diz çöktü. Alt yarısını yana doğru eğdi ve beni kucaklamak için eğildi. "Bu işe yarıyor mu, bebeğim?"

"Dilin, evet. Görsel mi? Hayır. Göbek bariyeri."

Eğildi ve onu öptü. "Güzel bir tane. Yatağın ortasına, bebeğim."

Dediğini yaptım ve tekrar denedik ama vücudumun açısını değiştirmek bana kramp girmesine neden oldu.

Ward yan tarafıma masaj yaparken siki sertliğini koruyor, çılgın vücudundan dışarı fırlıyordu.

Beni yerken onu okşamasını izlemek istiyordum. Fantezim buydu. Ama açıkçası, artık yerleşik bir engelim kalmayana kadar bu gerçekleşmeyecekti.

Elimi etrafına sarmadan önce parmak uçlarımla sertliğini okşadım. Kas krampının geri dönmemesi için dikkatlice kıvrarak parmaklarımı dilimle değiştirdim, ağzıma almadan önce şaftını hafifçe yaladım. Fazla sığdıramadım ama sığdırabildiğim kadarıyla yetindim.

Ward'ın eli başımı kavradı ama hızımı kontrol etmeye çalışmadı. Çevremde diğer elinin çarşafı yumrukladığını, parmak eklemlerinin kendini tutma çabasıyla bembeyaz olduğunu görebiliyordum. Ama beni esir alan ve gitmeme izin vermeyen şey onun kapüşonlu mavi gözlerinde gördüğüm şeydi.

Ateş.

İhtiyacı

m var.

Açlık.

G e r i çekilmeden önce dilimi döndürdüm. Tamamen değil. Onu tekrar okşamaya başladım, ona dokunmadan edemiyordum.

Görünüşe göre bu ortak bir özelliğimizdi. "Bir fikrim var."

"Ne?" diye inledi. "Sadece sik beni."

İki kez sormama ya da sipariş vermeme gerek yoktu. "Dizlerinin üzerine çök, bebeğim." Onun da iki kez sormasına ya da emretmesine gerek yoktu.

Kıçım havadayken dizlerimin üzerine çöktüğümde, Ward iri ellerini sırtımda gezdirmeden önce karnımın altına bir yastık koydu. Kıçıma ulaştı,

yanaklarını sıkıca kavradı. "Sana istediğin şovu yapmanın bir yolunu bulacağım. Ama şimdilik günümü mahvedeceğim ve kendime neye sahip olduğumu hatırlatacağım." İçine girdi. "*Benim* olan." Dondu kaldı, derin nefes aldı. "Çok fazla gelirse durmamı söyle çünkü burada zar zor dayanıyorum bebeğim."

Bu, dünyanın sonu gelmiş gibi beni becermeye başlamadan önce aldığım son uyarıydı.

Zordu. Zordu.

Acımasız.

Ward yanaklarımı tutarak beni boyunda aşağı yukarı hareket ettirdi. Onu almamı sağladı. Onun üzerinde kendimi becermemi.

Dokunuşunda baş döndürücü bir aciliyet vardı, sanki yeterince derine inemiyordu. Yeterince yakın.

Sanki bana doyamıyormuş gibi.

Kalın siki inanılmaz şeyler yapıyordu. Beni doldurdu. Beni geriyordu. Zevkimi daha da yükseltti.

Ama beni uçurumun kenarına getiren onun çaresizliğiydi. Vücudum kasıldı, her sinir ucumda bir coşku dalgası dalgalandı.

"Ç o k şükür," diye homurdanırken sözlerini noktalamak için sertçe vurdu.

Daha önce hareketlerinin dengesiz olduğunu düşünmüştüm ama kendini tuttuğunu hemen fark ettim. Hiçbir kısıtlama olmadan, dizlerim altımdan kaymaya başlayana kadar beni becerdi. Kalçalarımı kavradı ve beni yeniden konumlandırdı, beni istediği yerde tutabilmek için tutmaya devam etti.

Nasıl ihtiyacı varsa öyle sik beni.

Bir orgazm daha yaşadım ve bir an sonra o da beni takip etti. Dölleri içimi doldurdu, ama kalçalarımın aşağı damlayana kadar derinlere dalmaya devam etti.

Uzun bir süre bu şekilde kaldığımız için yoğun nefes alış verişlerimiz havayı doldurdu. Ward serbest kaldığında, siki klitorisime çarptı ve içime bir artçı şok daha gönderdi.

Yere yığılmak üzereydim ki bir kolunu bana doladı ve beni yanıma götürdü, önünü sırtım boyunca kıvırdı.

Berbat bir haldeydim ama umurumda bile değildi. Çok doymuştum. Çok mutluydum.

Tereddüt ederek, her şeyi mahvetmek üzere olup olmadığımı merak ettim.

Ben yine de sorularımı sordum. "Bugün ne oldu?" Birkaç vuruştan sonra elini hafifçe karnıma dokundurdum. "Ve neden parmak eklemlerin

yine şişti mi?"

Sessizdi, aşırı aktif hayal gücüne bir milyon on en kötü durum senaryosu hayal etmesi için zaman verdi.

Sormamalıydım. Beklemeliydim. Tanrı biliyor ya, kendime ait yeterince sırrım var.

Sessiz kaldığı süre uzadıkça midem daha da çok bulanıyordu.

Zaten içeride taklalar atan bir bebeğim vardı, bu yüzden endişeli kramplar eklememe gerek yoktu.

"Ward." Adını neden söylediğimden ya da ne istediğimden emin değildim. Belki onu uyarmak için. Belki de ona boş ver demek için.

Bilmek istemediğimi.

"Kargaşa Mahkemesi özel güvenlik yapıyor..." Nefes alırken, eli dalgınca karnımı ovuşturdu. "Ama tek yaptığımız bu değil."

Yine kafamdan milyonlarca ve on senaryo geçti. Hepsi de şişmiş parmak eklemleri ve beyaz tişörtüne sıçramış kanla sonuçlanacak senaryolardı.

İçimi çektim, sesim amaçladığımdan daha sertti. "Bebeğim, eğer bunu biraz daha dramatik bir şekilde uzatırsan, bunu bir tiyatro oyununa dönüştürmek için aktör kiralamak zorunda kalacaksın."

Konuşmadı ama beni tutuşu daha da sıkılaştı.

"En azından bir kukla gösterisi."

Sonunda konuştuğunda, bu sorularıma cevap vermek için değildi. "Bana bebeğim dedin."

"Hayır, yapmadım," diye iddia ettim.

Ve yalan söyledi. Aptalca. İkimiz de biliyorduk.

"Keşke ben taşaklarına kadar içindeyken, seni patlayacak kadar doldururken olsaydı. Onun yerine, sen tavır yaparken oldu." Tam özür dileyecektim ki sırtıttı.

"Boş ver, böylesi daha iyi. *Bizim* için daha uygun."

Tanrım, adam deli.

"Bir dahaki gelişinde sana yine söyleteceğim ama bu beklemek zorunda." Başını iki yana salladı. "Bunu bana sadece sen yapıyorsun."

"Ne?"

"İçimi boşalttıktan sonra beni sertleştir. Ve beni çok mutlu et, ne hakkında konuştuğumuzun önemi yok. Ağır olsa bile."

Bu iyiye işaret değildi.

"Mayhem güvenlik işlerini yapıyor ama aynı zamanda tahliye de yapıyoruz."

Kaşlarımla çatıldı. "Dişler gibi mi?"
"İnsanlar gibi."

Hollywood

COURT OF MAYHEM'IN YAPTIĞI ŞEY, YARATTIĞIMIZ FARK
takdir yetkisi.

Adaylar bilmiyordu. Tavşanlar bilmiyordu. Resmi olarak kabul edilmeden gelip giden göçebeler bilmiyordu. Tek istisna, ara sıra bize yardım eden Nox'tu.

Ve yaşlı bayanlar.

Yargıç yalancıları sevmezdi ve kardeşlerinden herhangi birinin eşine yalan söylemesinin nedeni olmak istemiyordu. Paylaştıklarımız konusunda sağduyumuzu kullanacağımıza güveniyordu.

"Sana bunu söylüyorum Mac, çünkü sana güveniyorum. Sana hayatım pahasına güveniyorum. Öğrencilerin hakkında nasıl konuştuğunu duyuyorum. Onlara nasıl çocuklarım dediğini. Benimle bir şeyler paylaşıyorsun ama sadece nasıl hissettiğinle ilgili. Onların güvenliğini koruyorsun. Burada buna ihtiyacım var çünkü sana verdiğim sadece benim sırlarım değil. Anladın mı?"

"Özel bilgilerimi *asla* paylaşmam." Mac gözlerini bana dikmek için elimde iki büküm oldu. "*Asla*."

Bunun doğru olduğunu bilerek başımı salladım. "MayCo güvenlik işimize ek olarak, insanları kötü durumlardan kurtarmaya yardımcı oluyoruz. Seninle tanıştığım gün, Maine'de bir kızı alıp Kuzey Carolina'daki ailesine teslim ettikten sonra bir sahil turundan yeni dönmüştüm. Sık kafalı erkek arkadaşı tarafından garip bir ayı ve geyik tarikatına sokulmuştu."

Mac'in burun delikleri genişledi ve dudağı kıvrıldı. "Bir ayı ve geyik *tarikatı* mı?" "Evet."

"Oookay o zaman." Başını göğsüme yasladı. "Yani bir deprogrammer ve benzeri şeylerle tarikat çıkarımı mı yapıyorsun? Bunu duymuştum."

"Bu bizim şimdiye kadarki ilk ve tek kült işimizdi. Her zaman yaptığımız türden bir iş değil ama bunu es geçemezdik."

"Her zamanki türünüz nedir?"

"İstismarcılarına karşı ifade vermek zorunda kalan çocuklar için korkutucu takviyeler. Onlara bir motorcu eskortu veriyoruz, içeri götürüyoruz ve izin verilirse mahkeme salonunda oturuyoruz. İzin verilmediğinde ise güvende olduklarını bilmeleri için kapının dışında bekleriz."

"Bu çok... vay canına."

"Bitmedi, bebeğim. Kargaşa aynı zamanda insanların, çoğunlukla da kadınların, kocası, erkek arkadaşı, ebeveyni, ayı tarikatı lideri gibi çeşitli şekillerde istismarcı pisliklerden uzaklaşmasına yardımcı oluyor. Bu işler duruşma desteği kadar sık olmuyor. Aylık bile değil. Ama bugün de dahil olmak üzere sık sık karşımıza çıkıyorlar."

Odadaki hava da konuşma kadar ağırdı. Bunu düşünmek kolay değildi.

Duyamak için.

Daha fazlasını söylemedim, onu takip ettim. Ona sadece bilmek istediği kadarını verdim.

Ama o Mac'ti. Kafaları kendi kıçlarına çok uzak olduğu için başkalarını düşünemeyen insanların çoğunun aksine, o önemsiyordu.

"Bugün yardım ettiğin taşınma..."

"Yeniden evlenmiş bir dul ve çocuklarının, kontrolcü bir bok çuvalından uzaklaşmaya ihtiyaçları vardı."

Hayatımdaki en büyük yetersizlik olabilir.

"Sekiz yaşındaki çocuk," dedi Mac.

Maisie'nin neden taşınmak istemediğini sormamasını umarak kendimi hazırladım. Mac'e yalan söyleme düşüncesinden nefret ediyordum ama söyleyecektim.

Kafam zaten Maisie'nin sözleriyle doluydu. Onları

Mac'in sözlerinin içine koymayacağımdan

eminim.

Ayağa kalktı, çarşafı kendisiyle birlikte çekip kollarının altına sıkıştırdı.

"Taşınmayı kabul etti mi? Çünkü tüm bunlar olmadan da taşınmak zaten zor. Bu kadar büyük, bu kadar travmatik bir şeyle, eğer o-"

"Kabul etti."

Mac gözlerimin önünde söndü.

Elimi karnına koydum. "Bunun için sana teşekkür etmeliyim bebeğim. Tavsiyene uydum ve ona Dumpster'dan bahsetmeye başladım. O da kabul etti ve onları eyalet dışındaki bir aileye yerleştirdik."

"Güzel." Başını eğip beni inceledi. "Bunu neden yapıyorsun?"

Her şey Scythe ile başladı ama bu benim anlatacağım bir hikâye değildi.

Ona farklı bir gerçeği söyledim. "Yapılması gereken doğru şey bu. Bunun ötesinde bir nedene ihtiyacım yok."

Bundan memnun bir şekilde başını salladı. Elini nazikçe karnının üzerinde benimkinin üzerine koydu. "Peki ya parmak eklemlerin?"

Yalan olmasın diye kelimelerimi dikkatle seçtim. "Taşınırken çarptım."

"Ama sen iyisin?"

Tanrım, beni öldürüyor.

"Evet bebeğim, acımıyor bile."

"Güzel." Bakışları odanın diğer tarafına kayd ve uzaklara baktı.

Söylediğim her şeyi işliyordu.

Mac'i konuşması için hiç zorlamadım. Yan daireye taşınmadan önceki hayatıyla ilgili ne isterse paylaştı. Ama beni giderek daha fazla içeri almasına rağmen, bana Squish'in babasından hiç bahsetmemişti. O ilk günden sonra ondan hiç bahsetmedi bile.

Sessizce otururken, sonunda bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak ettim. Söylemesini umdum.

Ondan da korktum.

Söz konusu o olduğunda çok sahipleniciydim. O benim ilk aşkımdı. O benim için her şeydi.

Bu.

Başka bir adam hakkında bir şeyler duymak istemedim. Geçmişlerini, planlarını, birlikte olan hayatlarını duymak.

Kederini duy.

Ya da belki de onu unutamadığını.

Ama aynı zamanda, bu onun bir parçasıydı. Ve ben bunu istedim. Onun tamamını. Her parçasını, ne olursa olsun. Bu yüzden kişisel meselelerimi bir kenara bırakıp onu dinliyordum.

Hazır olduğunda. Ki o zaman hazır değildi.

Esneyerek bana doğru kıvrıldı, başı göğsümdeydi ve kolum onu sarıyordu. Uzandı ve omzunda duran elimi tuttu, karnının üzerinde durması için aşağı çekti. Sonra elini kendi eliyle kapattı ve "Yatak odasının ışıkları kapalı" dedi.

Oda karanlığa gömüldü.

Sessizdi. Ama huzurlu değildi.

Geçmiş tarafından lanetlenmiş.

Canavarlar tarafından lanetlenmiş.

Yürek burkan kelimeler tarafından lanetlenmiş.

Kim bilir ne kadar süre uyanık kaldım, Mac'in kollarımda olması beni rahatlatıyordu. Avuçlarımla altında Squish'in olması.

"Eve sağ salım döndüğün için teşekkürler" diye fısıldadığında çoktan uykuya daldığını düşünmüştüm.

Sikeyim.

Sikeyim.

Bizi yuvarladım, onun etrafında kıvrıldım. "Her zaman, bebeğim."

Hayatımın geri kalanı için.

BÖLÜM 28

IYI TARİHLER DERİ VE KAFA İÇERİR

HOLLYWOOD

(Mac telefonumu açar açmaz, "Bu gece dışarı çıkıyoruz," dedim. "Ne? Neden?"

"Çünkü seni dışarı çıkarmak istiyorum."

"Ne? Neden?" diye tekrarladı ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"İyi. Kulüp binası mı?"

"Seni lanet olası kulüp binasına randevuya götürmüyorum."

Bir süre sessiz kaldı. "Randevu mu?" diye sorduğunda sesinde ne bir gülümseme ne de alay vardı.

"Bir randevu. Beşe kadar hazır ol."

O saatte akşam yemeğini erkenci kalabalığın arasında yiyor olacaktık ama bu Mac'in akşamın yarısında uyuyakalmasından daha iyiydi.

O zaman bile, yine de bunun gerçekleşme ihtimali vardı.

"Bekle," dedi ben telefonu kapatmadan önce telaşla. "Nereye gittiğimizi bilmem gerekiyor ki ne giyeceğimi bileyim."

"Bir elbise. Süslü bir şey değil. Sıradan bir şey."

Bütün gece onun bacaklarını görme fikrini gerçekten sevmemden başka bir neden yoktu. Ona dokunabilmek. Kolay erişim.

Sertleşmek için savaştım çünkü aksi takdirde işler cehennem gibi garipleşmek üzereydi.

"Elbisem yok," dedi Mac. "Ben alışverişe çıkana kadar ertelememiz gerekecek. Birkaç ay sonra falan."

"Bebeğim..."

"Şaka yapıyorum. Elbise konusu hariç. Gerçekten bir elbisem yok." Küçük bir alay etti. "Ve bütün öğleden sonra bir toplantım var, o yüzden

bir tane al. Nereye gittiğimizi bana söylemelisin ki ben de farklı bir kıyafet planlayabileyim."

Judge'ın oyun kitabından bir not aldım.

Kadınım için alışverişe giderdim.

"Birkaç saat içinde biri elinde bir elbiseyle gelecek." "Ward-"

"Ayakkabı numaranı da mesaj at."

"Sen delisin."

"Verandaya bırakacaklar, böylece onlarla konuşmak zorunda kalmayacaksın.

Onları görmek zorunda bile kalmayacaksın."

Beni tanıdığını kanıtlarcasına, "Sadece kolay erişim istiyorsun," diye mırıldandı. "Bebeğim, pantolon giymenin beni durduracağını sanıyorsan yanılıyorsun. Sen

Lanet bir zırhın içinde de olsam, yine de benim olanı almanın bir yolunu bulacağım." "Bir kez daha, sen delisin." Bu sefer söylediğinde sesi

Daha yumuşak. Nefes aldırır.

İsa.

Yalnız olsaydım, onu iş gününün ortasında telefonda seks yapmanın üretkenlik için iyi olduğuna ikna etmeye çalışırdım.

"Evet, ama sen benim bu yönümü seviyorsun." Cevap vermeyince, görüşmemizin kesilip kesilmediğini merak ettim.

Ya da telefonu yüzüme

kapatırsa. "Mac."

"Hmm," dedi dikkati dağılmış bir şekilde ve beni alarma geçirdi. "Sorun nedir?"

"Ne? Oh, üzgünüm. Yok bir şey. Sayılır." Uzun bir iç geçirdi. "Öğrencilerimden biri annesiyle iletişime geçtiğim için kızgın. Bana bir mesaj attı ama mesaj yüklenmiyor."

"İnternetiniz yine mi çöktü? Sallanabilirim-" Glitch'in sözleri, elimi uzatıp göğsüne bir tokat attığımda bir gümbürtüyle sona erdi.

Hat tekrar sessizliğe gömüldü.

Bir süre sonra Mac sessizce, "Hoparlörden konuşuyorum," dedi.

"Bluetooth," diye düzelttim, sanki bir fark yaratacakmış gibi.

"Ve yalnız değilsin."

"Glitch burada," diye itiraf ettim, dikiz aynasında gözleriyle buluştum. "Başka kimse var mı?"

Yolcu koltuğuma baktım. "Yargıç da."

"Selam çocuklar. Ward'la son gününüzün tadını çıkarın, ben onu gazlamadan önce."

"Yeterince adil. İyi bir koşu oldu," diye karşılık verdi Judge.

Önüne dikildiğimiz binaya yaklaşan bir adam gözüme ilişti. "Kaçmalıyım, bebeğim. Elbiseyi giyerken beni sonra öldürürsün."

"Sen nasıl istersen, komşu."

"Ukala."

"Senden öğrendim," dedi telefonu kapatmadan önce. "Hazır mısın?" diye sordum.

Yargıç başını salladı. "Başlaması için bir dakika verin." "Bir dakikadan çok daha uzun süre beklersek, iş bitebilir."

Gözünü saatten ayırmayan Yargıç, "Mac'le kulağa hoş geliyor. Seni uykunda öldüreceği gerçeği dışında."

"İşimiz bitene kadar beklediği sürece benim için sorun yok." Sırtışım düştü. "Ona Mayhem'den bahsettim."

"Dün yardım ettikten sonra senin de edeceğini düşündüm." Cep telefonunu çıkardı. "O'ya dükkân açtıracağım, bir müşteri adayı da verandaya bırakabilir. Yine de Mac'i uyar. O'ya bunları anlatır anlatmaz Mac'le alışverişe gitmek isteyecektir." Kaşlarını kaldırmam üzerine, "Mac senin kadının. Bu onu artık Mayhem'in bir parçası yapar. Dahası, O ondan hoşlandığını söyledi. Ve bunun nasıl olduğunu biliyorsun."

O, kocası gibi ömür boyu sadıktı.

Glitch, "İkiniz de amcığın tekisiniz," dedi.

Yargıç kibirli bir sırtışla koltuğunda iki büküm oldu. "En azından kırbaçlanacak bir amcık buluyoruz. Sen sadece kırbaçlanıyorsun." Bir an durakladı. "Lafı açılmışken, Katarzyna nasıl?"

Mayhem'den başka biri olsaydı - ya da belki Başkan'dan başka biri olsaydı -Glitch kafalarına tekmeyi basardı. O zaman bile, sanki düşünüyormuş gibi Yargıç'a ters ters baktı.

Onun yerine kapının koluna uzandı. "Elbiseler ve aşk hayatın hakkında konuşmayı bitirdiysen, yapmamız gereken lanet bir iş var."

Hedefimizle aynı binaya girerek koridorun sonundaki bir kapıya doğru ilerledik. Kapıyı çalmadık.

Ben kapıyı tekmeleyerek açarken Yargıç elindeki silahla arkamızı kolluyordu.

Glitch, hedefimiz bağlı olduğu için dünyada umurunda değilmış gibi içeri girdi.

Kelimenin tam anlamıyla.

Adam büyük bir tahta haça bağlanmıştı.
Silahını adamın aletine doğrultan Glitch, "Nerede o?" diye sordu.
Geri zekâlı her türlü bahaneyi öne sürerek bocaladı.
Domme kırbacını şaklatıp "Şimdi söyle onlara" diye emrettiğinde sözleri kesildi.

"Dolabımdaki gizli saklama bölmesi," diye ağzından kaçırdı hemen.

Alete silah dayamak işe yaramadı ama deri Domme yaradı.

Glitch, hedefimizin eski iş ortağından ve müşterimizden çaldığı dizüstü bilgisayarını geri aldı. Görünüşe göre, müşterimizin yeni bir tıbbi cihaz prototipinin şemaları tonlarca para değerindeydi, bu yüzden açgözlü pislik onu fidye için tutmaya çalıştı. Söz konusu fidyeyi ödemek yerine, onu kurtarmamız için bize ödeme yaptı. Yardımsever Domme'un şansı yaver gitmişti.

Glitch birkaç banknot çıkardı ve ona uzattı. "Sizinle çalışmak güzeldi."

"Ne zaman isterseniz çocuklar," diye mırıldandı. "Her zaman..."

İşimiz bitti, odadan çıktık. Kapı kolunu tutup kapattım ama kırık menteşeleri üzerinde eğri büğrü duruyordu.

Glitch bir kahkaha patlattı ve Yargıç onun kafasının arkasına vurdu.

"Ne?" Çenesini kapıya doğru salladı. "Tekmelenmiş bir kapıyı kapatmaya çalıştı. Çok komikti."

Tüm kapı bir takırtıyla yere düşmeden önce sonsuza dek sürecekmış gibi görünen tiz bir gıcırtı duyuldu.

Bu sefer Glitch gülmedi.

Hepimiz güldük.

OPHELIA'YA BORÇLUYUM.

Açık kapı aralığında durup Mac'e baktım. Sade elbisesi neredeyse siyah bir tişörte benziyordu ama *dardı*, kıvrımlarına ve karnına yapışıyordu. Çıplak bacaklarına ve Converse spor ayakkabılarına doğru vücudunu taradım, tekrar yukarı çıktım ve sonra tekrar aşağı indim.

Sonra aradaki mesafeyi kapatıp Mac'i duvara yasladım, böylece ağzını alabilecektim.

Eğer zaman kısıtlaması olmasaydı, bundan çok daha fazlasını alırdım. O zaman bile, baştan çıkmıştım.

"Elbiseyi beğendim," diye mırıldandım, dudaklarım hâlâ onunkilere degecek kadar yakındı. "Ben de fark ettim." Çenesini aşağı doğru eğdi. "Benim için mi?"

"Her zaman. Ne zaman istersen."

"Çiçekler," dedi yumuşak bir kahkaha atarak.

Saçmalık değil, aramızda parçalanmış paketi elimde tuttuğumu tamamen unutmuştum.

Geri adım attım ve tam pembe olanlardan biri yere düşerken onları uzattım.

"Umarım bu gecenin nasıl geçeceğine dair bir alamet değildir," dedi Mac, hayatta kalanları büyük bir bardağa koymak için mutfığa giderken.

"Öyle." Onun iri gözleri karşısında, "Gecenin sonuna kadar başım kesinlikle aşağı inecek" diye açıkladım.

Güldü ama bunu kızarmış yanakları ve yatak odası gözleriyle yaptı.

Sık beni gözleri.

"Kıyafet için teşekkürler," dedi.

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Haberin olsun, Ophelia yarın alışverişe gitmek istiyor."

"Ne?" Başını kaldırdı. "Seninle mi?"

Gülümsememi geri çektim. "Hayır.

Seninle."

"Neden?"

Omuz silktilim. "Bilmiyorum. Senin tatlı, komik ve eğlenceli biri olmanla ilgili bir şey olabilir."

"Hayır, öyle değil," dedi kararlı bir şekilde başını sallarken ve bunu şaka yollu yapmadı. "Bunu yapmasını ondan sen mi istedin? Çünkü bu *gerçekten* gerekli değil."

"Ben yapmadım." Onun şüpheli bakışları karşısında elimi kaldırdım. "Yemin et. Salı günü takılırken çok eğlendiğini söyledi ve seni davet edebilmek için numaranı istedi. Onun yerine kendi numarasını iletceğimi söyledim."

Çiçeklerle uğraşırken alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Onları çoktan parçalamıştım ve plastik bir kabın içindeydiler ama o sanki bir düğün buketiymiş gibi telaşlandı. Gözlerini onlardan ayırmadan fısıldadı, "Ben iyi bir arkadaş değilim Ward."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Bir omzunu hafifçe silkerek kaldırdı. "Gerçek bu."

Ona doğru ilerledim, yanaklarını avuçladım ve başını gözlerime bakmaya zorladım. "Öyle değil. Sana söz veriyorum. Ama O'yla takılmak seni rahatsız ediyorsa, meşgul olduğunu ona söylerim. Zararı yok."

"Hayır, ben ... Ben bunu düşüneneğim." Daha önce giydiğini hiç görmediğim deri bir ceket giymek için uzaklaştı. Yeni gibi görünüyordu.

Bana yeni bir sapkınlık veren bir
sapkınlık. Mac.

Bisikletimle.

Sikime biniyorsun.

Sadece deri.

Ophelia'ya gerçekten borçluyum.

"Sonunda bana ne yaptığımızı söyleyecek misin?" Mac sordu. "Akşam yemeği ve sinema," diye yanıtladım, ama artık daha önce haklıydı.

Randevuyu ertelemek iyi bir fikirdi. Yapacak daha önemli şeyler vardı.

Ben hiçbirine ulaşamadan Mac'ın gözleri kısıldı. "Bu kadar mı?

O zaman neden bir elbiseye ihtiyacım olsun ki?"

"Kendin söyledin bebeğim... Erişim."

BÖLÜM 29

FANTEZILER GERÇEK OLABILIR

MAC

(Leziz bir deniz ürünleri yemeğinden sonra.

Beni ağlatan bir *kız filminden* sonra.

Sinemada kilolarca patlamış mısır yedikten sonra.

Ophelia ile plan yapmayı kabul ettikten sonra, çünkü bu Ward için çok önemliydi.

ve benim için de öyle.

Beni örnek kavanozlar almam için boya dükkanına götürdükten sonra, çünkü ona göre, lanet olası oyuncak ayı duvar kağıdıyla banyoma bir kez daha işeyemezdi.

Bana yeni perdeler aldıktan sonra, çünkü oyuncak ayılı olanlar onun ruhunu çalışıyordu.

Bütün geceyi beni gülümseterek, güldürerek, eriterek ve daha milyonlarca şey yaparak geçirdikten sonra.

Tüm bunlardan sonra ön kapısını arkamızdan kapattı ve "Sana bir şey aldım" dedi.

Sanki yeterince şey yapmamış gibi.

Buna gerek olmayabilirdi ama yine de göğsümde bir heyecan kabarmıştı. "Ne?"

Koltuğun arkasından bir şey alarak kolumu kavradı. Bir saati sabitledi ama yüzü bileğimin iç kısmına gelecek şekilde geriye doğru yerleştirdi.

"Teşekkür ederim," dedim, kafam karışmıştı.

Saat insanı değildim. Bir saatim olduğundan bile emin değildim. Ama çok düşünceliydi, ben de öyle oldum.

"Bunu bana Glitch verdi."

Bana rastgele bir saat vermekle kalmıyor, onu yeniden mi hediye ediyor? Yine de düşünceli sanırım.

Ne diyeceğimi bilemedim. "Bu çok hoş."

Bana o gamzeli gülümsemesini verdi. Beceriksizliğim içinde sevimli olduğumu düşündüğünü söyleyen hoşgörülü bir gülümseme. Saati yüzümün önüne getirdi ve tepesini işaret etti. "Şunu görüyor musun?"

"Evet. Bu bir saat."

"Daha yakından bak."

Tasarımda küçük bir daire vardı. Işığı yakaladığında cam gibi yansıtıyordu. "Nedir bu?"

"Bir kamera."

Tamam, bu havahydı. Bir çeşit casus aleti gibi.

Sadece bana neden verdiğinden emin değildim.

Uzun süre merak etmeme gerek kalmadı.

Daha da yaklaşarak Ward'ın sert aletini yan tarafıma bastırdı. Eli bileğimden göğsüme doğru ilerledi ve avucunu göğsümün kıvrımlarında gezdirdi. Karnımdan aşağı indi, bacaklarımın arasını avuçlamadan önce elbisemi kaldırmak için durakladı. "Telefonuma bağlı. Elini doğru şekilde konumlandır..." Külotumu yana doğru itti, parmağı oradaki ıslaklığın içinde kayıyordu. "Ve ne yaptığımı izleyebilirsin."

Aman Tanrım.

Bana bir saat vermiyor.

Bana fantezimi veriyor.

Elini yukarı kaydırarak, devam etmeden önce klitorisimin etrafında dolaştı ve elbiseyi de yanında getirdi. Beni yavaşça soydu. Yumuşak dokunuşlarla tenimi okşadı. Hafif öpücükler. Meme uçlarımı ağzına aldı, ısırmak ve hassas tepelere hafifçe vurmak arasında gidip geldi.

İkimiz de çıplak olduğumuzda, onun üzerine atlamaya hazırdım. Kimi kandırıyordum ki? Onun üzerine atlamaya her zaman hazırdım.

Ward telefonunu eline aldı ve ekrana birkaç kez dokundu. Bana doğru çevirdiğinde tavanı gördüm. Bileğimi kaydırdım, telefondaki görüntü değişti.

Kalitesi televizyonumdan daha iyiydi - gerçi bu pek bir şey ifade etmiyordu.

"Glitch'in bulutuna otomatik olarak kayıt yapmayan elimizdeki tek cihaz bu," dedi ve aklıma gelmeyecek kadar dalgın olduğum güzel bir soruyu cevapladı. Yan taraftaki dönen kurma kolunu işaret etti. "Tabii onu tamamen çıkarmazsan. Glitch bunu yapmamanızı rica etti."

Yanaklarım kızardı. "Önce hoparlörden açık saçık konuştun, şimdi de *bunu* ona mı anlattın?"

"Ona söylemedim. Sadece eğlenceli bir şey için olduğunu tahmin etti."

Hayal kırıklığına uğramış gibi iç çektim ama umurumda değildi.

Fantezim gerçekleşmek üzereyken olmaz.

Ward dizlerinin üzerine çökmeden önce telefonunu bana uzattı. "Otur, bebeğim."

Dediğini yaptığımda kalçalarımı tuttu ve kıcımı kanepenin kenarına yerleştirdi. Kolumu gevşeterek saati Ward'a doğru tuttum.

Alt bedenini yana doğru kaydırды. "Buraya yerleştirmemi ister misin?"

Ekranı kontrol ettim, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. Hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım ve bayılacağımdan endişelenmeye başlamıştım. "Hayır, bu..."

Düşüncemi bile bitiremedim.

Ward'un otuz bir çekme fikri zaten ateşliydi. Onu bunu yaparken izlemek daha da ateşli olacaktı.

Ama onu ekranda kendi özel pornom gibi izlerken? Erimiş magmaydı.

Elleri dizlerime gitti, bacaklarımı ayırırken uyluklarımdan yukarı kaydı. Odak noktamı gerçek hayatta izlemekle ekrandaki tepkisini izlemek arasında paylaştırdım.

Bana baktığında daha da sertleşti. Ve göbeğimi yalamak için başını eğdiğinde, aleti sarsıldı.

"Hareket etmemi istersen söyle," dedi, başparmaklarını kullanarak Ben.

Ve sonra yedi. Yedi bitirdi. Ağzıyla amımı kapladı. Dudakları, dişleri ve diliyle üzerimde çalıştı.

Gözlerim tekrar ekrana kaydı. Kendine dokunmamasına rağmen çok sertleşmişti. Aleti zıplıyordu.

Precum damladı.

Benim için.

Hepsi benim için.

"Ward," diye nefes aldım. Yalvardım. Emretti.

Elini yumruk yapmak için indirdi. Kamerada bile kendini ne kadar sıkıldığını görebiliyordum. Uzunluğunu yukarı doğru hareket ettirirken büküldü, geri kaymadan önce precum toplamak için başparmağını kullandı.

Ağzını.

Elini.

Sikini.

Benim

filmim.

Sıcak değildi.

Bir süpernovaydı.

Kalçalarım titremeye başladı. Nabzım hızlandı ve zihnim bulanıklaştı.

Ward vücudumu okudu. Yakın olduğumu biliyordu. Hızı ve baskısı üzerimde sabit kaldı, dili fiske vurup daireler çizirken klitorisimi dudaklarının arasına aldı.

Ama kendi üzerindeki hızı arttı, tutuşu sıkılaştı.

Gözlerimi açık tutmak için çok çalışmam gerekti. Onları odaklanmış tutmak için çalıştım. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum.

Orgazmım içimi parçaladı. İçimi boşalttı. Küçük parçalara ayrılıyormuşum gibi hissettim. Tüm bu zevk neredeyse acı vericiydi. Çok fazla. Yeterli değildi.

Asla yeterli olmazdı.

Ward geri çekildi, kendini bırakırken hafifçe yalamaya başladı. "Hayır," diye bağırdım çılgınca. "Daha bitirmedin."

"Seni becereceğim," diye neredeyse hırlayarak ayağa kalktı.

"Fantezi bu değil."

Uzun bir süre dondu kaldı. İki. Üç. "Bu senin fantezin mi?" diye gürlediğinde sesi alçak ve hırçındı.

"Sana söylemiştim."

"Görmek istediğini söyledin. Bu fanteziden çok daha farklı bir şey."

"Bu yeni bir şey," diye itiraf ettim. "Arka bahçedeki o geceden beri."

Kendini beğenmiş sırtışını bekliyordum ama anlamadım. Alaycı sözlerini anlamadım.

Bunun yerine tekrar dizlerinin üzerine çöktü ve dilini içime soktu. Başparmağı düzensiz ve umutsuz bir şekilde klitorisimi ovarken, diğer eli de aynı çılgın tempoda sikini okşuyordu.

Sertçe boşaldım, sırtımı kanepeye yasladım ve yüzüne doğru sürtündüm. İşim bittiğinde arkama yaslandım. Bunalmıştım. Aşırı hassas. Tekrar boşalmayı düşünemiyor ama dikkatimi telefon ekranından da ayıramıyordum.

Ward aniden ayağa kalktı ve nefesim ciğerlerimde sıkıştı.

Yine de durmuyordu.

En yoğun, erotik göz temasını kurarak Ward eline tükürdü. Benim kokumdu. Benim tadımdı. Elini kendine sararken kullandığı benim dölümdü.

Kameraya ihtiyacım yoktu. Gerçek bir şeyim vardı. Ama yine de izledim.

Ward, "Bacaklarını daha geniş aç ve kamerayı amına doğrult," diye h o m u r d a n d ı . "Bana ait olana."

Birden kendimi çok boş hissederek elimi sıktım.

Söylediği gibi yaparak, dölünün amıma fışkırdığını ve onu kapladığını izledim ve hissettim. Klitorisime vuruyor ve aşağı damlıyordu.

Ward kollarını kanepenin arkasına koydu ve eğilip beni öptü. "Fantezindeki kadar iyi mi?"

Değildi.

Hiç de

değil.

Bu yüzden ona gerçeği söyledim. "Sonsuz derecede daha iyi."

BÖLÜM 30

KÜÇÜK BİR CİNAYETE TEŞEBBÜS

HOLLYWOOD

("Seni iptal etmeye ikna edemez miyim?" diye sordum.

Ve ilk kez de değil. Onu eğerken resmen yalvarmıştım.
kahvaltıdan sonra mutfak masamın üzerinde.

Mac kapının kilidini açarken güldü. "Bunu yapmam gerektiğini söyleyen
sendin."

"Hayır, *O* bunu yapman gerektiğini söyledi."

"Ama onun davetini kabul etmem için beni
cesaretlendirdin." Beni kandırdı.

"Her neyse," diye ekledi, "bugün işin olduğunu
söylemiştin." Beni de kandırmıştı.

"İkimiz de atlayacağız," diye denedim.

Bu kadar takıntılı olmam çok acınası bir durumdu.

Kanepemde fantezisini gerçekleştirdikten sonra, daha ben onu temizlemeyi
bitirmeden dışarı çıkmıştı. st üste ikinci gece onu kuağıma almış,
uyuyamamıştım. Ama bu kez, aklımdan çıkmak yerine Mac'le nasıl
konuşacağımı düşünüyordum.

Onu benimle evlenmeye nasıl ikna
edeceğimi. Onu rahatlatmaya karar
verdim.

Benim versiyonum.

"Biliyorsun," diye başladım, değiştireceğim çirkin perdelere dokunarak. Ve
yakacaktım. Ruhumu lanet ayılardan kurtarmanın tek yolu buydu. "Eğer benim
yanıma taşınırsan boya falan yapmak zorunda kalmayız."

Mac o kadar hızlı döndü ki karnından aldığı ivme onu neredeyse yere
seriyordu. Ben ona ulaşamadan kendini kanepeye sabitlemek için uzandı. "Ne
oldu?"

"Beni duydun."

"Taşınamam."

"Neden?"

"Çünkü bu... Bu çılgınlık. Bu çok hızlı."

"Bu benim ağırdan almam," dedim ona açıkça. "Çünkü gerçekten yapmak istediğim şey seninle evlenmek. Ama senin taşınmanla başlayacağız."

Gözleri kocaman oldu, ağzı açık kaldı. "Sen gerçekten delisin. Belgelenebilir."

"Olabilir. Ama bu konuda değil."

"Sadece arkadaş olmamız gerekiyordu," dedi küçük alanda volta atarken. "Arkadaş bile değil. Komşu olmamız gerekiyordu. Ama sonra sen çok çekici, tatlı ve ikna ediciydin. Ve ateşliydin. Ve benim için yemek yaptın. Buna kim karşı koyabilir ki? Ben değil. Ama bunun *sıradan* olması gerekiyordu Ward. Bir arkadaşla eğlenceli bir zaman."

"Kim demiş?"

"Ben."

Ona doğru yürüdüm. "Senin için bir arkadaş gibi mi hissediyorum, Mac?"

Keskin bir nefes aldı, vücudu benimkine doğru sallanıyordu. "İyi bir arkadaş." "Dün gece kanepemde iyi arkadaşların yaptığı bir şey gibi mi hissettin?" "Gerçekten, *gerçekten* iyi arkadaşlar," diye nefes aldı.

"Sana kafayı takmış durumdayım, komşu."

Onu öpmek üzereydim ki, aramıza mesafe koyarak birkaç büyük adım attı. "Bu planımın bir parçası değildi."

"Bu kadar zeki birine aşık olmayı hiç planlamamıştım. Bu kadar şefkatli. Bu kadar zahmetsizce özverili ama inatla bağımsız. Ama işte buradayız. Çünkü planlar değişir, bebeğim."

"Aşık mı? Beni çok az tanıyorsun."

"İhtiyacım olan her şeyi biliyorum."

Kollarını karnına sararak, "Y a p a m a z s ı n," diye fısıldadı. Geri çekilme. Geri çekilme.

Onu unutamadı.

Yanılıyor olabilirim. Hiçbir fikrim yoktu. Ama yine de geri çekildim ve ona ihtiyacı olan boşluğu verdim.

Bunu yapmak beni öldürdü, ama bu benimle ilgili değildi. Sadece Mac'le ilgili bile değildi. Squish'i düşünmem gerekiyordu. Mac'i strese sokup bir şey olması riskini göze alamazdım.

"Aceleye gerek yok, Mac," dedim. "Bunu düşünmen için zamanımız var. Ama artık nerede durduğumu biliyorsun. Ne zaman hazır olursan." Dudaklarına hafif bir öpücük kondurarak evime geri döndüm. Ve her şeyi berbat etmediğimi umdum.

VURUŞ KABUL ET ÜZERİNDE BENİM HÜCRE, I
TIKLANDI VE DÜĞME İÇİN VE

hoparlör. "Ne oldu?"

"Neredesin sen?" Yargıç sordu.

Gerildim. "Benim evimde, neden?"

"Kulağa garip geliyor."

"Banyodayım."

"Lanet olsun, sıçarken telefonlarıma cevap verme."

Kıkırdadım. "Sıçmıyorum. Duştan yeni çıktım." "Bu daha iyi değil."

Belime bir havlu sardım. "Neden arıyorsun?"

"Biraz zaman ve ustalık gerektirdi ama Haze, Beverly'deki şüpheli bir avcının birkaç gece önce kaza geçirdiğini öğrendi. Merdivenlerden düştüğünü düşünüyorlar. Tutuklu ama şu anda komada olduğu için kaçma riski yok."

Omuzlarımin arasındaki bir düğüm gevşedi.

Kapıyı açtım ve odama doğru yürümeye başladım. "Sadece koma mı? Lanet olsun. Gerçekten o pisliği öldürdüğümü umuyordum."

Birinin nefesi kesildi.

Bakışlarım Mac'ın bir elinde ona verdiğim anahtar, diğer elinde cep telefonuyla durduğu oturma odasına kaydı.

O gecenin ilerleyen saatlerine kadar onu görmeyi beklemiyordum. Aksi takdirde, etrafta dolaşıp açıkça cinayet teşebbüsünden bahsetmezdim.

Yargıç'a hiçbir şey söylemedim. Sadece aramayı sonlandırdım ve ön kapıyı kapatmak için hareket ederken telefonumu kenara fırlattım. "Mac, açıklayabilirim."

"Telefonumu unuttum," diye fısıldadı ve telefonunu hafifçe salladı.

Ona açıklayabileceğimi söylemişim ve açıklayabilirdim de. Ama bu iyi bir açıklama değildi ve nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Sadece birbirimize baktık. İkimiz de hareket etmiyorduk. Göz kırpyorduk. Nefes almıyorduk.

Gergin durdum, koşmasını bekliyordum. Kovalamaya hazırđım. Onun yerine, "Bir adamı komaya mı soktun?" diye sordu.

Çenemi kaldırdım.

"Perşembe mi?" Bir

çene kaldırma daha.

"Parmak eklemlerin. Yalan söyledin."

"Yapmadım, Mac. Taşınma sırasında olduğunu söyledim ve oldu da. Sadece sana ayrıntıları vermedim."

"Neden yapmadın?"

"Çünkü size söylemezsem, makul bir inkârınız olur. Kafanı kuma gömüp sana dokunan elleri görmezden gelebilirsin. Seni boşaltan. Sana tapan ve sana sahip olan eller kalın bir kan tabakasıyla kaplı değil."

Çenemi kaldırma sırası ondaydı. "Bir

şey söyle."

"Hazırlanmam gerek."

"Öyle değil, bebeğim." Sesimdeki çaresizliği ben bile duydum. "Konuş benimle."

"Söyleyeceğim. Söylemem gereken çok şey var." Başını iki yana salladı. "Ama Ophelia beni almaya gelmeden önce hazırlanmam gerek."

"Seni ben götüreceğim."

"Bunu dün gece konuştuk. Bir toplantınız var."

Toplantım siktir olup gidebilirdi. Her şeyi olduğu gibi bırakmak istemedim.

Aklımın nerede olduğunu bilen Mac, "Ben sadece... Biraz zamana ihtiyacım var," diye ekledi.

Etrafında O'dan daha kötü insanlar vardı. En azından O onun yaşadıklarını anlayabilirdi. Kocasının yaptığı şeyle barışmıştı. Belki Mac'in de bunu yapmasına yardım edebilirdi.

İstemeye istemeye kenara çekildim.

Mac kapıya doğru koşmak için temizlenmiş yolu kullanmadı. Onun yerine bana doğru yürüdü, vücudu benimkine değene kadar durmadı.

Kollarımı sıkıca ona doladım. "Seni seviyorum."

Dudaklarımı alnına bastırdım, ama o uzaklaştı ve ayak parmaklarının üzerine çıktı, böylece parmakları onunkilere değdi. "Sonra görüşürüz, bebeğim."

Ne yapacağımı bilemeden gidişini izledim ve bunun bir yalan olmamasını umdum.

Gerçekten bir veda olmadığını.

Mac

HAZIRLANIYOR OLMALIYDIM. PLANLARIM OLMASI GEREKIYORDU VE
Kaytarmayacağıma dair kendime söz vermiştim.

Ama ben yaptım.

Ophelia'yla Ward'la yüzleşebildiğimden daha fazla yüzleşemezdim.

İptal etmek için mesaj attıktan sonra telefonumu masamdaki şarja taktım ve yatağıma uzandım. Elimi karnımın üzerine koyup tavana bakarken Squish'in tekme atıp yuvarlandığını hissettim.

Düşüncelerim karmakarışık.

Acaba bir hata mı yapıyorum diye düşündüm.

Ward'un neden birini komaya soktuğunu merak ettim.

Neden bu kadar korkak olduğumu merak ettim.

Ward'un benim gibi birine neden aşık olduğunu merak ettim.

Gerçeği öğrendiğinde beni hala sevip sevmeyeceğini merak ettim.

Hollywood

TOPLANTIMI ERTELEYEREK BİR SÜRE EVİMİN ETRAFINDA TAKILDIM VE
Mac fikrini değiştirirse diye kulağımı dört açtım. Daha fazla ayak sürüyemeyip çıkmak üzereyken kapı çalındı.

Teşekkürler.

Açtım, kadınının orada olmasını, beni azarlamaya, öpmeye ya da bana laf atmaya hazır olmasını bekliyordum. Ama verandamda bir adam duruyordu. Benden daha yaşlıydı - otuzlu yaşların sonunda, belki de kırklı yaşların başında - kaliteli bir takım elbise giyiyordu, kendini beğenmiş otoriter bir havası vardı ve neredeyse fark edilmeyen bir alaycılığı vardı.

Neredeyse.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

Gereksiz bir rozet gösterdi. Üzerindeki kolluk kuvvetlerinin kokusunu alabiliyordum. "Siz Ward Garrison mısınız?"

İkimizin de zaten bildiği bir şeyi teyit etme zahmetine girmedim. "Jane Davis adında bir kadın tanıyor musun?"

O zamanlar soyadı Davis olan bir kadın tanıyordum ama ilk adı Jane değildi.

Ben de bunu paylaşmadım.

"Öyle mi?" diye dürttü.

"Hayır."

"Mac ya da MacKenna olarak tanınıyor olabilir," diye devam etti. "Ama gerçek adı Jane. Sadece Jane."

Bu doğru olamazdı çünkü Mac'le ilgili hiçbir şey -hiçbir şey- sade değildi.

"Onu tanımadığına emin misin?"

"Eminim."

"Bu garip çünkü sizi tanıyor gibi görünüyor." Takım elbisesinin iç cebinden bir zarf çıkardı ve uzattı. "Bu acil bir yasaklama emri. Bayan Davis'in yüz metre yakınına yaklaşmayacaksınız."

Bu lanet bir şaka olmalı. Kötü bir şaka.

Bu saçmalığın arkasında kim var diye etrafı taradıktan sonra uzatılan zarfı aldım. Kalın kâğıdı çıkardım ve göz gezdirdim.

Yasal görünüyordu. Mühürler, damgalar, imzalar.

Lanet olası bir yasaklama emrinde görmeyi beklediğiniz her şey. "Bu lanet şey de ne?"

"Size söylemiştim. Bayan Davis'e acil uzaklaştırma emri verildi. Yandaki arkadaşının evinde kaldığı için, başka bir konaklama yeri bulmanız gerekecek."

"Arkadaşının evi mi?"

"Ev Alice Anderson'a ait, teyzesi öldüğünde ona miras kalmış. Bir arkadaşı olduğunu düşünmüştüm ama yanılıyor olabilirim."

Hiç mantıklı gelmedi. Hiçbiri mantıklı değildi.

Bir adamı döverek komaya sokmaktan bahsettiğimi duyması dışında.

Şimdi benden korkuyor mu? Uzaklaştırma emri çıkartacak kadar mı?

Taşlanmış suratımla kaldım. "Burada işimiz bitti mi?"

"Seçtiğiniz yöne doğru en az yüz metre ilerlediğinizi gördüğümde gideceğiz."
Bir polisi -dedektif, her ne haltsa- yumruklamak kötü bir fikir olabilirdi.
Kafese tıklılmanın da bir faydası olmazdı.
Ama o anda yine de bunu yapmak istiyordum. "Bir tavsiyen var mı?" diye sordu.
İhtiyacım yoktu. Bir yabancından değil. Bir polisten değil.
Yine de verdi. "Size bir iyilik yapıyorum. Bayan Davis'i araştırdım. Dramatik bir geçmişi var. Abartma. Süslemeler. Ne dersiniz deyin."
Bu doğru değildi.
"Mesele şu ki, yalan söylemekle ilgili bir geçmişi var."
Bu muhtemelen gerçeğe daha yakındı - eğer ihmal yoluyla yalanları sayarsak. "Muhtemelen onu tanıdığını düşünüyorsun ama tanımıyorsun. O aşağıda
Başkomiserimle birlikte karakola gitti çünkü hayatından endişe ediyor. *Tehlikeli* bir motosiklet kulübüyle ilgili bir şey." Kaşlarını kaldırdı ve sesini alçalttı.
"Komadaki bir adamla ilgili bir şey."
Geri sallanmamak için kendimi zor tuttum.
Birden bire kulübe gitmek istedi. Ne yaptığımızı soruyor.
Benim hakkımda.
Sonunda hayatıma ilgi göstermeye başladı.
"Çok fazla cesur dram izliyormuş gibi görünüyor," diye devam etti. "Bizde bunlardan çok var. Kendiniz için yapabileceğiniz en iyi şey uzak durmaktır. Kime güvendiğinize dikkat etmelisiniz."
"Evet," diye yavaşça homurdandım. "Biliyorsun."
"Avukatınızla görüşün, o size süreç boyunca yol gösterecektir. Ama dediğim gibi, bu işi çözene kadar gitmeni istiyorum."
Tam kapıyı suratına çarpacaktım ki, ellerini ceplerine soktu ve takım elbisesinin ceketini rahatça iterek bir çift kelepçeyi ve silahını ortaya çıkardı.
Bir uyarı.
"Eşyalarımı almam için bana bir dakika ver."
Eve geri döndüm ve kapıyı kısmen kapattım. Tetikte mutlu olmasına ihtiyacım yoktu.
Cep telefonumu çıkarıp Mac-Jane'i aradım.
Cevap vermedi.
Ne oluyor lan burada?

Ben tekrar deneyemeden ön kapı itilerek açıldı. Adam hâlâ rahat görünüyordu ama eli silahının üzerine düşmüştü. "Hazır mısın?"

Seçme şansım yoktu.

Kapıyı kilitledikten sonra arabama doğru yürürken gözlerimi önümden ayırmadım. Mac'in evine bakmadım bile. Oraya doğru bir adım atarsam kelepçelenip arabasının arkasına atılacağımdan hiç şüphem yoktu.

Eğer şanslıysam.

İhanet bana o kadar sert vurdu ki, tadını alabiliyordum. Acı.

İğrenç.

Arabama binip Yargıç'ı aradım.

İkinci zil sesinde cevap verdi. "Yolda mısın?" "Karın nerede?"

Cevap vermek yerine sordum. "Senin kadınla alışverişte."

"Emin misin?"

"Evet, neden?"

Omuzlarım gevşedi. "Sonra açıklarım. Nerede olduklarını öğren."

Bu güvenceyle garaj yolumdan geri geri çıktım. Polis birkaç ev aşağıda park etmiş olan sıkıcı sedana yaslanmış, gidişimi izliyordu.

Hangi yöne gitmem gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama yine de sürdüm. Telefonum çalana kadar on dakika geçti.

"Ne-"

"O'nunla birlikte değil."

Vücudum gerildi. "Ne oldu?"

"Az önce O'ya ulaştım. Mac'in iyi hissetmediğini mesaj attığını söyledi."

Kahretsin.

Lanet olsun.

"Neler oluyor?" Yargıç sordu.

"Biliyorsam ne olayım. Ama öğreneceğim."

BÖLÜM 31

BEEP İKİNCİ BÖLÜM

MAC

IONUNLA KONUŞMAM GEREK.

Bunu düzeltmenin tek yolu bu.

Ona gerçeği söylemeliyim.

patlamış mısır ve fanteziler.

Kendimi kalkmaya zorlayarak telefonumu almaya gittim. Bir sürü cevapsız arama ve kısa mesajla karşılaşınca şaşırdım ve sessizde olduğunu geç fark ettim.

Arayanlardan birkaçı Ward'dandı ama midemi bulandıranlar onlar değildi - en azından o kadar kötü değildi.

Kafamda alarm zillerinin çalmasına neden olan şey, Everly'den gelen çok sayıda cevapsız arama ve mesajdı.

Cumartesi günleri beni aramazdı. Acil bir durum olmadıkça. Mesajları okuma zahmetine girmeden, onu geri aramak için dokundum.

"Mac, Tanrı'ya şükür," diye cevap verdi selamlamak için. Sesi ağlıyormuş gibi titriyordu.

Annesi miydi? Aaron mu?

"Ne oluyor-"

"Kötü bir şey yaptım, Mac. Özür dilerim. Çok üzgünüm. Gerçekten sıçtım batırdım." "Whoa, whoa, whoa. Derin nefes al. Hiçbir şey o kadar kötü değil."

"Bu. Ben en kötüsüyüm. Annemi aradığın için çok kızmıştım. Anlamadığını düşündüm. Aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlarsan anlarsın diye düşündüm. Bilmiyordum. Aaron ve benim gibi olduğunu düşünmüştüm. Bilirsin, zehirli gerçek aşk. Ben de mesajı gönderdim. Ama sonra kendimi garip hissetmeye başladım. Bayan Anderson'la konuştum.

hiçbir şey, ama söylemediği şeydi. Ama her zaman seni ne kadar çok sevdiğini ve senin bunu anlamadığını söylüyor ve ben de yardım ettiğimi sanıyordum-"

Duyduğum her çılgınca kelimeyle, damarlarımdaki buz gibi suyla birlikte dehşet de akıyordu. Ellerim titremeye başladı. Midem bulandı, safra boğazımı yakmak için yükseldi. Tenimde soğuk bir ter oluştu. "Kim, Everly mi?"

Ama biliyordum.

"Dedektif Bell" diye feryat etmeden önce bile iliklerime kadar biliyordum.

"Gönderdiğin mesaj," dedim, odaklanmasını sağlamaya ve saçmalamasını anlamlandırmaya çalışarak. "Neydi o?"

"Şu bağlantı. Konumunuzu takip edebilmesi için bir şeydi."

Aman

Tanrım.

Oh Tanrım,

hayır.

"Sorun yok," diye zorladım, hem Everly'ye hem de kendime. "Her şey yoluna girecek." Ward vardı.

Telefonu yüzüne kapattım. Ama onu arayamadan ön kapım açıldı.

Telaştan kilitlemeyi unutmuş olmalıyım.

Aptal.

Bakışlarım yakışıklı bir duvar görmeyi umarak yana kaydı. Ukala bir gülümseme. Ateşli bir bakış.

Belalı motorcumu görmeyi umuyordum. "Beni özledin mi, tatlım?"

ON İKİ HAFTA ÖNCE

ONU DURDURMAM GEREKIYORDU. AKŞAM YEMEĞİ HER AN HAZIR OLABILIRDI. AMA NE ZAMAN

Uzaklaşmaya çalıştım, vücudu ve tutuşu sıkılaştı.

Başımı çevirdim, ağzı boynuma düştü. Kelimeleri zorla çıkarmak için içimdeki her şeyi kullandım. "Akşam yemeğini kontrol etmem gerek."

"Hayır, senin bana ihtiyacın var." Dişleri boynumun omzumla birleştiği hassas ete saplandı. Elleri altımda hareket ederek pantolonunu çekiştirmeye başladı.

Bip!

Bip!

Bip!

Duman alarmı çalmaya başladı ve göğsümde kaynayan korku ağlamak isteyene kadar alevlendi.

Yine de daha iyi biliyordum.

Bu onu daha çok üzecekti.

Eddie geri çekildi ama başarısızlığıma kızmış gibi görünmüyordu. Şaşırmış gibi de görünmüyordu. Tutuşunu bıraktı ve kendimi sabitlemememe fırsat vermeden beni yere bıraktı. Çalan alarmı susturmak için mutfığa doğru ilerledi.

Ama hala kafamın içinde yankılanıyordu. Benimle alay ediyordu.

Bir süre sonra elinde kutlama lazanyasının olduğu tepsiyle geri döndü. Üst kısmı çıtır çıtır yanmıştı. "Bunu bile doğru yapamadın mı? Bu makarna, Jane. *Makarnanın* içine etmek için ne kadar aptal olman gerektiğini biliyor musun?"

"Sana akşam yemeğine bakmam gerektiğini söylemiştim," dedim kendimi tutamadan. Fazla rahat davranmıştım.

Hamile olduğumu öğrendiğimden beri Eddie değişmişti. Daha mutluydu. Daha tatlıydı. Bana sadece şefkatle dokunurdu.

Çoğunlukla.

Aşık olduğum Eddie olmayabilirdi ama ona daha yakındı.

Ama gözlerindeki soğukluk geri gelmişti. "Bunun benim suçum olduğunu mu söylüyorsun? Büyük bir günün ardından nişanlığımın benimle kutlama yapmasını bekleyerek eve geldim ve başıma gelen bu mu?" Lazanya tenceresini yere fırlattı, fokurdayan sos çıplak ayaklarımı haşlamak için sıçradı. "Yanmış yemek ve amcık tavrı mı?"

Tısladım ve sıçradım, neredeyse kayıyordum.

"Oh, bu kısma geldik mi? Dramatik kısma mı?" Sözleri sinirlenmiş gibi görünüyordu ama sinirlenmemişti. Pek sayılmaz.

Çok az vardı. Bir yanılsamanın gölgesinin bir ipucu.

Ama onu gördüm.

Gülümseme.

Bana acı çektirmiş ve bir tepki almıştı. Arzuladığı şey buydu ve ben ona daha fazlasını vermeyi reddettim.

Hiçbir şey söylemedim. Hareket etmedim. Sos cildimi eritiyormuş gibi hissediyordum ama silmeye çalışmadım.

Tepkisizliğim onu daha da kızdırdı. "Haklısın. Bu benim hatam. Senden daha iyisini beklememeliydim. Tembel olduğumu düşünmemeliydim,

Şişko nişanlısı o tembel, şişko kıcını kaldırıp değişiklik olsun diye doğru bir şey yapardı." Dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Ona dokunmak için kendimi zorlamamalıydım."

Eddie bebek konusunda ne kadar mutlu görünse de, değişen bedenim farklı bir hikâyeydi. Beni artık bir kadın olarak görmüyordu. Bana dokunmuyordu. Hamile olduğumu öğrendiğimden beri seks yapmamıştık.

Umursadığımdan değil.

"Üniversite boyunca sana destek oldum," diye devam etti, odada rahatça volta atarak. "Seninle ilgilenen hep ben oldum. Tek kişi. Bir noktada bu kadar nankör olmayı bırakacağını düşündüm." Yavaş yavaş yaklaşıyor. "Senin için yaptığım her şeyi takdir edeceğini düşündüm." Ve daha da yaklaştı. "Seninle birlikte olmak için yaptığım fedakarlıkları." Birden bana doğru atıldı, ben kaçamadan kollarımı yakaladı.

Ama nereye gidebilirdim ki? Başka hiçbir yerim yoktu. Başka kimsem yoktu.

"Nişanım olduğunda, bebeğime hamile kaldığında *bana* odaklanırsın sanmıştım. Daha iyi olurdun." Elleri beni öyle sert kavradı ki parmak uçlarım uyuşmaya başladı. "Neden bununla uğraştığımı bile bilmiyorum. Sen aynı aptal, bencil kaltaksın," diye bağırırken beni sarsmak için elini kullandı, başım acıyla geriye gitti, "basit bir yemeği bile pişiremeyen!"

Beni sert bir itişle serbest bıraktı ve sosun üzerinde kayarak öne doğru düştüm. Karnımın üstüne düşmemek için yana doğru yuvarlandım, omzum acı içinde fayansa çarptı.

"Tanrım, Jane, berbat durumdasın. Kendine nasıl bakamadığını söylesem insanlar ne düşünür? Ateş yakmadan yemek yapamadığını söylesem? Kendin için tehlikelisin. Bir bebek yetiştirmene izin vereceklerini mi sanıyorsun?" Yanıma çömeldi ve yüzümdeki saçlarımı okşadı. "Özellikle de yardım edecek başka kimsen olmadığı için. Ve asla da olmayacaksın. Sen kullanılmış malsın. Bana sahip olduğun için şanslısın." Bakışları yüzüstü yatan bedenimde gezindi ve kalbim durdu. Gözlerimle tekrar buluştuğunda, bana kaşlarını çatarken acıma duygusuyla doluydu. "Git temizlen. Her ne kadar bugün benim günüm olsa da, akşam yemeğini senin seçmene izin vereceğim."

"Teşekkür ederim," dedim ses tonumu kayıtsız kalmaya zorlayarak.

Ayağa kalkıp mutfığa doğru yürümeden önce bana başıyla bir selam verdi.

İşine son verdiğinde, titreyen bacaklarımın üzerinde neredeyse tekrar kayarak dikkatlice yukarı tırmandım. Merdivenlere doğru koştum ve ağrıyan bedenimi hareket etmeye devam etmeye zorlarken tırabzana tutundum.

Tepeye çıktığımda Eddie "Jane" diye seslendi.
Sarsıldım, irkildim ama arkamı dönmeden önce yüz hatlarımı düzelttim.
"Daha dikkatli olmalısın, tatlım." Sivri bakışları yavaşça merdivenlerden aşağı
indi. "Düşünmen gereken bir bebeğin var."
O haklıydı. Haklıydım.

İKİ GÜN SONRA

KAPIYA DOĞRU YÜRÜDÜM.

Sonra koridora geri döndüm.

Bunu yapmak istemedim. Utandım. Bir başarısızlık. Kendime bile bakamazken, işimi yapmam, insanlara yardım etmem için bana nasıl güvenebilirdi? Sevdiğim işi riske atmak istemiyordum ama gidecek başka yerim de yoktu.

Eddie'nin dediği gibi, kimsem

yoktu. Squish dışında kimse.

Ve neredeyse onları kaybediyordum.

Lazanya pislüğünün içine düştükten sonra lekelenmeye başlamıştım. Neyse ki ultrasonda bir şey çıkmadı ama kötü de olabilirdi. En kötüsü. Bebeğimi kaybedebilirdim.

Bu yüzden kapıyı çaldım. Kendim için değil. Squish için. "İçeri gel."

Kapıyı açtığımda Alice'i masasının arkasında otururken buldum. Sadece bir yıldır patronumdu ama en iyisiydi. Öğrencilere ve personele karşı nazik ve düşünceli. Nasıl bir insan olduğunu göstermişti.

Umarım ona nasıl bir çalışan olduğumu göstermişimdir.

"Senin için ne yapabilirim, Mac?" Bana baktıkça yüzündeki hoş gülümseme kayboluyordu.

Kapıyı kapattım, ağlamadım. Çığlık atmadım. Vücudum ağrıyordu. Ayaklarım ve bacaklarım su toplamış yanıklarla sızlıyordu. Pantolonumun ve ayakkabılarımın kaba kumaşı işkence aletleri gibiydi, acıyı şiddetlendirmek için çalışıyor ve bana asla rahat vermiyordu. Tüm bunlara rağmen, titreyen ellerim bir şeylerin ters gittiğinin tek işaretiydi.

Titreyen bir elimle hırkamı omzumdan kaydırıp kolumdaki koyu morlukları ortaya çıkarırken yüzüm dikkatle boştu. Nefes nefese kaldığını duydum ama o duymamış gibi konuştum. "Yardıma ihtiyacım var."

"Bunu kim yaptı? Bir öğrenci miydi?" Yüzü asılmıştı. "Personel mi? Yabancı mı? Nişanlın mı?"

Tabii ki onu en son tahmin ederdi. Kimse onu beklemezdi. O da bundan yararlanırdı.

Ondan bahsederken bir tepki vermiş olmalı ki, "Geçen bahar kırılan bileğin mi?" diye sordu.

İsteksizce başımı salladım.

Telefonunu aldı.

"Hayır!" Sakin kalmaya çalışarak nefesimi içime çektim. "Polisi arayamazsın."

"Neden olmasın? Mac, bunu rapor etmelisin."

"Polisi arayamazsın çünkü o polis," diye hatırlattım ona.

Hem de iyi biriydi. Çok çalıştı. Davaları kapattı. Sahtekar değildi. Kirli değildi. Dükkanların sunduğu bedava kahveyi bile kabul etmezdi.

Bu sadece departmandaki becerileriyle de ilgili değildi. Çok sevilen biriydi. Herkesin en iyi arkadaşıydı. Farklı kampanyalarda, bağış toplama etkinliklerinde ve komitelerde gönüllü olarak çalışırdı.

İnsanlar *mavi sessizlik duvarından* bahsederdi ama Eddie'de öyle bir şey yoktu.

Etrafında mavi bir kale vardı.

Eğer bu kadar korkunç olmasaydı, sadist doğasını bu kadar iyi saklaması etkileyici olurdu.

Kimse departmanın altın çocuğunun yaptığı şeyleri yapabileceğine inanmazdı. Benim sadece onun olgunlaşmamış, genç nişanlısı olduğumu ve dramadan zevk aldığımı düşüneceklerdi.

Bunu bana sayısız kez söylemişti.

Tereddüt etti ve telefonunu yere bıraktı. "Bir yolunu buluruz, Mac. Ben ne yapabilirim?"

Eddie'yi öylece bırakamazdım. Bana izin verse bile -ki *asla* vermezdi- hamileydim. Squish için gelecek ve velayet için benimle savaşıacaktı.

Ve şöhretiyle başarılı olacaktı. Bundan şüphem yoktu. Bunu yapmasına izin veremezdim. Bebeğimi almasına izin veremezdim.

"Doğrudan yatırdığım para benim erişimim olmayan ortak bir hesaba gidiyor," diye itiraf ettim, bunu kabul ettiğim için utanmışım. Tespit etmek için eğitildiğim manipölasyona kanmışım.

"Bunu düzelteceğim. Başka ne var?"

"Bunu doğru yapmak istiyorum. Planlı ve tedbirli olmak. Ama kaçmam gerek."

Sokağın aşağısında değil. Şehrin öbür ucunda değil. Eyaletin öbür ucunda bile değil. Eddie'nin ne kadar iyi bir dedektif olduğunu düşünürsek, kaynaklarını kullanarak beni hemen bulurdu.

Her şeyi geride bırakmam
gerekiyordu. Düşünmem gereken bir
bebeğim vardı.

Sertçe yutkunarak, "*Uzakta*" diye vurguladım.

BÖLÜM 32

UMUT ZAMANI

MAC

GÜNÜMÜZ

IORADA OLDUĞUNA INANAMADI.

Beni bulduğuna inanamıyordum.

Onun dedektiflik yeteneklerini bildiğim için çok temkinliydim. Arabam yoktu, Cep telefonum da ön ödemeliydi. Kamu hizmetleri Alice'in adınaydı. Doğrudan para yatırma işlemimi dijital bir cüzdana gidecek şekilde ayarlamıştı. Teslimat uygulamalarım bile sahte bir isimdeydi.

Haftalardır çoğu zaman içeride kilitli kalıyordum. Arkamı döndüğümde onu göreceğimden korkuyordum. Beni eve sürükleyeceğinden korkuyordum.

Ama zaman geçtikçe kendimi özgür olduğuma inandırmıştım. Evimdeymişim gibi hissetmeye başladım.

Yine de **o r a d a y d ı** . Bir psikopat gibi ön kapımdan içeri girdi. Güzel takımlarından biriyle her zamanki gibi görünüyor.

Dost
canlısı.

Sakin.

Güzel.

Çok sağlıklı bir şekilde çekici, ama kaba bir motorcudan çok daha tehlikeli. Gözlerimi eski nişanlımdan ayırmadım. Zar zor göz kırptım.

Eddie silahını bana doğrulttu. "Telefonu bırak, Jane."

Yapmadım.

Karnıma nişan almak için indirdi.

Telefonumu düşürdüm.

Kapıyı arkasından çarpıp yaklaşımadan önce kilitlediğinde irkildim.

Geri çekilerek onu bastırmaya çalıştım ama panikle bir gıcırta çıktı.

Pratik yapmamıştım. Tepkilerimi kontrol etmek için çok çalışmam gerekmemişti.

Korkumu bastırmak için.

Artık öngörülemez bir dehşet içinde yaşamıyordum.

Eddie beni gerdiğini bilerek bana sırtıttı. Bundan güç ve güven alıyordu.

Ayağını kaldırdı ve hücreme vurdu.

Cam kırılana ve parçaları çatırdayana kadar tekrar tekrar.

"Sana bir soru sordum." Silahını çeneme dayayarak yaklaştı. "Beni özledin mi?"

Yalan söyleyebilirdim. Yalan söylemeliydim. Ama söylemedim. Onun yerine sessiz kaldım. "Sorun değil. Yaptığını biliyorum." Karnımı ovma için elini indirdi,

ve geri çekilmemek için dizlerimi kilitlemek zorunda kaldım. "Aşağıya her baktığında beni düşünüyorsun. Sen-"

Sözleri aniden kesildi. Bir an sonra biri kapıya vurdu. İrkilerek attığım çığlık Eddie'nin ağzımı hızla kapatan eliyle boğuldu. Onu ısırma, çığlık atma ya da tepinme istiyordum. Ama sonra hissettim.

Silahının namlusu karnıma dayandı.

"Mac!" Ward tekrar vurarak seslendi. "Aç şu lanet kapıyı."

Sesi şakacı bir şekilde hoşgörülü gelmiyordu. Ya da istifa etmiş. Hatta çaresiz. Sesi *kızgın* geliyordu.

Nedenini anlamadım. Her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum.

Başım dönüyordu ve tüm enerjimi bayılmamak için harcıyordum. Ward bir gıcırta bile duysa kapıyı kırardı.

Ve Eddie ona zarar verecekti. Bunu kesinlikle

biliyordum. Bunun olmasına izin veremezdim.

Gözlerimi sıkarak gitmesini diledim. İçeri giremezdi.

Benim yüzümden incinemezdi.

Çok uzun sürdü, ama birkaç saat -ya da saatlerce süren dakikalar- sonra nihayet gitti.

Eddie pencereye doğru geri geri giderken silahını bana doğrultmuştu. Kumaşı yana kaydırarak dışarıyı taradı. "Haklıydım. Bu doğru oyundu."

"Ne?" Ben sordum.

Bana cevap vermedi. Beni duyduğundan bile emin değildim.

"Söylemeliyim ki Jane, bundan daha iyi olduğunu sanıyordum. Benim yatağımdan doğruca suçlu bir motorcunun yatağına atladın." Ters ters baktı. "Ya da onun mutfak masasına. Ne kadar *aptal* olabilirsin?"

Hiçbir şey söylemedim, bizi izlediğini öğrenince kusmuğum boğazımda düğümlendi.

"Konuşmak istemiyor musun?" Başını yana doğru eğdi. "Onun yerine dinleyebilirsin."

Cebinden davalarda kullandığı küçük kayıt cihazını çıkararak çalma tuşuna bastı.

Ward'a almadığım bir yasaklama emrini tebliğ etmesini dehşet içinde dinledim.

Ona gerçek adımlı söylediği gibi.

Ona söylediği gibi teyzemin evi değildi.

Bana Ward'un itiraz etmediği isimler takarken.

Kargaşa Mahkemesi'ni ispiyonladığımı ima etti. Ward için her şey demek olan kulüp. Onun ailesi olan kulüp.

Korumak için ölebileceği ya da öldürebileceği bir aile.

Bu yüzden sesi çok kızgın geliyordu.

Eddie polise Ward'ın o adamı komaya soktuğunu söylediğimi ima ettiğinde yaşadığım şok beni geriye doğru sendeleterek dinledim.

İri gözlerim Eddie'ye kaydı ama o bana sırtlamakla yetindi. Yeterince hava alamıyordum. Göğsüm ağrıyordu, korku ve suçluluk kalbimi atmaya bırakacağını sandığım ana kadar sıkıştırıyordu.

Ward'un yaptıklarını kimseye anlattığım için değildi. Söylememiştim. Suçluluk duymamın nedeni en başta onunla ilişkiye girmiş olmamdı. Sakladığım sırları bile bile onu hayatımdaki karmaşaya dahil etmişim. Kaçtığım türden bir canavardı.

Ve şimdi Ward ve bulduğu ailesi savunmasız kalmıştı.

Eddie kayıtta, "*Kime güvendiğinize dikkat etmelisiniz,*" dedi.

"Evet," diye gürledi Ward yavaşça. "Öyle."

Eddie bir düğmeye bastı ve cihazını cebine koydu. Konuşmadı.

Konuşmasına gerek yoktu.

Kayıt Eddie'nin söyleyebileceği her şeyden daha derin, daha acı vericiydi.

Kendi sessizliğim işe yaramıyordu. Taktik değiştirmeli ve zaman kazanmalıydım.

Ward geri dönecek. Geri dönmek zorunda.

"Hadi gidelim... o zaman," diye teklif ettim, kendimi ev demeye zorlayamıyordum. "Ben hemen toparlanayım, sonra da-"

Aniden bana ters bir yumruk attı ve yanağımda bir acı patlaması oldu. Kuvvet beni yere düşürdü, başım masamın ayağına çarptı.

Yıldızları ve midemin içindekileri boşaltmakla tehdit eden bulantı dalgasını göz kırparak uzaklaştırdım.

"Biliyorsun," diye başladı Eddie, kan kulaklarıma hücum ederken sözleri boğuklaşıyordu. Üzerime çıkmak için yaklaştı. "İlk gittiğinde, sürünerek geri gelmenin an meselesi olduğunu düşünmüştüm. Ve duygularımı bir kenara bırakırdım çünkü başka kimsen olmadığını biliyordum."

Yan döndüm ve onu gördüm. Hâlâ taktığımı unutmuştum. Eddie'ye haber vermeyecek kadar yavaş ve dikkatli hareket etmem gerekiyordu.

Ama parmaklarım çok kötü titriyordu. Çok yakınımıdaydı. Tenim terden çok kaygandı.

Ve kan.

Çıkarması normal bir saat kurma kolundan daha zordu ama sonunda çıkardım. Sadece gerçekten kaydettiğini ummak zorundaydım.

Sadece Glitch'in ya da birinin uyarı almasını ummak zorundaydım.

Sadece gelmeleri için yeterince uzun süre hayatta kalmayı ummak zorundaydım. Sadece gelmelerini ummak zorundaydım.

Hollywood

KALDIRIMDA DURURKEN, PIŞMANLIK GÖĞSÜME BİR YUMRUK ATTI.

Gitmemeliydim. Mac'in Ophelia'yla birlikte olmadığını bilseydim, cehennemden gelen iblisler beni sürükleyip götüremezdi.

Ama gittiğini sanmıştım.

Belki de öyleydi. Belki de dedektifin iddia ettiği gibi karakoldaydı. Tanrım.

Ne düşüneceğimi bilemedim.

O kendini beğenmiş dedektifin Martin'i nereden bildiğini bilmiyordum.

Mac'in adı ve kimin evi olduğu konusunda neden yalan söylediğini bilmiyordu.

Neden benimleyken hayatının tehlikede olduğunu düşündüğünü anlamıyordum. Ona zarar vermektense paslı bir kaşıkla parmaklarımı kesmeyi tercih ederim.

Neden yasaklama emrine ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Ya da nasıl bu kadar çabuk aldığını.

Çoktan planladığı bir şey olmadığı sürece. Glitch'le barda kavga ettiğimi itiraf ettikten sonra olduğu gibi. Ya da ona Mayhem'in yaptıklarını anlattıktan sonra. Üzgün görünmüyordu ama belki de daha önce haklıydı. Belki de onu sandığım kadar iyi tanımıyordum.

Dün bütün öğleden sonra o toplantı vardı.

Bunu düşünürken bile, bunun mümkün olmadığını biliyordum. Mac bana sırtını dönmezdi. Ona güveniyordum. Başka bir açıklaması olmalıydı. Bir yolunu bulacaktım.

Ve onu bulmakla başladım.

Arabama tırmanıp hızla güvenlik kamerası kayıtlarını kontrol ettim. Mac'i evimden koşarak çıkarken gördüğümde içime bir yumruk yemiştım ama bu onu son görüşümdü. Konumlandırılma şekline bakılırsa, kameralarım onun evini yakalayamamıştı.

Glitch'i aradım. "Mac'in kapı zili kamerasına erişebilir misin?"

"Onun bilgisi olmadan olmaz. Neden?"

Cevap vermedim. "Peki ya cep telefonu?"

Ben rakamları sıralarken o da yazdı. "Bu bir yakıcı. İzi sürülemez.

Ne oluyor be?

Telefonu kapattıktan sonra kulüp binasına giderken Judge'ı aradım.

"Onu buldun mu?" diye sordu.

"Henüz değil. Herkesi yüksek alarm durumuna geçirin. Oraya vardığımda açıklayacağım."

Arabayı sessizce sürdüm, her şeyi gözden geçirdikten sonra tekrar gözden geçirdim. İçgüdülerim bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu - zaten bildiğim bir şeyin karmaşasından daha fazlası.

Dedektifi düşünüp duruyordum. Bana söylediklerini.

Beni uyardığı şey.

İşte bu kadar. Atlatamadığım kısım buydu.

Kendi saçmalıklarımı bir kenara bırakarak, ihanet ve incinmişlik zihnimi bulandırmadan bu konuyu tekrar düşündüm.

Boyum ondan birkaç santim uzun olabilirdi ama yine de bana tepeden bakmayı başarmıştı. Mac yasaklama emri çıkartmış olsa bile, onun gibi bir dedektif bana yardım etmek için hiçbir şey yapmazdı. Bana bir uyarıda bulunmayacağı da kesindi.

Kulüp binasından bir dakika uzaktaydım ama direksiyonu yana kırdım, geri dönerken lastiklerim gıcırdıyordu. Glitch'i tekrar aradım.

"Ne oluyor lan?" diye sordu.

"Kameralarımı kontrol edin. Bütün gece boyunca önden ve arkadan."

Glitch zaten bilgilerime sahip olduğu için tuşlar arka planda tıklandı. "Ne oluyor lan?"

"Ne oldu?"

"Bu sabah arka bahçenizde gizlenen bir pislik vardı." "Neye benziyordu?"

"Yüzünü göremiyorum. Kapüşonu var ve... Bekle." Bir süre sessiz kaldı. "Ne oluyor lan?" Durakladı ama arka plandan boğuk sesler duyabiliyordum. "Mac'e git. *Hemen.*"

Bütün gün içimde oluşan çukur büyüyerek kara bir deliğe dönüştü. "Neyin var?"

"Dün sana verdiğim saat mi? Etkinleştirildi. Kaydediliyor. Diğerlerine yola çıkmalarını söyleyeceğim ama oraya hızlı gitmeniz gerekiyor."

"Neler oluyor?"

Ne gördüğüne dair hiçbir fikrim yoktu ama sesi çılgıncaydı. "Kahretsin, Hollywood. Onu öldürecek. Onu öldürecek."

BÖLÜM 33

KROM VE ÇELİK ŞÖVALYELER

MAC

(Önümde durup silahını kaldırırken GÖZLERİMİ Eddie'ye KİLİTLEDİM. Bazıları için bu iyi bir işaret gibi görünebilirdi ama ben biliyordum ki Daha iyi. Eddie bana zarar vermek için başka hiçbir nesne kullanmamıştı.

Daha kişisel bir dokunuştan hoşlanıyordu.

"Haftalarca gitmiş olsan bile seni geri alacaktım. Bunun için çalışman gerekecekti. Pişman olduğunu göster bana. Sonunda beni ilk sıraya koymayı öğren." Elini uzattı, parmakları saçlarıma saplandı ve başımı sarsıcı bir açıyla yana doğru çekti. "Ama sonra o pisliği becerdin. Ona yalvardın. Benim olanı ona verdin!"

Saçımı tuttuğu için eğilemiyordum. Kaçamadım. Mide bulandırıcı bir *gümbürtüyle* yüzüme çarpan yumruğunun tüm gücünden kaçınmak için hareket edemedim.

Boynumu daha da büktü ve beni dizlerimin üzerine çekti. Yüzüm kasıklarının önündeyken durdu, ereksiyonu pantolonuna baskı yapıyordu.

Hayır.

Yok artık.

Hayır,

hayır,

hayır.

Saç tellerim acı verici bir şekilde kopana kadar saçlarımı tutarak beni kendine doğru çekti.

Yüzüm kasıklarına, karnım da bacağına çarptı.

Beni kendisinden uzaklaştırdı ve hamile karnıma tiksintiyle baktı. Sanki ona bu kadar yakın olmak benim seçimimmiş gibi, "Sürtük numarası aptal motorcularda işe yarayabilir ama ben buna kanmayacağım. Seni yanımda götürmeyeceğim, *Mac*."

Onun yerine ne yapacağını sormadım.

Sevgi dolu nişanlı maskesini çıkardığında, bana sık sık söylerdi.
Eğer onu terk etmeye çalışırsam.
O bana sahip olamadıysa,
kimse olamazdı.
Ona asla gerçekten inanmadım. Beni bulacağını düşündüm. Beni
tokatlayacağını.
Beni kaçırsın ve geri dönmeye zorlayın.
Bu yeterince kötüydü.
Ama ela gözlerinde hiçbir duygu titreşimi yoktu. Sıcaklıktan eser yoktu.
Merhamet yoktu. *Hiçbir şey yoktu.* Bu soğukluğu bana doğrultmuş olması
silahından daha korkutucuydu.
Ward geliyor. Bunu biliyorum. Geliyor.
Eddie'nin zalim kahkahası üzerime katran gibi dökülene kadar bir şey
söylediğimi fark etmemiştim bile. "Eğer böyle düşünüyorsan, düşündüğünden
daha da aptalsın. Kaydımı dinledin mi?" Parmağını tekrar tekrar alınma vurarak
her kelimeyi noktaladı. "Kalın kafana girdi mi? Ona ihanet ettiğini düşündüğü
için seni arayacak değil. Yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Belli ki seni sandığı
gibi sevmiyordu. Buraya gelip seni kendi elleriyle öldürmediğine şaşırdım."
Gözlerimden yaşlar süzüldü. Umarım yanılıyordu.
Umarım Ward açıklamama izin verirdi.
Eddie çömelerek yüzümü sıktı, parmakları zaten morarmış yanaklarımı
dişlerime bastırmak için içeri girdi. "Evdeki tüm arkadaşlarımız beni terk ettiğini
biliyor. Onlara bunun anneliğe hazır olmadığın için olduğunu söyledim ve sen de
hamileliği sonlandırdın. Ve şimdi buradaki tüm arkadaşların senden nefret
ediyor. Senin saklanan bir fare olduğunu düşünüyorlar. Sıçanlara ne yaptıklarını
biliyor musun?" Başını iki yana salladı. "Sana hep söyledim Jane, sen kötü bir
arkadaşsın. İşte kanıtı."
Ve bunu yapmasının nedeni de buydu - yasaklama emri ve kayıt.
Ward beni bulmaya çalışmasın diye kışını kurtarmak için değildi.
En çok acıya sebep olmak içindi. Ward'u benimle birlikte olduğu için
cezalandırmak. Sahip olduğum azıcık neşeyi de elimden almak için. Kimsem
olmadığını bildiğimden emin olmak istedi.
İtaatkâr bir kız arkadaş ve nişanlı olduğum zamanlarda bile Eddie her zaman
sadistti. İhanet ettiğimi düşündüğünde, ruhuma kadar *acı çektiğimden* emin
olmak istiyordu. Ta ki ben tamamen paramparça olup yok olana kadar.
Şişen yüzümü taradı. Damlayan
kanı.
Ne kadar uğraşırsam uğraşayım durduramadığım gözyaşları.

Sırıttı ve bu doğal değildi. Şeytani. "Eve dönerken cesedini ıssız bir yere atacağım. Kimse seni bulamayacak. Kimse seni aramayacak bile. Çünkü *sahip olduğun* tek şey benim."

"Komadan nasıl haberin oldu?" Zorla söyledim. Eğer ölmek üzereysem ve saat gerçekten kayıt yapıyorsa, Mayhem'in benim bir şey yapmadığımı bilmesini istiyordum.

Ward'un ona asla ihanet etmeyeceğini bilmesini istedim.

"Telefonun. Sen o bağlantıyı açtıktan sonra *her şeyi* duyabildim." Yüz ifadesi rahat olsa da yüzü kızardı.

Eddie'yle geçirdiğim yıllar beni üniversite derslerimden çok daha fazla eğitmişti. Ne kadar küçük olursa olsun, onun ifadelerini okumakta iyi olmak zorundaydım. Ne kadar önemsiz olursa olsun.

Derisinin benek benek oluşu paniğe kapılmama neden oldu. Zamanım kalmamıştı.

Kelimelerin tadı dilimde asit gibi kalsa da son bir kez daha denedim. "Bebeğimiz ne olacak?"

Söylediğim yanlış bir şeydi.

Öfkeli bir hırıltıyla Eddie beni yere yatırdı ve ben daha ne olduğunu anlamadan üstüme çıktı. Tüm ağırlığını karnıma vermiyordu ama bunun tek nedeni ellerini boğazıma dolamak için kaldıracı ihtiyaç duymasıydı.

Tırmaladım, tırmaladım ve bebeğime zarar vermeden onu üzerimden atmaya çalıştım ama o kararlı durdu. Nefeslerimi azaltacak kadar sert sıkıyordu ama tamamen kesecek kadar değil.

Ciğerlerimi asla tam olarak dolduramama hissiyle bana işkence ediyor.

"O şeye dokunmayacağım," dedi soğuk bir şekilde. "İlaç paketlerini değiştirmek için onca zahmete girdim çünkü bunun seni iyileştireceğini düşündüm. Yanılmışım. Çocuğumun annesi aldatan bir fahişe olmayacak. Öldüğünde, bu dünyada yapacağın son şey *onu* da yanında götürmek olacak."

Cesur olduğumu söylemek istedim.

Bebeğim için süper güç geliştirdiğimi ve Eddie'yi üzerimden attığımı söylemek istedim.

Bir şey yaptığımı söylemek istedim. Herhangi bir şey. Ama yapmadım.

Dondum kaldım.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Squish'i nasıl kurtaracağımı.

Saf panik, Eddie'nin hava akışımı bastırmasıyla birleşince, aldığım az miktardaki oksijeni de çaldı. Görüşüm tünelleşmeye başladı. Uzuvarım karıncalandı ve uyuştı.

Ölüyordum.

Sönüyordum

Bunun olmasına izin veremezdim. Eddie'yle o kadar uzun süre kalarak Squish'i neredeyse hayal kırıklığına uğratiyordum. Hamile kalmadan çok önce onu terk etmeliydim. Öğrendiğim gün onu terk etmeliydim.

Kızımı tekrar hayal kırıklığına uğratabazdım. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Güçlü olmalıyım.

Uzaktan gök gürültüsü gibi hafif bir gümbürtü geliyordu. Gürültü giderek arttı.

Ve Eddie'nin tutuşu daha da sıkılaştı.

"Kamera," diye zorladım. Ağır uzvumu kaldırmak için tüm çabamı harcadım ama saati yüzüne doğru ittim. "Her şeyi buluta kaydediyorum."

Geriye çekildi, tutuşu açgözlü nefesler alabileceğim kadar gevşedi.

Konuşmak acı veriyordu ama yine de konuştum. "Şu anda sadece saldırı var. Ama beni, Squish'i ya da onlardan herhangi birini öldürürsen, kanıt olacak ve açıklanacak."

"Sana inanmıyorum, seni yalancı sürtük." Küçük merceği işaret ettim.

Gözlerini kocaman açarak üzerimde gezindi. Motosikletlerin sesi daha da yükseldi. "Yalan söylüyor olsam bile, bu riske değer mi? *Ben* bu riske değer miyim?"

Nefret yüzünü kaplamıştı ve her halükarda beni öldüreceğini düşündüm. Kayıta olsun ya da olmasın, silahını çekip bu işi bitirmek üzere olduğunu düşündüm.

Ama zamanı dolmak üzereydi. Motosikletlerin gürültüsü yakındı.

Şövalyeler krom ve çelik üzerinde ilerliyordu.

"Beni öldürebilirsin. Hatta bir ya da ikisini öldürebilirsiniz. Ama hepsini değil. Sen de öleceksin."

Yumruklarını başımın iki yanında yere vurdu ve yüzüme doğru bağırdı.

İrkildim. Bekliyorum.

*Üzgünüm, Squish. Senin için daha güçlü olamadığım için
üzgünüm. Hak ettiğin gibi bir anne olamadığım için
üzgünüm.*

Aniden beni itip arka kapıya doğru koşmaya başladığında kekeleyerek nefes aldım.

Kanepenin kenarına tutunarak kendimi ayağa kaldırdım.

Bir dakika bile geçmeden ön kapım, beni gördüğünde cani gibi bakan sinirli bir motorcu tarafından tekmelendi. Etrafı aynı tepkiyi veren benzer şekilde sinirli bir grup motorcu tarafından sarılmıştı.

Daha önce yaşadıklarına rağmen. Az önce olanlara rağmen.

Eddie'nin beni bulurlarsa Mayhem'in bana ne yapacağını söylemesine rağmen. Tüm bunlara rağmen Ward'ı görür görmez ona doğru ilerledim. Arka bahçesindeki gecede olduğu gibi beni yarı yolda karşıladı, kollarını nazikçe Ben.

"Ona söylemedim," diye zorladım yanık sesimin arasından, sesim boğuk çıkıyordu. "Polisle hiç konuşmadım. Bana inanmak zorundasın, asla-"

"Biliyorum bebeğim, biliyorum. Nereye gitti?" "Arka kapıya."

Motorcuların geri kalanı ayrıldı, bazıları ön kapıdan çekilirken diğeri arka kapıdan girdi.

Ward ve ben uzun süre hareket etmedik. Ta ki adrenalın azalmaya başlayıp bacaklarım titremeye başlayana ve artık ayakta duramayacak hale gelene kadar. Beni kucağına alıp kanepeye oturana kadar geri geri gitti.

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Özür dileyecek ne halin var senin?" Ward, sözleri sert ama sesi nazikti.

"Sana yalan söyledim." Kekeleyerek nefes aldım.

"Çok fazla." Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamadan önce söyleyebildiğim tek şey buydu.

BÖLÜM 34

GÜÇLÜ

HOLLYWOOD

(MAC'I IKNA ETMEYE ÇALIŞTIM. Sonra ona emretmeye çalıştım. Sonra ona yalvarmaya çalıştım.

Lanet ambulansı kendim aramaktan iki saniye uzaktaydım.

Çünkü hırpalanmış, yaralanmış ve kanaması olan Mac hâlâ özveriliydi. Hâlâ beni korumaya çalışıyordu.

Onu kendi evinde bulduktan sonra, benimkinin hemen bitişiğinde.

Mayhem kardeşler dedektifi bulmak için bölgeyi aramışlardır.

Ölmemiş nişanlısı.

Ama herif kaçmıştı.

Mac, O'nun onu iyileştirmesine yardım edebilmek için kulüp binasına gitmek istemişti. Onu hastaneye götürmeme izin vereceğine söz vermesi koşuluyla bunu kabul etmiştim.

Gitme vakti gelmişti ama Mayhem'in ortasında durarak benimle mücadele etti. "Bebeğim," dedi, beni tatlı bir isimle çalıştırmaya çalışarak, "onlar sana bir kez bakıp en kötüsünü düşünecek. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum."

"Bırak onları."

"Hayır. Bu berbat bir durum. İki kez bana verdiği yaralarla içeri girmek zorunda kaldım ve iki kez kimse onu orada isteyip istemediğimi bile sormadı. Güvende hissedip hissetmediğimi. Ama öyle görüldüğün için bir sürü kırmızı bayrak çıkaracaklar ve bu da yeni bir drama yaratacak. Bunu yapmayacağım. Bir gün için yeterince yaşadım."

"Kontrolden geçmen gerek," diye ısrar ettim.

"Bunu biliyorum ama tek başıma giderim ve soyulduğumu falan söylerim."

"Neden onlara gerçekte ne olduğunu anlatmadın?" Ophelia'nın dudakları eğikti ve sesi nazikti. "Onun bebeğinin babası olduğunu biliyorum-" "Hayır!

Tanrım hayır, öyle değil." Mac, Yargıç ve O'dan oluşan seyircilerimizi tarayarak, bir Geyler düğünürken yaptığı gibi alt dudağını diğlerinin arasına almaya çalıştı. Dudağı patlamış olduğu için yüzünü b u r u ş t u r d u ve bıraktı.

"Her şeyde polis yok diye düşünmüştüm. Özür dilerim, ben varsaymamalıydım."

"Nasıl oynamak istersin?" Ben sordum.

Onun için, birkaç yıl boyunca bir hücrede çürümesi yeterli olabilirdi. Neyle yaşayabileceğini.

Ama benim için? O piçin kanı ellerimi kirletene kadar tatmin olmayacaktım - gerçek ve mecazi anlamda.

Cevap vermeyince başını hafifçe yukarı kaldırdım. "Rapor etmek ister misin Bu

mu Başını iki yana salladı.

?" Ona başka bir seçenek bırakmadım, çünkü başka bir yol yoktu.

gitmesine izin veriyorlardı. "Mayhem'in halletmesini mi

istiyorsun?" Hiç tereddüt etmedi. Bir saniye bile.

"Evet."

Kendini daha iyi hissedene kadar Mac'i

beceremeyecektim. O hazır olana kadar.

Ama en kısa zamanda, güveninin ne kadar önemli olduğunu *bilmesini* sağlayacaktım.

"O halde bu bir kargaşa işi," diye onayladı Yargıç.

"Bekle," dedi. "İzleme videosu... Glitch yüzümü düzenleyebilir mi?"

"Yapabilir," diye onayladım, "ama bir kez sildi mi, gerçekten gitmiş olur. Birinin görmesi konusunda endişelenmene gerek yok."

"Hayır." Yüzü sertleşti. "Bunu görmelerini istiyorum. Bunu iş yerine göndermek istiyorum. Arkadaşlarına. Kasabanın Facebook grubuna. Herkesin onun *gerçekte* kim olduğunu bilmesini istiyorum."

İki yumrukla bir orospu çocuğunu öldürmeden önce bir taşla iki kuş vurmuş olurum.

"Emin misin?" Başını sallayınca ben de bir tane salladım. "Glitch'e

söyleyeceğim." "Gönder tuşuna basan ben olmak istiyorum."

"Küçük," dedi Yargıç başıyla onaylayarak. "Bunu sevdim."

Gülümsemesi küçük olabilirdi ama omuzlarının gevşemesi öyle değildi. "Bu iş hallolduğuna göre, hastaneye yalnız gideceğim-"

"Hayır," dedim. "Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

"Uzun sürmez. Yaralarım o kadar da kötü değil. Kesinlikle yaşadığım en kötü şey değil."

Tepkimi kontrol altında tuttum çünkü benim çıldırmamı istemiyordu.

"Sadece Squish'in iyi olduğundan emin olmalıyım. Hareket ediyor, ama eğer..." Bakışları Ophelia'ya kaydı. "Gönüllü olarak çalıştığınız kliniklerin herhangi birinde ultrason makineniz var mı?"

"Var," dedi O, "ama almanız gereken türden tahlilleri yapamam. Ve eğer kafa taramasına ihtiyacınız varsa... Hayır, bunu yapamam. Kendimi rahat hissetmem. Ama sizinle hastaneye gelebilirim."

Kahretsin. Orada olmama düşüncesi hoşuma gitmiyordu ama Mac ve Squish'in güvenliği benden önce geliyordu.

Tam arabada bekleyeceğim konusunda uzlaşmak üzereydim ki aklıma bir fikir geldi. O'ya baktım. "Peki ya konsiyerj bağlantın?"

Testlerimi çok fazla soru sormadan hızlıca halletmişti. Gizliliğe ve evrak takibine ihtiyaç duymayan birçok hastayla çalıştığı hissine kapıldım.

Başını öne eğdi. "Sorabilirim ama muhtemelen sana bir ton paraya mal olur." Oturdum ve sallanan Mac'i kucağıma çektim. "Fark etmez."

"Tamam, ben-"

"Ama benim evimde değil," diye ısırdım, çok hızlı ve çok sert.

Glitch onu incelemeden kulüp binasına da gelemeyeceği için seçenekleri kısıtladı.

O arka cebinden telefonunu çıkardı. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Yargıç karısının koridora çıkışını izledi ve benim düşüncelerimi yineledi. "Glitch'e doktoru araştırmasını söyleyeceğim. Belki O'nun yapamadığı şeyler için onu hazır bulundurmak için bir şeyler yapabiliriz."

"Yapamayacağı şeyler olduğunu söylediğini duymasına izin verme." Kollarımı Mac'e doladım, gevşek tutuyordum ama ona ihtiyacım vardı. Ona kollarımda ihtiyaç duyuyordum. Bana doğru eğildi ve başını omzuma yasladı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bir doktor ve hemşiremin olması iyi olurdu." "Ve bir psikolog," diye araya girdi Mac, beni şoke ederek. "Ben yardım ettim

o küçük kızla, değil mi?"

Dudaklarımı başının üstüne bastırdım. O anda söylediği hiçbir şey için onu suçlamayacaktım, ama bu onun bildiğinden çok daha anlamlı olan başka bir şeydi. "Bunu sensiz yapamazdım."

O geri döndü. "Yakında şehre girebilirsek zamanı var."

Mac'i de yanıma alarak ayağa kalktığımda, başını geriye doğru eğerek sordu: "Madem gitmek zorundayız, neden hastaneye gitmiyorum? Daha kolay olur."

"Sana söyledim bebeğim, seni gözümün önünden ayırmak istemiyorum." Elim karnına doğru indi. "Ve bu çok daha hızlı olacak."

İşte oldu.

Mac başını sallayarak kapıya yöneldi, sonra durakladı. Bana doğru geri dönerek ayak parmaklarının üzerine çıktı ve beni aşağı çekti. "Kafandan neler geçtiğini şimdiden görebiliyorum. Daha önce geldiğinde kapıyı tekmeleseydin, Squish'i vuracaktı. Ve beni de. Karnıma silah dayamıştı. Sen en iyi şeyi yaptın." Gözlerini kırıştırarak bana baktı, gözyaşları birikmişti. "Sen benim kahramanımsın ve *benim* kahramanımsın."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama önemli değildi. İnanmasam bile kulağa hoş geliyordu.

Bir kolumu ona dolayarak, kadını ve bebeğimi kontrole götürdüm.

"O NASIL?" YARGIÇ SESSİZCE SORDU.

Kulüp binasındaki kanepede otururken Mac yanıma kıvrılmıştı, başı kucağımdaydı. Televizyon izlememiz için ısrar etmişti ama beş dakika içinde uyuyakalmıştı. Ve saatlerce uykuda kalmıştı. Bir gün önce yaşadığı onca şeyden sonra dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Dr. Huxley'e gitmek doğru bir seçimdi. Onu buraya getirenin ben olmamın ya da O'yu klinikten tanınmasının bir önemi yoktu. Mac'e şöyle bir baktı ve onunla yalnız konuşabilmek için bana koridora çıkmamı emretti. Onun için daha da önemlisi, ona zarar veren pisliğin ben olmadığımı söylediğinde ona inanmıştı.

Squish iyiydi. Darbeler ve çürükler dışında Mac de iyiydi, en azından fiziksel olarak.

Zihinsel olarak mı? Emin değildim. Sessizdi. İçine kapanıktı.

Kollarımda olabilirdi ama bir ışık yılı uzaktaydı. Bu yüzden Yargıç'a

"Beklenebileceği kadar iyi." dedim.

Çenesini kaldırdı. "Ne kadar ihtiyacı varsa o kadar kal."

Buna ihtiyacı olan o değildi.

Benim ihtiyacım vardı.

Henüz evime dönme düşüncesine dayanamıyordum. Eski sevgilisi hemen yan odadayken benim orada oturduğumu bilmek. Bir şeyler yapabileceğimi bilerek.

O orospu çocuğuna bir dakika bile inandığımı bilmek.

Suçluluk duygusunu bastırmaya çalışmadım. Büyümesine izin verdim. İçimde boğuldum. Mac'in bana bunun benim hatam olmadığını ne kadar anlatmaya çalıştığının bir önemi yoktu. Onu bulana kadar hiçbir şey değişmeyecekti.

Ama şu an için önceliğim Mac'e odaklanmaktı.

"O ve ben size biraz zaman kazandırmak için Rye'a gidiyoruz," dedi Judge. "Kulüp binasının bu gece için kapalı olduğu haberini ilettiler."

Bu çok sık olmazdı. Mayhem için kardeşlerin her an gidebilecekleri bir yer olması önemliydi. Ama o anda bencil davranacaktım.

Çenemi kaldırdım. "Minnettarım."

O, onlar gitmeden önce kafasını içeri sokup el salladı.

Mac'in sırtını okşadım. "Uyanık olduğunu biliyorum, komşu." Birkaç vuruş geçti. "Hayır, uyanmadım."

"Konuşmamız gerek."

Yine birkaç vuruş. "Biliyorum."

"Oturmak ister misin?"

"Hayır." Vücudumun gerildiğini hissetmiş olmalı ki, "Ama acı çektiğim için değil," diye ekledi.

Sanki ona iğrenç sebzeli makarna ve ılık su vermeye çalışıyormuşum gibi, isteksizce oturdu.

"Bekleyebiliriz," diye teklif ettim.

"Hayır, şu işi bitirelim." Ben bir şey söyleyemeden söze başladı. "Eddie'yle ilk tanıştığımda henüz yirmi bir yaşındaydım. Ailesi olmayan beş parasız bir üniversite öğrencisiydim. Gerçek adım Jane ama kimse bana öyle hitap etmez. Ben hep Mac derdim ama o bunun bir çocuk ismi olduğunu söylerdi, bu yüzden hiç kullanmazdı. Ben de ona uydu çünkü o benden büyüktü, kendini kabul ettirmişti ve ben de ona uyum sağlamak istiyordum. Çok mükemmel görünüyordu. Üstüme geldi, ama ben... gururlandım?"

Bunların hiçbirini konuşmak istediğim şeyler olmamasına rağmen çenemi kapalı tuttum. Sonunda paylaşıyordu, bu yüzden dinleyeceğimden emindim.

"Öğrencilerimden birine zehirli aşkın gerçek aşk olmadığını anlatmaya çalışıyordum, sanki ben de aşık olmamışım gibi." İç çekti. "Zımnı aşkla küçük başladı"

ama ben tam olarak farkına varmadan giderek kötüleşti. Çıkمام gerektiğini anladığım zaman, gidecek hiç arkadaşım yoktu. Patronuma gittim." Bana mahcup bir gülümseme verdi. "Bu ona miras kalan bir ev, bana değil. Her şeyi ayarlamam biraz zaman aldı. Bilgisayarım ve birkaç duygusal eşyamdan fazlasını paketleyemediğim için o benim yerime yaptı. Nakliye kamyonunu kiraladı ve tasarruf edebileceği her şeyi paketledi, böylece sırtımda sadece kıyafetlerle kalmadım."

Tüm eşyalarının neden bu kadar uyumsuz olduğunu açıklıyordu ama bu gerçeği değıştirmiyordu. "Bu çok düşünceliydi."

"Alice en iyisidir," dedi Mac.

"İyi ki teyzesine çekmemiş." Kaşları

havaya kalktı. "İyi biri değil miydi?"

"Teyzesindeki *a'yı c ile* değıştir."

"Kesinlikle bir aile özelliği değil. Alice harika biri. Ona sahip olduğum için gerçekten şanslıyım çünkü... Belli ki biliyorsun. Sen ve Mayhem'in yaptığı şey bu." Elini bacağıma koydu. "Eski sevgilimin öldüğünü düşündüğünü biliyordum ve seni düzeltmedim. Onu düşünmek istemedim. Onun hakkında konuşmak istemedim. Bana göre o ölmüştü çünkü etrafta olmamasına rağmen bir hayalet gibi peşimi bırakmıyordu. Ortaya çıkmasını bekleyip durdum. Ama sonra gelmedi. Gardımı indirmeye başladım. Belki gerçekten hayatıma devam edebilirim diye düşündüm. Yapıyormuş gibi değil, gerçekten yapabilirim."

"Bunu biliyorum bebeğim, ama-"

"Ve yaptığı onca şeye rağmen, böyle patlayacağını hiç düşünmemiştim. Eğer yapsaydım..."

Benimle ilişkiye girmezdin.

Bu fikir içime bir bıçak gibi saplandı.

Ancak devam ettiğinde söylediği şey bu değildi. "Sana daha önce söyledim. Seni korumak için önceden haber vermeliydim. Ama bencil ve korkak davrandım ve-"

"Whoa, whoa, whoa." Onu tutarak, üzerime oturması için nazıkçe kaldırdım. "Sen öyle bir şey değilsin."

"Öyleyim. Sana söyleyebileceğimi bildiğim zaman, söylemek *istemedim*. Sonra çok zaman geçti ve ben bunu nasıl söyleyeceğimi bile bilemedim." Gözleri yaşlarla doldu, yanaklarından aşağı yavaşça süzüldü. "Sana söylemek için bu kadar beklediğim için kendime kızdım. Gideceğinden korktum. Bu düşünce kalbimi kırdı. Ve bekledikçe daha da kötüleşti çünkü bana karşı çok iyiydin. Sadece bana değil, Squish'e de. O burada bile değil. O senin bile değil-"

"Orada dur bakalım, Mac. Gözlerim var. Seni ilk gördüğümde hamile olduğunu biliyordum. Seni kovalamaya başladığımda senin ve Squish'in bir paket anlaşma olduğunu biliyordum ve sonunda seni yakalamama izin verdiğinde bu anlaşmayı yaptığım için şanslı olduğumu biliyordum. O zaman düşünmüştüm. Yaşadığın onca saçmalığı bildiğim için şimdi daha da çok düşünüyorum. Bana kalırsa o," elimi karnına koydum, "*benim* bebeğim. Ve duymak isteyeceğinden çok daha uzun süredir böyle hissediyorum."

"Ne kadar sürecek?" diye sordu yine de.

"Seni barbekünün kokusunu alabilmek için çitin yanında çömelmiş bulduğumda olaya dahil olmak istedim. Ama Squish avucumun altında ilk yuvarlandığında o benimdi. Peki ya onu ultrasonda gördüğümde? Sikeyim. İşim bitmişti."

Sanki ondan bahsettiğimi biliyormuş gibi Squish elimi tekmeledi.

"Daha doğmadım bile ama şimdiden beni parmağında oynatıyor."

"Gördün mü?" Mac taze gözyaşlarını sildi. "İşte ben de bundan söz ediyorum. Mükemmel *görünmüyorsun*. Sen *mükemmelsin*. Ve kendimi çok suçlu hissettim çünkü sen bebeğimin babası olması gereken türden bir adamsın. Beni merdivenlerden aşağı itmekle belli belirsiz tehdit eden biri değil. Sonra sana yalan söylediğim için kendimi daha suçlu hissetmedim ama bencildim. On yıldan uzun bir süre önce ailemi kaybettiğimden beri evim gibi hissettiren ilk şeyi kaybetme riskini almak istemedim." Derin bir nefes aldı. "Sana Cuma günü söyleyecektim ama sonra randevumuz ve... başka şeyler oldu. Sonra dün sana söyleyecektim. Bu yüzden Ophelia ile iptal ettim, zihinsel olarak hazırlanmak için. Bana inanmak zorundasın."

"Seviyorum, bebeğim."

Başını salladı ama vücudu hâlâ gergindi.

"Bana o piçten bahsetmemeni önemsememin tek nedeni ona bunu yapma şansı vermiş olman." Bir parmak eklemimi morarmış yanağında gezdirdim. "Neredeyse daha kötüsünü yapacaktı. Bilseydim daha farklı davranırdım. Ama seni suçlamıyorum bebeğim. Bunu paylaşmak kolay değil. Sırların olduğunu biliyordum, tıpkı hazır olduğunda bana anlatacağını bildiğim gibi." Alnımı onunkine koydum. "Hazır olduğunu bildiğim için mutluyum. Bana güvendiğin için."

Mac yüzünü göğsüme gömmeden önce birkaç kez burnunu çekti.

"Yine de benim şeyim hakkında konuşmamız gerekiyordu," dedim.

O kadar hızlı kalktı ki neredeyse çenemi kıracaktı, Mac'in kocaman gözleri bana dikildi. "Konuşmak istediğin konu bu değil miydi?"

Başımı salladım. "Bunu konuşmamız gerekiyordu ama ben sana zaman tanıyordum."

"Tabii ki öyleydin," diye mırıldandı. "Neydi o zaman?" "Benim yanıma taşınıyorsun."

Poker suratı yerindeydi, hiçbir şey söylemedi.

"Üçümüz için yeterince büyük yeni bir yer bulacağız, ama o zamana kadar sen buraya taşınıyorsun."

Tartışmalarına hazırdım. Bana yine deli demesine. İnatla bağımsız olması için.

Ve ben alırdım. Hepsini.

Ama ona zaman ya da yer vermezdim. Diğer her konuda ihtiyacı olduğu kadar sabırlı olurum, ama bunu her gece yatağında onunla birlikte yapardım.

Uzun ve sessiz bir anın ardından, "Üçümüz," dedi.

"Evet, Mac, üçümüz." Bir elimle yanağını, diğer elimle de karnını kavradım. "En başından beri üçümüzüz."

Yavaşça başını salladı, bakışları yana kaydı. "Yine de yanılıyorsun" dediğinde kendimi hazırlamıştım bile.

"Ne hakkında?"

"Dumpster'ı unuttun. Biz dört kişiyiz." "Yeterince adil."

Ellerini göğsümde gezdirdi, parmak uçları tişörtümün altından kayarak karın kaslarımı sıyırdı. "Oyuncak ayılı duvar kâğıtlarımız ve perdelerimiz olacak mı?"

Gülümsememi geri çektim. "Hayır."

"Evi plastik ve dantellerle mi kaplayacağız?"

"Hayır."

"Artık komşu olmasak bile bana komşu diyecek misin?" "Her zaman."

"Benimle orada olacak mısın?"

"Her zaman," diye tekrarladım.

Dudakları alaycı bir sırıtişla kıvrıldı. "Güzel, zaten tek istediğim de buydu. Şey, bu ve..." Gülümsemesi soldu. "Dün bana bir şey söyledin ve ben de sen gerçeği öğrenene kadar söylemeye korktum. Tekrar söyle."

Hiç tereddüt etmedim. Bir saniye bile. "Seni seviyorum, Mac." "Ben de seni seviyorum."

Gözlerimi kapattım, derin nefes aldım. Kontrolü ele almaya çalıştım. Başımı korumam gerekiyordu. Sonunda onu öptüğümde, bunu kendimi tutarak yaptım. Yumuşak. Nazikçe.

Mac'in elleri göğsümden aşağı indi. Kot pantolonumu çıkarmak için çalışmaya başladı ama onu durdurmak için ellerimi onunkilerin üzerine koydum. Bu hareket avucunu ereksiyon halime bastırdı ve nefesi kesilirken kığım otomatik olarak kanepeden kalktı.

Gözlerimi tekrar kapattım. Tekrar nefes aldım. Kontrolü ele almak için çalıştım.

"Bana kırılғанmışım gibi davranma Ward," diye fısıldadı, sesi ateş ve çelik gibiydi. "Seni istediğim gibi öpemeyebilirim ama ihtiyacım olan şekilde alabilirim."

Mayhem'in ortak mobilyalarda sikişmekle ilgili bir kuralı vardı. Ortak mobilyaların üzerinde kendini becerebilen bir kural.

Taytını indirmeden önce Mac'i dikkatlice ayağa kaldırdım. Onu tekrar üzerime oturttum ve kot pantolonumu çıkarmasına izin verdim. Beni serbest bıraktı. Ben arkadan amını okşamak için bir kolumu onun etrafına sararken beni okşadı.

Elini ağızıma doğru kaldırdı. "Yap şu şeyi."

Avucuna tükürdüm ve avucunu uzunluğumun etrafına sardı, başını kızdırmak için yukarı doğru okşadı. Hassas sinirleri sıyırdı. Prekumumu sızdırmak için her şeyi yaptı, böylece onu da kullanabilirdi.

"Bebeğim." Bu tek kelime bir uyarıyla doluydu.

Ama Mac bana sıırttı ve istediğini yapmaya devam etti.

Sonunda aklımı kaçırmama iki saniye kala beni acılarımdan kurtardı. Dizlerinin üzerine çöktüm ve uzunluğumdan aşağı kayması için pozisyon almasına yardım ettim.

Kendini benimle
dolduruyor. Kendini
benimle beceriyor. Bir
dakikalığına.

Sonra sıra bana geldi.

"Kanepenin arkasına tutun." Dediğimi yaptığında, onu becerirken yerinde tutmak için kalçalarını kavradım. Ona çarpmak için kığım kanepeden kaldırdım. Klitorisini ovmak için bir başparmağımı uzattım, onu bulmasını istiyordum çünkü uç noktadaydım.

Vücudu gerildi, amı sikimi tam istediğim gibi sıkıyordu. Benim için yapılmıştı.

Hepsi benim.

Haykırdı, kollarımda parçalanırken başı geriye düştü. Kalçalarını tutarak onu itişlerimi karşılaması için aşağıya doğru ittim.

Daha sert. Acımasız. Acımasız.

Ve Mac onu aldı. Bayıldı. Daha fazlası için
yalvardı. Çünkü kadını güçlüydü.

BÖLÜM 35

DÜĞMELERE BASMAK

HOLLYWOOD

DBUNU YAPMA."

"Görüntüleri oynat, Glitch."

"Hollywood, bu... lanet olsun, adamım, benim için çok acımasızdı ve o benim kadınımdı değil."

"Lanet görüntüleri oynat."

Glitch elini başının üzerinde gezdirdi. "Kadının hemen dışarıda. Burada kırılacak tek şey masamız ve bilgisayarım. Bunlardan birini kırarsan, farklı nedenlerden dolayı boku yersin." Bakışlarımı karşıladı, benimkini dolduran öfke karşısında irkilmedi. "Kontrolünü elinde tutabileceğinden emin misin?"

Hayır.

Yok

artık.

Ama Mac diğer odadayken, yapardım.

Çenemi kaldırdım ve o da klavyedeki bir tuşa bastı. Kayalık, düzenlenmemiş görüntüler kaymaya başladı, hafif sesler girip çıkıyordu.

Ama ben

gördüm.

Ben

duydum.

Bilgisayarı odanın diğer ucuna fırlatmamak için sandalyemi kavradım. İşim bittiğinde ayağa kalktım ve birkaç basamak inerek Mayhem'in aile odasına doğru yürüdüm. Cümlesinin ortasındaiken Mac'i yakalayıp öptüm.

Onu.

Onu ruhumda hissettiğim tüm sevgi, çaresizlik ve vahşilikle öptüm.

Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı gördüğümde hissettiğim tüm panik, korku ve acıyla onu öptüm.

O bir kayaydı. Lanet olası bir kaya.

"Kahretsin bebeğim, çok güçlüsün," diye fısıldadım hışımla, alnım onunkinin üzerindeydi.

"Beni senden almasına izin vermeyecektim," diye fısıldadı.

Gözlerimi kapattım ve bunun küçük bir parçamı sakinleştirmesine izin verdim. Bir dakika sonra geri çekildim. "Hazır mısın?"

Başını sallayınca elini tuttum ve mahremiyet için onu toplantı odamıza götürdüm.

Mac'in isteği üzerine Glitch videoyu Mac'in adı hiç söylenmeyecek şekilde düzenlemişti. Yüzü hiç gösterilmedi. Ama hamile karnı görünüyordu.

Şehir yönetiminin her üyesine dağıtmak üzere ayarlamıştı. Tüm arkadaşlarına. Tüm polis departmanına, Eddie de dahil.

Eddie'nin en kötü bok parçası olduğunun video kanıtı.

Mac'in tek yapması gereken gerçekten göndermek isteyip istemediğine karar vermektir. İstemezse kötü olurdu ama bir yolunu bulurdum.

Odanın etrafına göz gezdirdi. "Gizli oda burası mı?" Çenemi kaldırdım.

"Daha heyecanlı olur diye düşünmüştüm."

"Bunu daha önce de duymuştum," dedi Yargıç merdivenlerden girişi kapatarak.

Bakışları Glitch'in şifreli posta sistemini video ile birlikte yüklediği bilgisayar ekranına takıldı. Dondu kaldı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin bebeğim. Nasıl olursa olsun halledebiliriz."

Uzandı ve göndermek için fareyi kullandı. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Düğmeyi bulamadım."

"Seninle gurur duyuyorum." İsteksizce çekilmeden önce onu tekrar öptüm.

"Sonra döneceğim, bebeğim."

"Güvende kalın."

DEDEKTİF EDDIE BELL SUÇLULARI KOVALAMAKTA İYİYDİ. O

Biri gibi koşmakta da bir o kadar iyiydi.

Sadece Nox kadar iyi değil.

Eddie kaçtıktan sonra Nox'u çağırmıştım. Maine'de bir kulübede saklanan dedektifi bulması bir gününü almıştı, zaten bir ismi varken bu onun için uzun bir süreydi.

Nox'u birkaç günlüğüne Eddie'nin peşine takmak istiyordum. Mac'i yaşamaya zorladığı korku ve paranoyanın tadına bakmayı hak ediyordu, her fırsatta Mac'in omzunun üzerinden onu izliyordu.

Ama kaçma riskini göze alamazdım. Nox onu Boston'a geri götürdü ve bana bir depo ödünç verdi.

Hiçliğin ortasında, kilometrelerce etrafta kimsenin olmadığı bir yer.

Acele etmemiştim. Eddie'nin yıllar boyunca Mac'e yaşattığı dehşetin her zerresini hissetmesini sağlamıştım. Tıpkı videoda ona yaptığı gibi, onun da dövüldüğünden, kesildiğinden ve parçalandığından emin oldum.

Videonun viral bir orman yangını gibi yayılması bir saatten az sürmüştü.

Herkesin Eddie'ye düşman olması uzun sürmemişti.

Telefonu, meme uçlarını yakmak için mini bir meşale kullanırken ona okuduğum nefret mesajlarıyla dolup taşmıştı.

Ve *kalin kafasına* bir kurşun sıkmadan hemen önce, ne kadar yalnız olduğunu bildiğinden emin oldum.

Mac yatağımdaydı. Onun sevgisine sahiptim. Bebeğimi o taşıdı.

Ve video sayesinde arkadaşları onu özlemeyecekti. Polis arkadaşları onunla vakit kaybetmeyecekti. Herkes onun gittiğini düşünecekti.

Kimse onu bulamazdı.

Kimse onu aramazdı bile.

İsteseler bile, onu bulmak imkansız olurdu.

Çünkü bir çiftliğin ortasında durmuş, soğuk havaya sinmiş bok kokusuyla domuzların hiçbir şey kalmayana kadar parçaları yiyip bitirmesini izledim.

"Evet, iyi misin?" Nox sordu.

Eddie'ye söylediğim gibi...

Mac yatağımdaydı. Onun sevgisine sahiptim. Bebeğimi o taşıdı.

Ve huzura kavuşacaktı. Omzunun üzerinden bakmak yok. Onun ya da Squish'in peşinden gelmesinden endişe etmeyecekti.

Güvende olacak, korunacak ve tapılacaktı çünkü hak ettiği buydu.

Bu yüzden "İyiden de öte. Sana borçluyum."

Sırtıma vurdu. "Bu herifin yaptığıyla mı? Hayır, delikanlı, bu
ş i r k e t t e n ."

Tartışmanın faydası yoktu. Hepimiz gibi Nox'un da kendine göre bir ahlaki pusulası vardı.

Hamile kadınlarımızın yanına dönmek üzere yollarımızı ayırmadan önce "Minnettarım," dedim.

Sürmeye başladığımda, kadrana bastım.

"Sen iyi misin?" Mac sordu ve endişesini *hissede biliyordum*.

"İyiym bebeğim. Eve, sana gidiyorum."

Geniş bir nefes aldı. Hoparlörlerden gelen ses dünyadaki tüm müziklerden daha iyiydi.

Çünkü bu onun hayatta olduğu ve nefes aldığı anlamına geliyordu.

Mac'e Mayhem'in yaptıklarını anlattığımda üzüldüğünü sanmıştım. Öyleydi ama bana değil. Kendi kaçışını düşünüyordu.

Martin'in başına gelenleri öğrendikten sonra bile Mac şok olmuştu. Ama üzülmemişti. Benden korkmadığı da kesindi.

Sadece düşüncelerini toplamak için zamana ihtiyacı vardı. Ki bu da umurunda değildi.

Bazı canavarların kendi kâbuslarını hak ettiğini herkesten daha iyi biliyordu.

"Sen eve döndüğünde muhtemelen uyuyor olacağım," dedi Mac, ama *muhtemelen* öyle bir şey yoktu. "Ama çıplak uyuyacağım, böylece sen de beni uyandırabilirsin-"

"Hey, Mac," dedi Yargıç.

Mac iç çektiğinde, bu rahatlama değildi. Utanç ve kızgınlık içindeydi. "Merhaba, Yargıç."

"Bir dakikalığına çeneni kapalı tutamaz mıydın?" Isırarak söyledim.

"Senin hakkında böyle şeyler duymak istemiyorum," diye karşılık verdi.

"Seni ve O'yu koridorda, duvarda kimsenin yama yapmasına izin vermediğin deliğin yanında sevişirken duymak istemiyorum."

"Bu bir delik değil. Bu bir anı."

"Şimdi kapatıyorum," dedi Mac.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, artık kızgın değildi. "Güvende kal."

Konuşmalarımızdan birinde Mac, Eddie her gün işe gitmeden önce ona bunu söylediğini anlatmıştı. Ciddi olduğu için değil, Eddie onu buna zorladığı için. Güç gösterisi saçmalığı. Sözlerin ona ait olmasını istemiyordu, bu yüzden onları kullanıyordu.

Onları bana ver.

"Her zaman, bebeğim. Biraz uyu... Ama bunu çıplak yap." Telefonu yüzüme kapattı.

Ama onun boğuk kahkahasını duymadan önce değil.

EPILOG

MAC

ON HAFTA SONRA

IYAKIN OLDUKLARINI BILİYORDU.

Aileden olduklarını.

Sadece tüm kulübün hastane odasına akın etmesini beklemiyordum. Doğum yaptığımın ertesi günü, çiçekler, kahve ve ihtiyacım olandan daha fazla yiyecek taşıyordum - ama kesinlikle hastanelerin servis ettiği tepsilerden daha iyiydi.

Ama bu benim suçumdu. Bunun olacağını bilmeliydim.

Doğum tarihim yaklaştıkça herkes daha da heyecanlıydı. Ward ve benim daha büyük bir eve hızlıca yerleşebilmiş olmamız iyi bir şeydi çünkü sürekli aldıkları eşyalar için alana ihtiyacımız vardı.

Swedes ve Lash'in çocukları vardı ama onlar kulüp var olmadan önce doğmuşlardı.

Küçük kızımız Mayhem'de doğan ilk bebektir.

Birden fazla şekilde.

Ophelia'nın küçük yumrusuyla birlikte, uzun süre tek kulüp bebeği olmayacaktı.

Ward'ın kızımızla birlikte oturduğu yere geçerken, her iki kardeş de onu ilk kimin kucağına alacağı konusunda kavga etti.

Scythe yanağını öpmek için ilk duran tek kişiydi.

"Hey," diye seslendim, kavga edeceklerinden endişelenmeye başlamıştım. "Bana aldırmayın. Ben sadece doğum yapan kişiyim. Büyütülecek bir şey değil."

Bana da aynı ilgiyi göstermek için acele ettiler.

Gülmeye başladım. "Şaka yapıyorum. Yemin ederim, şaka yapıyorum." Kahkahamı aniden kesmeye zorladım ama gülümsememi gizleyemedim. "Bununla birlikte, İsveçli beni besledi, bu yüzden önce onu alır. Sonra Scythe."

Yaralı motorcunun gözleri bir an için büyüdü, sonra sanki az önce en büyük onuru bahşetmişim gibi sırttı.

Ward yeni kızına karşı da bana -yeni karısına- olduğu kadar korumacıydı. Herkesin ellerini iyice yıkadığından ve onu doğru şekilde tuttuğundan emin oldu.

Onu kollarına her aldığı anda, kalbim eridi. Karnım ısındı.

O çok seksi gazlı bez iç çamaşırım uyarılmamla ıslanmıştı. Ya da yeni doğum yapmamış olsaydım öyle olacaktı. O kadar da deli değildim.

Burnunu onunkine dayamasını izledim.

Tamam, o kadar deli olabilirim.

Önümdeki kâğıda odaklanmam gerekiyordu ama Ward'a bakmaktan kendimi alamıyordum. Onun gözleri de sürekli bana baktığına göre, bu his karşılıklıydı.

Bakışlarını yüzüncü kez yakaladıktan sonra bebeğimizi Yargıç'ın elinden aldı ve "Herkes dışarı" diye emretti.

Kimse tartışmadı, ama bekleme odasına çekilirken hoşnutsuzluk homurtuları vardı - gerçekten gideceklerine dair hiçbir yanılgım yoktu.

Jury kapıyı arkalarından kapattığında Ward gelip yatağın kenarına oturdu. Endişeyle kaşlarını indirmiş, mavi gözleri benimle sehpanın üzerindeki kâğıt arasında gidip geliyordu.

"Bunu konuşmuştuk," dedi. "I-"

"DNA testinin ne diyeceği umurumda değil. O benim kızım." "Ward, bu-"

"Değişmeyecek. Hayatta pek çok şeyin garantisi yoktur bebeğim, ama bu onlardan biri. Son nefesimi verene kadar seni ve kızımızı seveceğim."

"Sanmıyorum..." Ağzını açtı ama o konuşmadan ben kapattım ve "Adının doğru olduğunu sanmıyorum" dedim.

Dünyadaki tüm bebek isimlerine baktıktan sonra -ya da öyle görünüyordu- Ivy'de karar kılmıştık. Ama doğduğundan beri geçen yirmi saat boyunca ikimiz de ona bu ismi vermemiştik. *Kendini Ivy gibi hissetmiyordu.*

"Ne düşünüyorsun?"

Nadiren kullandığım boş yüz ifademi takındım. "Teddy. Bilirsiniz işte. Oyuncak ayıların şerefine."

Keşke bir kameram olsaydı da kocamın yüzündeki dehşet ifadesini yakalayabilseydim. Duygularımı incitmemek için bunu bastırmaya çalıştığını biliyordum ama ürpertici ayı korkusu çok güçlüydü.

Pratik yapmıyordum. Duygularımı maskeleyem ya da kelimelerimi korumak zorunda değildim. Yeni kocam, onun kurduğu aile ve yeni terapistimle yaptığım bazı sinir bozucu seanslar sayesinde -gerçekten en kötü hastaydım- iyileşmeye başlamıştım. Rahatla. Kendini bırak.

Ve tam o anda başımı arkaya atıp öyle bir güldüm ki bebeği uyandıracağımdan korktum.

"Ukala," dedi Ward, ama bunu gülümseyerek yaptı.

"Bunu senden öğrendim."

"Gerçekten hangi ismi düşünüyordun?" "Maeve."

Ward kucağında uyuyan bebeğe baktı. Uzun bir süre sonra, büyük, gamzeli bir sırıtişla başını kaldırdı. "Maeve. Annesi gibi mükemmel."

Buna karar verdikten sonra kalemi elime aldım ve Ward Maeve'i beşiğe yatırırken ben de hastane için doğum belgesi bilgilerini doldurdum.

Artık resmileşti. Maeve Alice Garrison.

İşim bittiğinde, Ward beni öpmeden önce kalemi zar zor yere bıraktım. Uzun, derin ve talepkar-her zaman talepkar. Ama iyi anlamda.

En iyi yol.

Yüzümdeki saçlarımı okşadı. "Herkes gerçekten gitmelerini söylememi ister misin?"

"Hayır. Etrafta bir aile olması güzel."

"Ara vermek istediğinde bana söyle."

Bir tanesine ihtiyacım olmayacaktı -onlardan değil- ama yine de kabul ettim. "Kabul ediyorum." "Ciddiyim, Mac."

"Sen nasıl istersen, komşu."

İnatçı kadınlar hakkında bir şeyler mırıldanarak odadan çıktı. Herkes kısa bir ziyaret olacağına söz vererek geri geldi.

Ama umursamadım.

Kahkahanın bir parçasıydım. Yoldaşlık.

Mutluluk.

Ve beş dakika geçmeden uyuyakalmıştım.

Mac
DÖRT YIL SONRA

"ÇOK FAZLA YEMEK YAPTIK."

Kocam boştaki eliyle kıcıımı tuttu. "Her zaman çok fazla yemek yaparız."

Tütsülenmiş pirzolarların üzerindeki folyoyu çektim. "Ama bu gerçekten çok fazla." "Bir sürü arkadaşımız var."

Sadece Ward değil. Sadece Ward değil ve bana tahammül ettiler.

Bir sürü arkadaşımız vardı.

Ve inşa ettiğimiz yeni ev sayesinde, hepsini ağırlamak için yeterli odamız vardı.

Maeve doğmadan hemen önce taşınmış olmamıza rağmen, O ve Judge'ın yeni evinden yolun aşağısında bir arazi açıldı. Bu kaderdi. Kısmet. Çılgın bir tesadüf.

En yakın arkadaşımın yanına taşınmıştım.

Yıllar sonra bir ev inşa ettik ve en iyi arkadaşlarımızın yanına taşındık.

Evler birkaç düzine dönümle ayrıldığı için hemen yan yana değildi ama yine de. Komşu sayılır.

Binanın bitiş zamanlaması daha iyi olabilirdi. Ya da belki oğlumun gelişinin zamanlaması. Çünkü kamyonun boşaltılmasını denetlemenin tam ortasında - Ward parmağımı bile kıpırdatmama asla izin vermezdi - üç hafta erken doğuma girmiştım. Axel Julian Garrison giriş yapmadan önce hastaneye zar zor varmıştık.

Ben koca bir insanı doğururken, arkadaşlarımız -Maeve'in görevlisi Ophelia hariç- bizi taşımayı bitirmişlerdi.

Hepimiz eve dönüp eşyalarımızı yerleştirdikten sonra, onlara teşekkür etmek için herkesi barbekü partisine davet ettik.

Ve ayrıca barbekü istediğim için.

"Git otur anne," diye emretti Ward, soğuk salataları kaseye koymaya çalıştığımda. "Daha yeni doğum yaptım. Aciz değilim."

"Otur yoksa kekleri nereye sakladığımı sana söylemem."

Nefesim kesildi. "Onları Maeve ve yardımcısından sakladın, benden değil."

Kızımız ve kedisi, normal sayılabilecek olandan çok daha fazla yiyecek çalmak için bir araya geldi.

Eskiden Çöplük olarak bilinen kedinin adı Maze olarak değiştirilmişti - Mayhem'in kurtarmasına bilmeden yardım ettiğim küçük kız Maisie'den sonra. Maeve'i eve getirdiğimiz günden beri, Maze ona bağlıydı. Ward bana Maisie'nin kendi kendini çılgın kedi kadın ilan ettiğini söylemişti, bu yüzden kedimize onun adını vermek mantıklıydı.

"İşler değişir," dedi. "Tamam, o zaman bana Axel'i ver."

Ward uyuyan oğlumuzun yerini değiştirdi ama kollarıma değil. Onu hareket ettirdi.

benden uzakta.

Açgözlü bebek bakıcısı.

"Ya benim yardımım ya da bebek," dedim kararlı bir şekilde.

İçini çekerek sonunda oğlumu bana teslim etti. "Şimdi otur."

Memnuniyetle oturdum.

Yeni doğmuş bir bebeği kucaklamak varken kim iş yapmak ister ki?

Arkadaşlarımız daha da fazla yiyecek taşıyarak gelmeye başladığında Ward her şeyi arka bahçemizdeki cennete getirdi.

Daha fazla hediye, çiçek ve kendi bebekleri de.

"En iyi arkadaşım nerede?" Scythe kapıdan içeri girer girmez yüksek sesle seslendi.

Yumuşak

tarafından

ayak izleri-izlenen hızlı bir şekilde

yumuşak pati-adımları-geldi

Üst

kattan.

Scythe "Yavaş ol evlat" diye emretmeseydi Maeve kendini merdivenlerden aşağı atacaktı.

Parmaklığı kavradı ve adamın dediğini yaptı. Ama ayakları yere değdiği anda yine son sürat koşmaya başladı. "Kahretsin Amca!"

Telaффuzu üzerinde gerçekten çalışmalısınız.

Kardeşlerden en sessiz olanının gülüşünü izledim, tıpkı onun adını her söylemeye çalıştığında olduğu gibi.

Boş ver.

Ward sözleriyle ve hareketleriyle Maeve'imizin tam da böyle biri olduğunu açıkça ortaya koymuştu.

Bizimkiler.

Bulduğu ailenin de aynı şekilde hissedeceğini düşünmemiştim. Kimse onun kendi kanından olmadığı hakkında bir şey söylemedi. Kimse neden bu işe imza attığını sorgulamadı.

bunun için. Kimse ona gerçekten kendisinin olan bir bebeğe sahip olduğu için heyecanlı olup olmadığını sormadı. Maeve için de Axel için olduğu kadar mutlu olmuşlardı. Hiç fark yoktu.

Çok geçmeden arka bahçemiz kardeşler, adaylar ve yaşlı kadınlarla doldu.
-Ve bir yaşlı adam, hatunlar ve çocuklar.

Arkadaşlar.

Ailemiz.

Açık kapı aralığında durdum ve her şeyi içime çektim, hala bunun benim hayatım olduğuna inanamıyordum.

Gülüşmeler.

Yoldaşlık.

Mutluluk.

Kocamın kolları arkamdan beni sardı.

"Şimdi bana keklerden bahsetmek zorundasın," dedim, kollarını kendi kollarımla kapatarak. "Ücret bir cupcake."

Yıllar önce doktorumun muayenehanesinde beklerken yaptığımız şakayı hatırlayıp hatırlamayacağından emin değildim.

Daha iyi bilmeliydim.

"Üç olduğunu sanıyordum," diye gürlledi kulağıma, "ve indirim aldım."

"Bütün bunları bana sen verdin," dedim gözyaşlarımı hızla geri kırarak.

Ama mutlu olanlar.

Sadece mutlu olanlar.

"Artık daha büyük bir indirim alıyorsunuz," diye bitirdim.

Ward, Ward olduğu için, elini göğsümün hemen altında duracak şekilde yukarı kaldırdı. Beni vücuduna daha sıkı bastırdı, böylece ereksiyonunu hissedebiliyordum. "Evine hoş geldin komşu."

Kendimi evimde hissedeceğim bir yerim olacağını hiç düşünmemiştim. Ama oldu.

Mayhem'i bularak.

SON

Hyde and Seek'in bir örneği için okumaya devam edin

HYDE VE SEEK

BİRİNCİ BÖLÜM

"Bebeğim, o van sen misin?"

Bekleme odasında sadece ben ve derilerine bakılırsa büyük olasılıkla motorcu oldukları anlaşılan iki adam vardı. Ve bu adamların hiçbiri bana başka bir adam tarafından 'bebeğim' denilecek bir tip gibi gelmedi.

Yargıladığımdan değil elbette. Sadece pek olası görünmüyordu.

Kitap okuduğum ve düşüncelerimin içinde kaybolduğum için, derin bir ses seslenene kadar odaya giren başka birini fark etmemiştim bile.

Göz ucuyla odayı bir kez daha taradığımda 'bebeğim' denmesi en muhtemel adayın ben olduğumu gördüm. Muhtemelen orada minibüsü olan tek kişi de bendim.

"Bebeğim, minibüs mü?" diye tekrar sordu arkasını dönüp kâğıtları karıştırmaya başlarken.

"Evet," diye cevap verdim arkasından.

Bir sırttı. Onlardan çok görmüştüm. Sırtlar sırttı, değil mi? Evet, hayır.

Bu bir *sırttı*. Geniş omuzları ve koyu gri tişörtünün içinden bir şekilde görünen çok sayıda kas olduğundan emindim. Sırtın bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim ama bu *iyiydi*.

"Evrak işlerini seninle mi yapıyorlar?" diye sordu, elinde bir yığın kâğıtla geri dönerken.

"Uhh," diye mırıldandım. Yapmamışlardı. Yapmadıklarını biliyordum. Beynim benimle hiçbir evrak işi yapılmadığını tamamen kabul etmişti. Ancak bunu ağızımla ifade etmem mümkün değildi. Gözlerim onun önünü gördüğünde bile. Sırtını sevdim, ama önünü çok daha fazla sevdim. Bu yüzden

Hatta çok daha fazlası, bazı basit evrak işleri için 'hayır' diyemiyordum.

Benim de hayır diyemeyeceğim bir sürü başka şey var.

Yüzümü çevirip eğildiğimde uzun boylu olduğunu fark ettim. Ama doğrulunca sadece uzun olmadığını gördüm. *Uzun boyluydu.*

Hem de çok.

Bir buçuk metre boyumla insanlara yukarıdan bakmaya alışkındım. O benden en az bir karış daha uzun olduğu için, ona bakmak için başımı eğmekten boynumda ciddi bir çatlak oluşabilirdi.

Bu, yapmaya fazlasıyla istekli olduğum bir fedakârlıktı.

Çünkü uzun boylu ve yapılı olmasının yanı sıra ateşliydi. Ateşlinin de ötesinde. Onun ne olduğunu tarif edecek bir kelime olduğunu sanmıyorum. Hissettiğim sıcaklık bir gösterge ise, belki de kavurucuydu. Nemli, koyu sarı saçları başının arkasında dağınık bir düğüm halinde toplanmıştı. Çok uzun değildi, muhtemelen omuz hizasındaydı.

Otuzlu yaşlarının başında görüldüğü için yüzü uzun zaman önce çocuksuluğunu kaybetmişti. İnanılmaz kemik yapısı ve sert açıları, eğer bu kadar erkeksi olmasaydı neredeyse güzel bir şekilde bir araya geliyordu.

Güçlü çenesi en azından birkaç günlük kirli sakalla kaplıydı. "Tıraş olmam lazım!" diye bağırması gereken kirli sakallar. Bunun yerine "Parmaklarını üzerimde gezdir!" diye sesleniyordu.

Yumruklarımı sıktım, tam da bunu yapma dürtüsüyle savaştım.

Beynimle ağzım arasındaki iletişimi kesen şey ise gözleriydi. Kalın, uzun kirpiklerle kaplı canlı yeşil gözler. Cehennem kadar seksi, beynim yokmuş gibi mırıldanmama neden oldular.

Kendine gel! Yani, uzun boylu. Ve seksi. O yeşil gözlerle. Ve o kaslarla. Ve... Nereye varmaya çalışıyordum?

Oh, evet. Toparlanın!

Başını salladı, gözleri eğlenen bir hayal kırıklığıyla parlıyordu. "Hayır, evrak işi yok. Sürpriz değil, azıcık bile iş gibi hissettiren hiçbir şey yapmazlar. Yukarı gel, bebeğim. Şu işi halledelim."

Topuklu ayakkabılarımın muşamba üzerinde çıkardığı ses odada yankılandı. Onları giyme kararına lanet ettim. Yüksek topuklu ayakkabılar, genel olarak, içinde yürümenin kolay olmasıyla bilinmez. Özellikle de dört inçlik olanlar. Dizleri jöle gibi olan topuklu ayakkabılar beni bir ayağımı diğerinin önüne koyma gibi basit bir işe daha fazla odaklanmaya zorluyordu.

Zaten bir aptal gibi mırıldanmışım. Bir aptal gibi yüzüstü düşmeme gerek yoktu.

Tüm bu süre boyunca dik durarak tezgâha ulaştım ve sessizce kendimi tebrik ettim. Başımı kaldırıp ona baktığımda bakışları çok yoğun ve beni süzüyordu. *İçime* demek istiyorum. Zihnime, ruhuma. En derin ve en karanlık sırlarımı incelediğinden emindim.

Bulduğu şey onu sıkmış olmalıydı çünkü gözleri hızla yoğunluğunu kaybetti. Bir kalem kullanarak tezgâha vurdu. "İsim?"

"Piper," diye nefes aldım. Evet, nefes aldım. Sesim yumuşak, havadar ve hafif hırıltılı çıktı. İçimden başımı salladım, sisi kaldırmaya çalıştım.

Aferin, Piper. Adını hatırladın ve bu sefer konuşabildin bile. Şimdi bakalım daha az özentili bir telefon seks operatörü gibi ses çıkarmaya başlayabilecek miyiz, hmm?

"Evet, kesinlikle bu isimde bir evrak yok. Soyadın?" "Skye." O yazarken ben heceledim.

"Piper Skye." Adım sanki sık sık söylediği bir şeymiş gibi dilinden döküldü. Dudağı yukarı doğru kıvrıldı. "Hoşuma gitti."

Adımı seviyordum. Hep sevmişimdir. Yine de onun derin, çakıllı sesini duymak adımı *sevmeme* neden oldu. Kendimi başka şeyler yapıyor olsaydık kulağa nasıl geleceğini merak ederken buldum, ki bunların hiçbiri düşünmek için uygun değildi.

Yanaklarım kızardı ve tekrar zihnimdeki sisi dağıtmaya çalıştım.

"Teşekkürler." "Minibüste neler oluyor bebeğim?"

Adımı söylemesi hoşuma gidiyordu ama bana bebeğim demesi gerçekten hoşuma gidiyordu. Muhtemelen her hatuna böyle seslendiğini biliyordum ama bu seksi olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Arka tarafın daha soğuk olması gerekiyor."

"Hava çalışmıyor mu?" Kaşını kaldırdı. "Neden tamir için buraya geldiniz?"

Hyde bir kaporta ve özel iş atölyesiydi, sıradan bir garaj değil. Bunu herkes gibi ben de biliyordum. Yağ değişimi ve lastik rotasyonu için geldiğiniz bir yer değildi. Hyde, daha tatlı hale getirilmesini istediğiniz güzel bir aracı getirdiğiniz yeri.

"Um, hayır, çalışıyor. Harika çalışıyor ama daha soğuk olması gerekiyor. Minibüsü iş için kullanıyorum ve eşyalarım arkada eriyip duruyor."

"Ne tür şeyler-" diye başladı ama odaya giren altın bir tanrı tarafından sözü kesildi.

"Jake, dostum, dün gece yediğim tatlı parçaya inanamayacaksın..." Beni görünce sözleri kesildi. "Kusura bakma, meşgul olduğumu bilmiyordum," dedi Jake'e, ama kesinlikle hâlâ bana bakıyordu. "Hey. Kase." Elini uzattı.

Jake'ten sadece bir iki santim daha kısa olduğu için ona bakmak için boynumu eğmem gerekiyordu. Bu bir zorluk değildi. Koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu ve bakımlı sakalları Jake'inkilerden biraz daha uzundu.

Renkli lens takıyor olması gerektiğinden emindim çünkü kimsenin gözleri onunkiler gibi değildi. Hayatımda gördüğüm en şaşırtıcı kristal mavisidydiler. Siyah kirpikleri ve altın sarısı teniyle keskin bir kontrast oluşturunuyordu.

Parmaklarından başlayarak karmaşık mürekkep kollarını kaplamış, bronzlaşmış teninin küçük lekeleri şuradan buradan görünüyordu.

Ten rengi ve koyu renk saçları egzotik bir kökene işaret ediyordu ama ne olduğunu çıkaramıyordum.

Ama kesinlikle denemek isterim. Parmak, el, dil, her neyse.

"Piper." Onunla tanışmak için elimi uzattım. Gülümsedim, ani kişilik değişimine şaşırmamıştım. Çoğu kişiye daha muhafazakâr, utangaç ve sessiz biri olarak görüldüğümü biliyordum. Gerçek arkadaşlarım bunun gerçek olmadığını bilirdi ama sadece bir avuç insanla bu kadar yakındım.

Genel havam "içe dönük!" diye bağııyordu.

Aslında, içe dönük diye bağırabileceğınızı sanmıyorum, ama kesinlikle mırıldandı.

Düşüncesini anladım. Bir kaportacının bekleme salonunda, iki santimlik topuklu ayakkabılar, arkası dikişli çoraplar ve uçuk pembe kalem eteğin içine sokulmuş beyaz bir bluz giymiştim. Siyah saçlarım düzgün bir şekilde arkaya toplanmıştı. Tutucu, gergin ve yersiz görüldüğümün farkındaydım.

Ancak, bankada beklenmedik bir şekilde öne alınan bir toplantıdan geliyordum. Ve ne yazık ki bankadaki toplantılar muhafazakâr, gergin ve çok yerinde görünmenizi gerektiriyor.

Minibüsümü Hyde'a getirebilmem küçük bir mucizeydi. Sırf etek giydim diye iptal edecek değildim.

Kase çenesini kaldırdı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Bunun için özür dilerim. Burada müşteri olduğumu bilmiyordum."

Gülme isteğimle savaştım. Garajdan geçti, bu da orada araçlar gördüğü anlamına geliyordu. Bekleyen insanlar olduğuna tahmin etmiş olmalıydı.

O kadar yüksek sesle konuşuyordu ki, uzak duvardaki motorcuların duyduğundan hiç şüphem yoktu.

"Cidden, sorun değil," dedim. "Tatlı parça için tebrikler."

Kase'nin gülümsemesi utangaç bir ifadeye bürünürken boğazının temizlenmesiyle dikkatim dağıldı. Çok uzun boylu, çok ateşli, sabırsız bir adamın boğazını.

"Kase, işin bittiyse yapacak işin var," dedi Jake, Kase'ye ters ters bakarak. Kase bana sırtıttı, Jake'in bakışından etkilenmemişti. "Tanıştığımıza memnun oldum, Piper."

Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Gülümsemesine karşılık verdim. "Teşekkürler."

Kase giderken Jake bana döndü ve hızlı bir tempoyla kalemine vurmaya başladı. "Yani, arkada serinlemek, anladım. Başka bir şey var mı?"

"Evet, Z yeni hoparlörler takıyor." Onun gözlerinin içine bakarken gerçekten kelimeler oluşturabildiğim için kendimi tekrar tebrik ettim.

Utancı verici bir şey söylememek ya da onun seksiliği karşısında ağzımın suyu akmamak için, Z'yi düşünerek dikkatimi dağıttım. Gerçek adının Z olduğundan şüphelendiğim için, bunun ne anlama geldiğine dair fikirler üretmeye başladım.

Jake bir şeyler yazmayı bitirdi ve eğlenmiş görünüyordu. "Çalışmanızın daha yüksek hoparlörlere mi ihtiyacı var?"

"Evet, sayılır." Belki benim işim değildi ama kesinlikle benim işimdi.

Eğilerek kollarını tezgâha dayadı. Bana bakarken başını yana eğdi. "Nasıl yani?"

"Teslimat için çok araba kullanıyorum."

"Pizza olduğundan şüphelendiğim için ne teslim ediyorsun?"

"Tatlılar. Çoğunlukla kek ve cupcake."

"Gerçekten mi? Harika. Hangi fırında çalışıyorsun?" Kase sorarak beni şaşırttı.

Onu ve kapıda duran diğer üç seksi adamı geç fark ettim.

Görünüşe göre isim tahmin etmek iyi bir dikkat dağıtma tekniği.

"Fırın yok. En azından henüz yok."

"Selam Eli," dedi diğer fıstıklardan biri elini uzatırken. Diğerlerinden daha kısaydı, yaklaşık 1.80 boylarında. Kısa kahverengi saçları ve sıcak, kahverengi gözleriyle sağlıklı, komşu çocuğu gibi görünüyordu. Mürekkebine bakana kadar neredeyse dükkânda yeri yokmuş gibi görünüyordu. İyi bir mürekkepti. Çok fazla olduğu için o da aynı fikirde olmalıydı.

Elini tuttum. "Piper."

"Xavier," bir diğeri başını sallayarak kendini tanıttı. Bu nefis adam tamamen koyu renk gözlere ve aşırı uzamış siyah saçlara sahipti. Ateşliydi ve işine yarıyordu. "Tatlılarınız güzel mi?"

"İnsanlar sipariş veriyor. Aslında çok fazla. Yani... evet." Tatlılarımın iyi olduğunu biliyordum. Göğsümün, kalçalarımın ve popomun kabarıklığına bakılırsa bu gerçeği çok iyi biliyordum. Yine de bir şeylerin tadına bakmam gerekiyordu. Kalite kontrol falan.

Kendine yalan söylemekte çok iyisin.

O sabah beni bankaya getiren şey tatlılarımın popülerliği idi. Arkadaşlarım için pasta yapmaya başladığımda ayda bir ya da iki tane yapıyordum. Bu bir ya da iki tanesi üç ya da dört tavsiyeye dönüştü, onlar da üç ya da dört tavsiyeye daha dönüştü.

Ne olduğunu anlamadan, yan hobim bir işe dönüştü ve Piper's Cakes doğdu.

Geçen döneme kadar üniversiteye devam ediyordum ama bir bölüm seçmemiştim. Piper's Cakes hızla büyüdüğünden ve böylece hayatımda ne yapmak istediğim ikilemini çözdüğümünden, derslerimi azalttım ve işletme bölümüne geçtim.

Korkutucu bir karardı ama iyi anlamda.

Yapmak istediğim her şeyi yapabilmek için daha iyi ekipman, daha fazla alan ve hatta belki biraz yardım için paraya ihtiyacım vardı. Pek çok siparişi geri çeviriyordum çünkü zamanım yoktu. Siparişleri geri çevirerek para kazanamıyordum. Bu kırmaya çalıştığım bir döngüydü.

"Anahtar," dedi daha sessiz bir ses başını sallayarak, seksi kızların sonuncusu. Daha zayıf ve uzun boylu, Steven Tyler ya da Mick Jagger rock 'n' roll tarzında biriydi. Hafif dağınık, açık kahverengi saçları ve karamsar bakışlı kahverengi gözleri vardı. "Üzerinde tatlı var mı?"

Başımı salladım. "Hayır, üzgünüm. Belki geri gelirim."

Bay Düşünceli'den yarım bir gülümseme ile ödüllendirildim. Mutlu olmaya en çok yaklaştığı anın bu olduğuna emin olduğumdan, bunu sorun etmedim.

Cevabım bir grup gülümseyen, hevesli yüz ve gelecek tatlıların mırıltıları tarafından karşılandı. Konu yemek olduğunda erkeklerin çoğu tahmin edilebilirdi. Çocukların doğum günleri için pasta dağıtmıştım ve etrafta dolaşp bir şeyler aşırarak için fırsat kollayanlar erkeklerdi.

"Çocuklar, cidden, çalışın," diye sert, sinirli ve çok kontrollü bir ses çıktı. Neredeyse ayağa fırlayıp onun siparişi üzerinde çalışmaya başlayacaktım, o kadar sağlamdı. Görünüşe göre bir tek ben vardım, çünkü çocuklar hâlâ etrafta dikilmiş konuşuyorlardı.

sevdikleri tatlılar. Jake başını kaldırdı ve kâğıdına geri dönmeden önce derin bir nefes aldı. "Devam edelim. Unlu mamuller neden daha iyi hoparlörlere ihtiyaç duyar?"

"Hayır, unlu mamuller değil. Benim var." "Seninki kırıldı mı?"

"Hayır."

"O zaman neden hoparlörler?"

"Zamanımın büyük bir bölümünü teslimat yaparak geçiriyorum. Hiç müziğin sesini sonuna kadar açmadan araba kullanmayı denediniz mi?"

"Ne dinliyorsun?" Kase sorguladı.

Benim havam içe dönük diye mırıldanıyorsa, Kase'ninki dışa dönük diye bağıyor gibiydi, neon tabelası, bando takımı ve işaret fişekleriyle tamamlanmıştı. Arkadaşça yaklaşımı çapkınlık sınırındaydı ama gerçek bir ilgi yok gibiydi.

Aslında tüm erkekler Jake'in tepkisine daha çok dikkat ediyor gibi görünüyordu, kendi tepkileri yoktu.

Jake'in çoğunlukla sessiz bakışlarla yetinmesi onlar için çok kötü oldu.

"Neredeyse her şey," diye cevap verdim Kase'ye. "Ama çoğunlukla rock. Dinleyemiyorum

"On bir alabilecekken onda sallanmak."

Jake'in kendi kendine usulca, "Siktir," diye mırıldandığını duydum.

"Az önce Spinal Tap şakası mı yaptın?" Xavier sordu.

Ben cevap veremedim Kase güldü. "Kahretsin, sürprizlerle dolusun. Seksi kütüphaneci kıyafetinin altında bir sürü dövme mi saklıyorsun?" dedi şakayla karışık. Bu da tabii ki benim hemen kızarmamla sonuçlandı. "Kahretsin, özür dilerim Piper, seni kırmak ya da rahatsız hissettirmek istememiştim. Filtrelerim yok, o yüzden-"

Jake yine yüksek sesle, "Siktir," dedi. Ona baktığımda biraz sinirli görüldüğünü gördüm.

"Kahretsin Jake, sakın ol, özür diliyordum. Beni bilirsin, hıyarlık etmek istememiştim-" diye başladı Kase. Jake insanların cümlelerini bitirmesinden hoşlanmıyor gibi görüldüğü için yine sözü kesildi.

"Kızarmasının nedeni bu değil. Değil mi?" Koyu, yoğun yeşil gözlerini bana çevirdi.

"Şey, hayır." Kase'ye gülümsedim. "Ve alınmadım, bu yüzden endişelenme."

"Ohhhhh tamam." Kase, Jake ile benim aramda gidip geldi. "Eee? Ne oldu o zaman?" Xavier ve Eli'a baktı, ikisi de aynı derecede şaşkın görünüyordu.

"Yanılmıyordu, değil mi?" Jake daha yumuşak bir sesle sordu ama gözleri hâlâ çok yoğundu. Kavurucu.

Aklını pantolonundan çıkar! Ya da, bu durumda, onun pantolonundan!

"Öyleydi. Ben kütüphaneci değilim," dedim bilgisiz rolü yaparak. "Dövmeler mi?"

"Ah. Bu konuda. Şey... Ben kapalı değilim."

"Bir bok yok mu?" Sıcak Gözler sordu.

"Bizi böyle asılı bırakamazsın. Biraz mürekkep görmeliyiz," dedi Xavier, yumuşak sesi hafifçe aksanlıydı.

"Birçoğu ben havalanmadan gerçekten görülemez... Yani, şu anda görülemezler. Bende gösterebileceğim bir tane var." Kolumu sıvadım. Bileğimin iç tarafında sıcak pembe bir yıldız ve içinde çok sert bir yazı tipiyle yazılmış *ROCK* kelimesi vardı.

"Bu lanet olası bir kaya!" Kase, işaret ve serçe parmaklarını boynuzları oluşturmak için dışarı çıkararak söyledi. "Başka neyiniz var?"

"Her kürek kemiğimde bir kırlangıç, kaburgalarımın müzik notaları, leğen kemiğimin yanlarında kayan yıldızlar ve sırtımın alt kısmında bir kalp. Ve, evet, şimdilik bu kadar."

"Şimdilik mi?" Eli sordu.

Bir omzumu kaldırdım. "Evet, mürekkebi severim, kim bilir?"

"İş demişken," diye homurdandı Jake, ama kimse bundan bahsetmedi. Kalemimi yere vurarak Eli, Xavier ve Kase'ye döndü. "Şu lanet garaja geri dönüp bir şeyler yapabilir misiniz?"

Bu da "Evet", "İyi" ve "Her neyse" ile karşılandı. Ama işe yaradı ve çocuklar kapıdan geri dönmeden önce vedalaştılar.

Dikkatimi beni dikkatle izleyen Jake'e çevirdim. "Bunun için gerçekten özür dilerim. Yolunuza çıkmak istememiştim."

"Evet, tabii," diye mırıldandı, metal bir tabureye otururken başını salladı.

"Pardon?"

"Merak etme."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve Z ortaya çıktığında daha gergin bir gariplikten kurtuldum.

Eğer Eli bir garaja aitmiş gibi görünmüyorsa, Z de kesinlikle öyle görünmüyordu. Bir yönetim kurulu odasında daha çok evi varmış gibi görünüyordu. Ya da bir GQ dergisinde. Ya da bir süper modelle yatta. Özel dikim bir takım elbise giymemesi beni bir şekilde şaşırttı. Elbette arabalar üzerinde çalışmak kirli bir işti ama yine de gündelik kıyafeti bu gibi görünüyordu.

Z, benim 'Rockabilly Dapper' dediğim türdendi. Yaklaşık bir metre boyunda, zayıf ve kaslıydı. Otuzlu yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ediyordum ama öyle görünmüyordu. Biraz dövmesi vardı, beyaz bir tişört ve kışını saran siyah bir kot giymişti ve harika bir pompadour sallıyordu.

Bir garajda çalışıp da saçlarını nasıl mükemmel bir şekilde toplayabildiğini cidden anlamıyordum. Ben saçım için bir saatimi harcayabilirdim ama nemde beş dakika bile saçım darmadağın olurdu.

Hyde'ın Z'ye ait olduğundan emindim ama hiç sorma fırsatım olmamıştı. İkimizin de katıldığı birkaç etkinlikteki sohbetlerimiz hep dostça ama kısa olmuştu. Birkaç dakika havadan sudan konuştuktan sonra, Sevgili Anneciğim beni sıkıcı bir Ivy League sürüngenine yönlendirirdi.

Z'den hoşlandım. Bana GQ modelini hatırlattığı ve bana Bebek Yüz dediği için değil.

Tamam, sadece o değil.

"Hem iyi hem de kötü haberlerim var, Bebek Surat. Hava çalışıyor. Ve test ederken bir topu dondurduğuma eminim. Ama yeni hoparlörler çalışmadı. Eskilerini geri taktım."

Ona gülümsedim. "Sorun değil, hava en önemli kısımdı."

"Yenilerini getirebilirim ama yarınki sevkiyata kadar olmaz. Cuma günü saat 11 gibi gelebilir misiniz?"

Net bir programım vardı. Bunu biliyordum, sadece iki gün kaldığı için değil. Hangi gün olduğunu kolayca unutabilirdim.

Ya da ne zaman.

Ya da kahvaltıda ne yediğimi.

Hayır, biliyordum çünkü programım neredeyse hiç net değildi. Belli olduğunda, unutulmaz bir şeydi.

"Evet, sorun değil. Teşekkürler, Z."

"Bu benim işim. Şimdi seni buradan çıkaralım."

Havalandırma sistemimdeki çalışmanın ücretini ödedim, ancak borcumdan daha az olduğu izlenimini edindim. Çok daha az. Ayrıca Z ile tartışmadığınız izlenimini edindim. Özellikle de iyi bir şey yapmasıyla ilgiliyse.

"Pekâlâ, Bebek Surat, beni takip et," dedi Z garaj kapısından içeri girerken.

Jake'e bakmak için durmadan önce takip etmeye başladım. "Yolda kaldığım için özür dilerim. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Hiçbir şey.

Tamam, belki hiçbir şey değildir. Bana baktı. Bana *baktı*, kalbimin boğazımda çarpmasına neden oldu. Duyabildiğinden emindim, sesi çok yüksekti. Görmediğine tam olarak ikna olmamıştım.

Hızla döndüm ve onu duymadan önce neredeyse kapıya varmıştım.

"Piper, dur," dedi o sert, otoriter sesiyle.

Durdum.

Bu adamlar bu tonu nasıl görmezden gelebiliyor anlamıyorum.

"Arkanı dön."

Arkamı döndüm.

"Siktir," diye mırıldandı.

Bu neden bir emir olmasın?

Bu düşünce bir kez daha içsel bir kafa sallama gerektirdi, ancak yardımcı oluyor gibi görünmüyorlardı.

"Söyledim zaten. Merak etme. Cuma günü gel, biraz tatlı getir yoksa hiç susmazlar, tamam mı?"

"Zaten planlıyordum." Yemek yapmayı çok severdim ve her fırsatı değerlendirirdim. Ve bu çocukların, bırakın şekerli unlu mamulleri, hiçbir yiyeceği geri çevirmeyeceklerini hissediyordum.

"Elbette öyleydin. Cuma günü görüşürüz, bebeğim."

"Evet," diye mırıldandım kapıdan çıkarken.

LAYLA FROST İLE BAĞLANTI KURUN

Lütfen beni takip edin. En iyi memleri paylaşıyorum.

www.facebook.com/groups/LaylaFrostCupcakes www.LaylaFrostWrites.com

E-posta: [contact@ laylafrostwrites.com](mailto:contact@laylafrostwrites.com)

facebook.com/LaylaFrostWrites

instagram.com/laylafrostauthor/

amazon.com/Layla-Frost/e/B00VJMSYKQ

LAYLA FROST'UN BAŞLIKLARI

DILLON KARDEŞLER

Layla Frost'tan Hasarlı ([Benim Kitabım](#))

Brynne Asher'dan Ölümcül ([Benim Kitabım](#))

DÖRT

Styx ([Benim Kitabım](#))

Stoned ([Benim Kitabım](#))

HYDE SERİSİ

Hyde and Seek ([Benim Kitabım](#))

En İyi Kase Senaryosu ([Benim Kitabım](#))

Nox'a Kadar: Sonsuza Kadar Mutlu Alfa Dünyası ([Benim Kitabım](#)) Vahşi Kötü Saplantı ([Benim Kitabım](#))

Posey'nin [Kitabım](#) Etrafında Halka ()

KARGAŞA MAHKEMESİ

Kargaşaya Kadar ([Benim Kitabım](#))

Kargaşayı Bulmak ([Benim](#)

[Kitabım](#))

STANDALONLAR

Bizimle ([Kitabım](#))

Teslim Ol ([Kitabım](#))

Küçük Güvercin ([Benim Kitabım](#))

YAZAR HAKKINDA

Layla Frost büyürken ablasından aşırđı Sweet Valley High kitaplarını okumak için el feneriyle battaniyesinin altına saklanırdı. Çok geçmeden okulda ders sırasında gizli Harlequin'leri okumaya başladı. Bu durum, "sadece bir bölüm daha" sözünün ardından tüm gece kitap okumaya dönüştü.

Okuma sevgisi, özellikle de romantizm türü, erken yaşlarda kök saldı ve kendi hikayelerini yazma zamanı gelene kadar ölçülemez bir şekilde büyüdü.

Layla Frost yazmadığı zamanlarda buzlu kahveye, biblolara, bitkilere ve tavuklarına derin bir sevgi duyan bir uykusuzluk hastasıdır. Aynı zamanda dünyanın en iyi annesi, ama çocukları onun havalı olduğunu düşünüyor... öyle.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

